

การออกแบบสื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

“ย่านวังบูรพาภิรมย์”

GRAPHIC DESIGN FOR TRAVEL GUIDE

“WANG BURAPHA PHIROM”

ธนภรณ์ รังษีธรรมปัญญา

THANAPORN RANGSEETHAMPANYA

ศิลปะนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาศิลปะการออกแบบ ภาควิชาศิลปะการออกแบบ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2565

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองศิลปนิพนธ์

หัวข้อศิลปนิพนธ์ การออกแบบสื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว “ย่านวังบูรพาภิรมย์”
GRAPHIC DESIGN FOR TRAVEL “WANG BURAPHA PHIROM”
นักศึกษา นางสาวธนภรณ์ รัชชีธรรมปัญญา
รหัสประจำตัว 62020247
หลักสูตร ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชา นิเทศศิลป์
ภาควิชา นิเทศศิลป์
คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2565
อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์วรพล ยวงเงิน

(อาจารย์วรพล ยวงเงิน)

อาจารย์ที่ปรึกษา

วันที่.....เดือน.....ม.ย.....พ.ศ.....2566

หัวข้อศิลปนิพนธ์	การออกแบบสื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว “ย่านวังบูรพาภิรมณ์” GRAPHIC DESIGN FOR TRAVEL “WANG BURAPHA PHIROM”
นักศึกษา	ธนภรณ์ รังษีธรรมปัญญา
สาขาวิชา	นิเทศศิลป์
ภาควิชา	นิเทศศิลป์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2565
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์วรพล ยวงเงิน

บทคัดย่อ

ปัจจุบัน สถานที่ท่องเที่ยวในกรุงเทพฯ ที่เป็นที่ยอดนิยมของวัยรุ่นไทย มักจะเป็นสถานที่เดิม ๆ ตามกระแสสังคมสมัยใหม่ เช่น สยาม หอศิลป์ สามย่าน หรือแหล่งสถานบันเทิง แต่หารู้ไม่ว่าในกรุงเทพฯ ยังมีย่านหนึ่งที่ชื่อว่า “วังบูรพาภิรมณ์” ซึ่งเป็นย่านการค้าเศรษฐกิจที่เคยเจริญรุ่งเรืองอย่างมากในอดีต และเป็นแหล่งพบปะของวัยรุ่นสมัยก่อนที่เรียกกันว่า “โก๋หลังวัง” แต่ในปัจจุบันนี้ ย่านวังบูรพาเงียบเหงาลงไปมาก และกำลังจะถูกกลืนเลื่อนไปในไม่ช้า

จึงเชิญชวนให้ผู้คนมาสนใจในย่านวังบูรพาให้มากขึ้น ผ่านการรวบรวมข้อมูลที่นำเสนอใจของย่าน ทั้งในอดีต และปัจจุบัน นำมาการออกแบบหนังสือภาพประกอบเชิงสารคดี ที่ออกแบบโดยใช้การเรียนรู้จากกราฟิกดีไซน์ในยุคสมัยนั้น (ปีค.ศ.1960) โดยมีเนื้อหาบอกเล่า และบันทึกเรื่องราวที่น่าสนใจทั้งในอดีต และปัจจุบันในย่านวังบูรพา และเล่าเรื่องราวผ่านลักษณะการใช้ชีวิตของวัยรุ่น “โก๋หลังวัง” เพื่อเชิญชวนให้ผู้คนสนใจ จดจำ และอยากมาท่องเที่ยวในย่านวังบูรพามากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณผู้ช่วยเหลือข้าพเจ้าในทุก ๆ ด้านทุกท่าน

ขอบคุณอาจารย์ในภาควิชาทุก ๆ ท่านที่ให้โอกาส ให้คำปรึกษาอย่างตรงไปตรงมา ใจดี มีเมตตา และมีความหวังดีให้กับศิษย์เสมอ ขอขอบคุณผู้ให้ข้อมูลนำไปต่อยอดในการทำศิลปนิพนธ์ ทำให้ได้ข้อมูลที่น่าสนใจ และมีความน่าเชื่อถือ ขอขอบคุณครอบครัวที่คอยสนับสนุน อุปถัมภ์คำชูในทุก ๆ ด้านอยู่เสมอไม่เคยขาด ทั้งด้านการเงิน และกำลังใจ

ขอบคุณเพื่อนพี่น้อง และบุคคลรอบตัวที่น่ารักของข้าพเจ้า ที่เป็นส่วนช่วยให้กำลังใจเล็กน้อย ๆ และผลักดันกันเสมอมา รวมถึงขอบคุณตัวข้าพเจ้าเอง ที่มีความพยายามมากเพียงพอที่จะรับผิดชอบ และเกี่ยวเชิญตัวเองจนสามารถผ่านพ้นช่วงเวลาที่ยากลำบากไปได้ จนศิลปนิพนธ์ชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงอย่างดีในที่สุด

ธนภรณ์ รัชชีธรรมปัญญา

สารบัญ

บทคัดย่อ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มา และความสำคัญ	1
1.2 วัตถุประสงค์	1
1.3 ขอบเขตของโครงการ	1
1.4 กลุ่มเป้าหมาย	2
1.5 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย	2
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
บทที่ 2 บทความ และข้อมูลที่เกี่ยวข้อง	3
2.1 วังบูรพาภิรมณ์	3
2.1.1 จุดกำเนิดวังบูรพาภิรมณ์	3
2.1.2 กำเนิดย่านการค้าวังบูรพาภิรมณ์	4
2.1.3 ลักษณะพื้นที่ในย่านวังบูรพาภิรมณ์	5
2.1.5 การเดินทาง	6
2.2 เรื่องราวชีวิตโก่หลังวัง	7
2.2.1 โก่หลังวัง	7
2.2.2 เรื่องราวการใช้ชีวิตของโก่หลังวัง	9
2.2.3 ลักษณะการแต่งตัวของ จี๊โก่ และจี๊ก๊	15
2.3 สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจในย่านวังบูรพา	18
2.3.1 ศาลาเฉลิมกรุง	18
2.3.2 ดิโอลด์สยามพลาซ่า	19
2.3.3 เมก้าพลาซ่า สะพานเหล็ก	21

2.4	ร้านอาหารเก่าแก่	21
2.4.1	ออน ล็อค หยุ่น	21
2.4.2	เฮงยอดผัก	22
2.4.3	จีจิ้งห่วย	24
2.4.4	ก้วยเตี๋ยวเจ็มอม	25
2.4.5	ข้าวหมูแดงนายฮุย	26
2.4.6	ข้าวแกงผู้ใหญ่อลี	27
2.4.7	ข้าวแกงตาเหม่ง	28
2.4.8	โค้วจั่วฮั่วด	29
2.4.9	แดงโภชนา	29
2.5	ร้านหนังสือ สำนักพิมพ์เก่าแก่	30
2.5.1	คลังวิทยา	31
2.5.2	ไอเดียนสโตร์	31
2.5.3	รวมสาส์น	32
2.6	ศิลปิน ดนตรี และสื่อบันเทิงในยุคโก่หลังวัง	33
2.6.1	โรงภาพยนตร์	33
2.6.2	ตู้เพลงหยอดเหรียญ	36
บทที่ 3	ข้อมูลในการออกแบบ	38
3.1	รูปแบบการออกแบบหนังสือภาพประกอบเชิงสารคดี	38
3.1.1	องค์ประกอบของการออกแบบหนังสือ	38
3.1.2	ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบ และจัดทำหนังสือ	40
3.1.3	กระบวนการออกแบบ และจัดทำหนังสือ	40
3.2	รูปแบบการออกแบบภาพประกอบ	41
3.3	พฤติกรรมการอ่านหนังสือของกลุ่มเป้าหมาย	46
3.4	การวาดภาพแบบดิจิทัล	46
3.5	การทำสื่อ AR Interactive	48

บทที่ 4 การวิเคราะห์ และสรุปข้อมูลเบื้องต้น	49
4.1 แนวทางการลำดับการเล่าเรื่อง	49
4.2 ประเด็นสำคัญของเนื้อหาในแต่ละบท	49
4.3 มุมมองการเล่าเรื่อง	49
4.4 สไตล์ และสีของภาพประกอบที่เลือกใช้	50
4.5 ข้อมูลในการทำสื่อ AR Interactive	51
บทที่ 5 การออกแบบ และพัฒนาแบบร่าง	52
5.1 การออกแบบชื่อเรื่องหนังสือ	52
5.2 การออกแบบโลโก้	53
5.3 การออกแบบตัวละคร	56
5.4 การออกแบบหน้าปกหนังสือ	57
5.5 การออกแบบภาพใน AR Interactive	58
บทที่ 6 ผลงานสำเร็จ	60
6.1 ตัวละคร	60
6.2 เนื้อหา	60
6.2.1 บทนำ : เปิดม่านวังบูรพาภิรมย์	60
6.2.2 บทที่ 1 : แต่งตัว.. เพี้ยวอย่างโก้	62
6.2.3 บทที่ 2 : ออกผจญภัย กินเที่ยว เพี้ยวอย่างโก้	64
6.2.4 บทที่ 3 : ดิ้นพล่าน.. อย่างโก้	70
6.2.5 บทที่ 4 : มิตรภาพ และจรรยาบรรณชาวโก้	73
6.3 หนังสือภาพเชิงสารคดี	77
6.4 AR Interactive	83
6.5 สื่อสิ่งพิมพ์อื่น ๆ	84

บทที่ 7 บทสรุป และข้อเสนอแนะ	86
7.1 บทสรุป	86
7.2 ปัญหาที่พบในการทำงาน	86
7.3 ข้อเสนอแนะ	86
บรรณานุกรม	87
ประวัติผู้จัดทำ	88

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 วังบูรพาภิรมณ์	3
2.2 สิ่งโตวังบูรพา	4
2.3 รถมราง พาหนะที่ได้รับความนิยมในสมัยนั้น	5
2.4 แผนที่ย่านวังบูรพา ร้านอาหาร และสถานที่ต่าง ๆ ในปัจจุบัน	6
2.5 โก้หลังวัง ระดับที่อพเพนของเมืองไทย	7
2.6 ปู่ กรุงเกษม	11
2.7 จุกเปี้ยวสกุล หรือ “หมู” นักวาดการ์ตูนชื่อดัง	12
2.8 สามพี่น้องนักสู้ เจตน์ หมู แมว	14
2.9 ลักษณะการแต่งตัวของ จ๊กโก้หลังวัง	15
2.10 ลักษณะการแต่งตัวของ จ๊กกี้หลังวัง	16
2.11 ต้นใจ สติก	17
2.12 เตาเรียดโบราณ ที่นำมาใช้ “กตกลีบ”	17
2.13 ศาลาเฉลิมกรุง	18
2.14 ดีโอล์ดสยามพลาซ่า	20
2.15 ขนมไทยชาววัง ร้านบ้านขนมไทยชาววัง	20
2.16 หน้าร้าน ออน ล็อค หยุ่น	21
2.17 อาหารเข้าจากร้าน ออน ล็อค หยุ่น	22
2.18 ขวดซอสจากร้าน ออน ล็อค หยุ่น	22
2.19 เสงยอดผัก	23
2.20 น้ำซุปราดหน้า ร้านเฮงยอดผัก	23
2.21 เมนูเด็ดจีจิ้งหว่า	24
2.22 วิธีการลวกเนื้อแบบร้านเจ็พอม	25
2.23 ข้าวหมูแดงหมูกรอบร้านนายสุข	26
2.24 เมนูเด็ดร้าน ข้าวแกงผู้ใหญ่อลิ	27
2.25 ป้ายเก่าแก่ของร้านข้าวแกงผู้ใหญ่อลิ	27
2.26 ร้านข้าวแกงตาเหม่ง	28
2.27 ร้านชาหมู โค้วจิวฮวด	29
2.28 แดงโภชนา วังบูรพา	29
2.29 แพร่พิทยา	30

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.30 ผดุงศึกษา บุรพา	30
2.31 บุรพาสาสน์	30
2.32 หนังสือชุดสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน	30
2.33 ร้านหนังสือ และสำนักพิมพ์ คลังวิทยา	31
2.34 ร้านหนังสือ และสำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์	32
2.35 ร้านหนังสือ และสำนักพิมพ์ รวมสาส์น	32
2.36 โรงหนังแกรนด์	33
2.37 โรงหนังคิงส์	34
2.38 โรงหนังควีนส์	35
2.39 ปากทางเข้านครถ้ำ	35
2.40 ตูเพลงหยอดเหรียญ	36
3.1 ตัวอย่างปกหนังสือเก่า	41
3.2 ตัวอย่างโปสเตอร์หนังไทยเก่า	42
3.3 ตัวอย่างใบโฆษณาสินค้าและบริการ	42
3.4 ตัวอย่างการ์ตูนเด็กสมัยก่อน	42
3.5 ตัวอย่างกรอบรูปภาพตัวละคร ในโปสเตอร์หนังไทย	43
3.6 ตัวอย่างตัวโรงภาพยนตร์ควีนส์ ในยุคโก๋หลังวัง	43
3.7 ตัวอย่างตัวโรงภาพยนตร์ต่าง ๆ	43
3.8 ตัวอย่างหนังสือเพลง	44
3.9 ตัวอย่างใบโฆษณาสินค้า สำหรับเด็ก	44
3.10 ตัวอย่างตัวอักษรที่น่าสนใจ	44
3.11 ตัวอย่างโปสเตอร์หนังไทยที่ใช้ประกอบการออกแบบ	45
3.12 Duplitone Halftone Brushes จากเว็บไซต์ Retrosupply	47
3.13 ตัวอย่างบริษัทจากเซต Duplitone Halftone Brushes	47
3.14 โปรแกรม Nomad Sculpt	48
3.15 โปรแกรม Adobe Aero	48
4.1 แนวทางการลำดับการเล่าเรื่อง (Dummy)	50
4.2 สไตล์ภาพประกอบแบบ American ads	50
4.3 โทนสีที่เลือกใช้ในงาน	51
5.1 การออกแบบชื่อเรื่องหนังสือ	52
5.2 ตัวหนังสือจากร้าน เปียกชาลอน ที่อยู่ข้างโรงหนังควีนส์	53
5.3 โลโก้ที่ถูกพัฒนามาจาก ตัวหนังสือจากร้าน เปียกชาลอน	53
5.4 ตัวหนังสือจากโปสเตอร์หนังไทย เรื่อง “จอมทะเล้น”	54

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.5 โลโก้ที่ถูกพัฒนามาจาก ตัวหนังสือจากโปสเตอร์หนังไทย “จอมทะเล้น”	54
5.6 ตัวหนังสือจากโปสเตอร์หนังไทย เรื่อง “ไอ้ขุนเพลง”	55
5.7 โลโก้ที่ถูกพัฒนามาจาก ตัวหนังสือจากโปสเตอร์หนังไทย “ไอ้ขุนเพลง”	55
5.8 แบบร่างตัวละครหลัก ชื่อ “ป๊อต”	56
5.9 ตัวละครแบบร่างก่อนถูกพัฒนาเป็นตัวละครหลัก	56
5.10 ปกหนังสือ เพ็ญอย่างโก	57
5.11 แบบร่างแรกของปกหนังสือ เพ็ญอย่างโก	57
5.12 สิ่งโตหน้าวังบูรพาภิรมณ์	58
5.13 เพลงผสมเพลง “โกหลังวัง เค้าฟังกัน”	59
6.1 ตัวละครหลัก ชื่อ “ป๊อต”	60
6.2 ปกหน้า และปกหลัง	77
6.3 ปกรอง คำนำ และสารบัญ	77
6.4 บทนำ เปิดม่านวังบูรพา หน้า 1 – 6	78
6.5 บทที่ 1 แต่งตัว เพ็ญอย่างโก หน้า 7 – 14	78
6.6 บทที่ 2 กินเที่ยว เพ็ญอย่างโก หน้า 15 – 28	79
6.7 บทที่ 2 กินเที่ยว เพ็ญอย่างโก หน้า 29 – 36	80
6.8 บทที่ 3 ดิ้นพล่าน อย่างโก หน้า 37 – 48	81
6.9 บทที่ 4 มิตรภาพ และจรรยาบรรณชาวโก หน้า 49 – 58	82
6.10 AR Interactive สิ่งโตหน้าวังบูรพา	83
6.11 AR Interactive เพลงฮิตในอดีต	83
6.12 โปสเตอร์ “เอลวิส”	84
6.13 โปสเตอร์ “นักเลงสุนทรีย์”	84
6.14 โปสเตอร์ “แผนที่วังบูรพา”	84
6.15 ตู๊กตากระดาศ แสดงการแต่งตัวของจ๊กโก และจ๊กกี้	

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มา และความสำคัญ

ปัจจุบันสถานที่ท่องเที่ยวในกรุงเทพฯ ที่เป็นที่ยอมรับของวัยรุ่นไทย มักจะเป็นสถานที่เดิม ๆ ตามกระแสสังคมสมัยใหม่ เช่น สยาม หอศิลป์ สามย่าน หรือแหล่งสถานบันเทิง แต่หาไม่รู้ ว่าในกรุงเทพฯ ยังมีย่านแห่งหนึ่งที่มีชื่อว่า “วังบูรพาภิรมย์” ซึ่งเป็นย่านการค้าเศรษฐกิจที่เคยเจริญรุ่งเรืองอย่างมากในอดีต และเป็นแหล่งพบปะของวัยรุ่นสมัยก่อนที่เรียกกันว่า “โก๋หลังวัง” และเต็มไปด้วยสถานที่ ร้านอาหาร และเรื่องราวที่น่าสนใจที่แฝงอยู่มากมายในย่านเก่าแห่งนี้ ที่ไม่ค่อยมีใครในสมัยนี้ได้รับรู้ และปัจจุบัน ย่านวังบูรพาภิรมย์ก็เงียบเหงาลงไปมาก และกำลังจะถูกกลืนเลื่อนไปในไม่ช้า

จึงรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจของย่าน ทั้งในอดีต และปัจจุบัน นำมาการออกแบบหนังสือภาพประกอบเชิงสารคดี ที่ออกแบบโดยใช้การเรียนรู้จากกราฟิกดีไซน์ในยุคสมัยนั้น (ปีค.ศ.1960) โดยมีเนื้อหาบอกเล่า และบันทึกเรื่องราวที่น่าสนใจทั้งในอดีต และปัจจุบันในย่านวังบูรพา และเล่าเรื่องราวผ่านลักษณะการใช้ชีวิตของวัยรุ่น “โก๋หลังวัง” เพื่อเชิญชวนให้ผู้คนสนใจ เรียนรู้ จดจำ และอยากมาท่องเที่ยวในย่านวังบูรพาภิรมย์กันมากขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์

1. สนับสนุนการท่องเที่ยวในย่านวังบูรพาภิรมย์
2. บันทึกเรื่องราวยุคสมัย “โก๋หลังวัง” ที่เป็นตำนานไว้ ก่อนจะถูกยุคสมัยลืมนหายไป
3. เพื่อศึกษารูปแบบการออกแบบสไตล์ไทยในยุคสมัย “โก๋หลังวัง” (ปีค.ศ.1950 - 1970)
4. เพื่อศึกษาการสร้างสื่อ Augmented Reality (AR)

1.3 ขอบเขตของโครงการ

1.3.1 ขอบเขตของชิ้นงาน

1. หนังสือภาพประกอบเชิงสารคดี 68 หน้า
2. สื่อ AR Interactive
3. สื่อสิ่งพิมพ์เสริม ได้แก่ โปสการ์ด โปสเตอร์ สติกเกอร์
4. ตicker กระจาด

1.3.2 ขอบเขตเวลา

ระยะเวลา : 14 มกราคม 2566 – 8 พฤษภาคม 2566

รวมเป็นระยะเวลา 3 เดือน 25 วัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มวัยรุ่นไทยอายุ 20 - 30ปี ที่มีความชื่นชอบยุคสมัยเก่า

การออกแบบย้อนยุค ความคลาสสิก และ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

1.5 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1.5.1 ค้นคว้า (Research)

1.5.1.1 หาข้อมูลที่น่าสนใจในย่าน ประวัติร้านต่าง ๆ

1.5.1.2 ลงพื้นที่ สํารวจพื้นที่จริง สัมภาษณ์ผู้คน วางแผนเส้นทาง และแผนที่

1.5.1.3 ค้นหาเรื่องราวเกี่ยวกับย่าน และผู้คน จากหนังสือ และอินเทอร์เน็ต

1.5.1.4 รวบรวม และศึกษาการออกแบบของไทยสมัยนั้น

1.5.2 ออกแบบ (Design)

1.5.2.1 ออกแบบชื่อเรื่องหนังสือ

1.5.2.2 กำหนดโครงเรื่อง และลำดับการเล่าเรื่อง

1.5.2.3 ออกแบบโลโก้ ตัวละคร และกำหนดสีในการเล่าเรื่อง

1.5.2.4 ออกแบบภาพประกอบเนื้อหา

1.5.2.5 ออกแบบภาพใน AR Interactive

1.5.3 ผลิต (Production)

1.5.3.1 ผลิตหนังสือภาพประกอบเชิงสารคดีจำนวน 68 หน้า

1.5.3.2 ผลิตสื่อสิ่งพิมพ์เสริม

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 เข้าใจขั้นตอนการออกแบบหนังสือ และการออกแบบภาพประกอบบทความมากขึ้น

1.6.2 มีความรู้เกี่ยวกับการออกแบบของไทยในสมัยก่อนมากขึ้น

1.6.3 มีความรู้ความเข้าใจในขั้นตอนการทำ AR Interactive มากขึ้น

1.6.4 กลุ่มเป้าหมายได้ความรู้ ประสบการณ์เกี่ยวกับวังบูรพาภิรมณ์มากขึ้น และมีความสนใจในพื้นที่วังบูรพาภิรมณ์มากขึ้นไม่มากนัก้อย

บทที่ 2

บทความ และข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

2.1 วังบูรพาภิรมย์

2.1.1 จุดกำเนิดวังบูรพาภิรมย์

วังบูรพาภิรมย์ เป็นวังที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดเกล้าฯ ให้สร้างขึ้น พระราชทานแก่ สมเด็จพระราชปิตุลา บรมพงศาภิมุข เจ้าฟ้าภาณุรังษีสว่างวงศ์ กรมพระยาภาณุพันธุวงศ์วรเดช พระเจ้าลูกยาเธอพระองค์สุดท้องในสมเด็จพระเทพศิรินทราบรมราชินี เมื่อ พ.ศ. 2418

พื้นที่บริเวณนี้ อดีตเคยเป็นวังเก่ามาแต่ต้นกรุงรัตนโกสินทร์ เจ้านายที่เคยประทับที่นี้ล้วนเป็นพระบรมวงศ์ชั้นผู้ใหญ่ที่ได้รับมอบหมายให้มารักษาพระนครด้านทิศตะวันออก ได้แก่ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาเดชาดิศร, พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นนรินทรพิทักษ์, พระสัณห์รังษี กรมหมื่นนเรนทรบริรักษ์, พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นกุศลบริรักษ์ และพระสัณห์รังษี กรมหมื่นนรินทรเทพ เมื่อมีการสร้างวังใหม่ในรัชกาลที่ 5 จึงได้รับพระราชทานนามซึ่งหมายถึง "วังที่อยู่ทางทิศตะวันออก" คือ **วังบูรพาภิรมย์** หรือ **วังบูรพา**

วังบูรพาภิรมย์ได้รับการออกแบบโดยนายโจอาคิโน กรัสซี (Gioachino Grassi) สถาปนิกชาวอิตาลี-ออสเตรีย เป็นสถาปัตยกรรมผสมผสานแนวอาณานิคม สร้างเป็นพระตำหนักใหญ่สูง 2 ชั้น ประกอบด้วยอาคาร 3 หลัง เนื้อที่กว้างขวางตั้งแต่ริมถนนตรงป้อมมหาไชยจนถึงสะพานเหล็ก ใช้เวลาสร้าง 6 ปี ตั้งแต่เริ่มวางศิลาฤกษ์เมื่อวันแรม 4 ค่ำ เดือน 4 ปีกุนส์ปตศก จุลศักราช 1237 ตรงกับวันที่ 19 มีนาคม พ.ศ. 2418

เมื่อสมเด็จพระราชปิตุลา บรมพงศาภิมุข เจ้าฟ้าภาณุรังษีสว่างวงศ์ กรมพระยาภาณุพันธุวงศ์วรเดช เสด็จมาประทับ ณ วังนี้แล้ว โปรดให้จัดงานเลี้ยงสังสรรค์อยู่เสมอ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวก็เสด็จพระราชดำเนินมางานต้นรำที่นี้อยู่เสมอ นอกจากนี้ วังนี้ยังเคยใช้เป็นที่รับรองรพินทรนาถ ฐากูร ปราชญ์ชาวอินเดีย เมื่อครั้งมาบรรยายในประเทศไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ **ภาพที่ 2.1 วังบูรพาภิรมย์** ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สิงโตวังบูรพา

ด้านหน้าวังบูรพาภิรมย์ มีรูปปั้นสิงโตสีน้ำตาลแดงขนาดใหญ่อยู่คู่หนึ่ง ซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ของวัง แต่เมื่อมีการรื้อวัง ได้มีการย้ายสิงโตคู่นี้ไปอยู่ที่วังพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจรูญศรีสุริยลักษณ์ เมื่อพระองค์เจ้าจรูญศรีสุรินทรพระชนม์ ก็ได้ย้ายสิงโตไปตั้งอยู่หน้าพระที่นั่งศิวโมกขพิมาน ในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ปัจจุบันย้ายไปอยู่หน้าตึกกองบัญชาการกองทัพบก ถนนราชดำเนินนอก

ภาพที่ 2.2 สิงโตวังบูรพา

2.1.2 กำเนิดย่านการค้าวังบูรพาภิรมย์

หลังจากสมเด็จพระราชาธิบดีจุลา บรมพงศาภิมุข กรมพระยาภาณุพันธุวงศ์วรเดช เสด็จทิวศตใน ปี พ.ศ. 2471 วังนี้ก็ซบเซาลง ทายาทของท่านให้เช่าเป็นที่ตั้งโรงเรียนสตรีภานุทัต ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 และหลังสงครามสงบลง ก็ใช้เป็นอาคารเรียนของโรงเรียนพัฒนวิชาการพระนคร

เมื่อ พ.ศ. 2495 ทายาทราชสกุลภาณุพันธุ์ได้ขายวังบูรพาให้เอกชน คือนายโอสถ โกศิน ในราคา 12 ล้านบาท 2 หมื่นบาท มีการรื้อวังออก เพื่อสร้างเป็นศูนย์การค้าและโรงภาพยนตร์สามแห่ง คือ โรงภาพยนตร์คิงส์ โรงภาพยนตร์ควีนส์ และโรงภาพยนตร์แกรนด์ ทำพิธีเปิดเมื่อวันที่ 30 มกราคม พ.ศ. 2497 และเมื่อรวมกับตลาดมิ่งเมือง (ปัจจุบันคือศูนย์การค้าดิโอลด์สยามพลาซ่า) และโรงภาพยนตร์อีกแห่งหนึ่งคือ ศาลาเฉลิมกรุง ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองกรุงรัตนโกสินทร์ครบ 150 ปี ใน ปี พ.ศ. 2475 จึงนับว่าย่านแห่งนี้ ถือเป็นย่านการค้าที่ใหญ่ที่สุดในสมัยนั้น

อีกทั้งยังมีร้านอาหาร, ร้านกาแฟ, ร้านถ่ายรูป, ห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ มากมาย เช่น ร้านขายยาบอมโบ, ห้างรัตนมาลา, ห้างย่งเตียงสโตร, ห้างลิลลี่, ห้างเวียงฟ้า, ร้านกาแฟรติ รวมถึงห้างเซ็นทรัล สาขาวังบูรพา ซึ่งเป็นกิจการสาขาแรกของกลุ่มเซ็นทรัล และพื้นที่รอบ ๆ วังบูรพายังเป็นที่ตั้งของตลาดมิ่งเมือง และตลาดบำเพ็ญบุญ ที่เป็นแหล่งรวมของร้านตัดเสื้อ โดยเฉพาะร้านตัดเสื้อผู้หญิง ซึ่งนับว่าอยู่ในทำเลที่ไม่ไกลไปจากย่านพาหุรัด ซึ่งเป็นแหล่งค้าขายผ้าแหล่งใหญ่ โดยกล่าวกันว่าร้านตัดเสื้อที่นี่ ลูกค้าสามารถสั่งตัดแล้วรออีกราว 1-2 ชั่วโมง ก็ได้รับของแล้วซึ่งนับว่ารวดเร็วมาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อีกทั้งวังบูรพายังเป็นท่ารถโดยสารระหว่างจังหวัด คล้ายกับสถานีขนส่งหมอชิตในปัจจุบัน และยังเป็นทางผ่านของรถราง พาหนะที่ได้รับความนิยมในสมัยนั้นด้วย และในช่วง พ.ศ. 2499–2500 ย่านนี้จึงได้กลายเป็นแหล่งชุมนุมของวัยรุ่นหนุ่มสาวทันสมัย เรียกว่าเป็น **โก้หลังวัง** ซึ่งหมายถึง วังบูรพานั่นเอง

ภาพที่ 2.3 รถราง พาหนะที่ได้รับความนิยมในสมัยนั้น

และในปีพ.ศ. 2508 วังบูรพาเริ่มถดถอยความนิยมลง หลังการเกิดขึ้นของย่านการค้าสยาม และราชประสงค์ที่ได้รับความนิยมขึ้นมาแทน ตลาดมิ่งเมืองที่เคยคึกคัก ปีพ.ศ. 2501 รัฐบาลก็ได้มีมติให้รื้อถอน และรื้อถอนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ในปี พ.ศ. 2521 ขณะที่โรงภาพยนตร์ต่าง ๆ ก็ทยอยปิดตัวลง โดยแห่งสุดท้ายที่ปิดลงคือ ควีนส์ ซึ่งปิดตัวลงเมื่อปี พ.ศ. 2533 หลังจากแบกรับภาวะขาดทุนไม่ไหว สถานที่เดิมที่เคยเป็นที่ตั้งของวังบูรพาภิรมย์ ได้เปลี่ยนมาเป็นห้างเมอร์รี่คิงส์ สาขาวังบูรพาอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากห้างเมอร์รี่คิงส์ปิดตัวลง ได้เปลี่ยนมาเป็นเมก้า พลาซ่า สะพานเหล็ก เช่นในปัจจุบัน และที่ตั้งเดิมของตลาดมิ่งเมือง ก็ได้กลายมาเป็นดิโอลด์สยามพลาซ่า ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 เพื่อเป็นการรื้อฟื้น ความรุ่งเรืองของย่านวังบูรพาในอดีต และปัจจุบันย่านแห่งนี้ก็ยังคงเป็นที่รู้จักกันในชื่อ **ย่านวังบูรพา**

2.1.3 ลักษณะพื้นที่ในย่านวังบูรพาภิรมย์

ย่านวังบูรพาภิรมย์ ตั้งอยู่ในบริเวณแขวงบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ครอบคลุมพื้นที่ถ.เจริญกรุง, ถ.มหาไชย, ถ.พาหุรัด, ถ.ตรีเพชร, ถ.บูรพา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นย่านเมืองเก่า ที่ประกอบไปด้วยสถานที่มากมายหลากหลาย อย่างเช่น ดิโอลด์สยาม พลาซ่า เมก้าสะพานเหล็ก รวมถึงอีกหลายร้านค้าในย่านวังบูรพา เช่น ร้านอาหาร หรือร้านถ่ายรูป ที่เปิดดำเนินการมาตั้งแต่ยุครุ่งเรือง และในปัจจุบันก็ยังคงเปิดกิจการและยังคงรูปแบบเดิมอยู่ แม้ว่ายุคสมัยและเทคโนโลยีหลายอย่างจะเปลี่ยนไปแล้วก็ตาม และสิ่งที่ขึ้นชื่ออย่างมากและเป็นที่ยึดกันดี ของย่านวังบูรปามาอย่างยาวนาน คือ การเป็นศูนย์รวมของร้านขายปิ่น ที่มีอยู่ด้วยกันหลายร้าน และยังเป็นที่ตั้งของร้านหนังสือ และโรงพิมพ์ชั้นนำหลายร้านอีกด้วย

ภาพที่ 2.4 แผนที่ย่านวังบูรพา ร้านอาหาร และสถานที่ต่าง ๆ ในปัจจุบัน

2.1.4 การเดินทาง

เนื่องจากเป็นย่านที่อยู่ในเขตพระนคร ซึ่งถือว่าเป็นตัวเมืองของกรุงเทพมหานคร จึงทำให้สามารถเดินทางเข้าพื้นที่ได้สะดวกสบาย และมีรถสาธารณะบริการอยู่รอบพื้นที่จำนวนมาก ดังนี้

- รถไฟฟ้าใต้ดิน สถานีสามยอด (Sam Yot)
- รถโดยสารประจำทางที่ขับผ่าน ได้แก่ สาย 6, ปอ.6, 8, 12, 19, 25, 42, 43, 53, 73, 73ก, ปอ.507, ปอ.508, 529
- ยานพาหนะอื่น ๆ ในย่าน เช่น รถตุ๊กตุ๊ก วินมอเตอร์ไซด์ รถแท็กซี่ เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 เรื่องราวชีวิตโก๋หลังวัง

2.2.1 โก๋หลังวัง

หลังจากวังบูรพาภิรมย์กลายเป็นแลนด์มาร์ค ย่านการค้าสำคัญของไทย จึงทำให้บรรดานักท่องเที่ยว ดารา และวัยรุ่นหนุ่มสาว พากันไปเดินเฉิดฉายในพื้นที่ย่านนั้น จับจ่ายใช้สอย เที่ยวหาความบันเทิง หาด้านของกินอร่อย ๆ หรือร้านหนังสือ ที่ได้ก่อกำเนิดก่อนติดกันงอมแงม จึงกำเนิดวัยรุ่น “โก๋หลังวัง” ขึ้น

คำว่า โก๋หลังวัง จึงเป็นชื่อเรียกของวัยรุ่นจิกโก๋จิกก็สมัยนั้น ที่มาเดินกินเที่ยวโชว์หล่อสวยเตะจ๊วย เขม่น และมีเรื่องตลกตามประสาวัยรุ่นจิกโก๋อยู่ในย่านวังบูรพาภิรมย์ กินพื้นที่ยาวไปจนถึงด้านหลังวัง จึงเป็นสาเหตุให้เรียกวัยรุ่นพวกนี้ว่า “โก๋หลังวัง” ซึ่งคำว่า “โก๋” กร่อนมาจากคำว่า จิกโก๋ ที่กร่อนมาจากคำว่า จิกกะโล่ (gigolo) ซึ่งมีความหมายแปลว่า ผู้ชายขายบริการ

โก๋หลังวังในเรื่องราวชีวิตจริง

ปู กระจงเกษม อดีตนักเลงหลังวัง ผู้ที่ใช้ช่วงชีวิตวัยรุ่น ได้สัมผัสกับการเป็นโก๋หลังวังมามากมาย ทั้งเรื่องบู๊ เรื่องผจญภัย เรื่องแมนติก และที่สำคัญเรื่องมิตรภาพ และได้มีโอกาสทิ้งเรื่องราวของเหล่าเพื่อนฝูง นักเลงหลังวังฝากไว้ในหนังสือ “ย้อนตำนานโก๋หลังวัง เดินอย่างปู” เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวที่แท้จริงของตน และเพื่อนที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุข กินนอนมาด้วยกัน ทั้งกับนักเลงชื่อดังในอดีตหลายคน ที่ขึ้นชื่อว่าเป็นโก๋หลังวังระดับ “ท็อปเทน” ของเมืองไทยสมัยนั้น และปัจจุบันได้เสียชีวิตไปแล้วด้วยเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างเช่น แดง ไบเล่, ปู ระเบิดขวด, ดำ เอสโซ่, โทล แมนศรี, แก้วตี๋ บางลำพู, หมู ซีมอน, แหลมสิงห์ ผู้คุม, พันซ์ หลังวัง, มัดลิบ เจริญผล, พจน์ เจริญพาสน์ และ เหลิมพรานนก ผู้ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมโรงเรียนกันมา

ภาพที่ 2.5 โก๋หลังวัง ระดับท็อปเทนของเมืองไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพลักษณ์ของ โก้หลังวัง

โก้หลังวัง มักจะถูกมองว่าเป็นนักเลงหัวไม้ ซึ่งคำว่า นักเลง ความหมายของมัน จะเป็นไปในทางลบมากกว่าทางบวก แต่ความเป็นจริง ชีวิตคนเรานั้นย่อมมีหลากหลายมิติ นักเลงก็เชื่อว่าจะมีแต่เรื่องไม่ดี ตีรันฟันแทง สร้างแต่ความเดือดร้อนเสมอไป

(เนื้อหาจากหนังสือย้อนตำนานโก้หลังวัง เดินอย่างปู้)

ปู้ กรุงเทพฯ : หลังปี พ.ศ.2501 ประเทศไทยอยู่ภายใต้การปกครองของท่าน จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ซึ่งทำการรัฐประหารยึดอำนาจมาจากท่าน จอมพล ป. พิบูลสงคราม มาได้เพียง 1 ปี บ้านเมืองในยุคนั้นมีการจัดระเบียบสังคมอย่างจริงจัง มีการปราบอั้งยี่ และอาชญากรกันอย่างเข้มงวด ระเบียบข้อบังคับมากมายถูกนำมาบังคับใช้ อาทิ ห้ามนั่งตามราวสะพาน มีการทำลายล้างโรงฝิ่น เป็นต้น นักเลงที่มีชื่อเสียงโด่งดังต่างถูกทางการโค่นล้ม โดยการนำไป ‘ซังลิ้ม’ ไว้ในคุกลาดยาวกันแทบทุกราย...เป็นยุคที่หักดิบอั้งยี่อย่างแท้จริง นักเลง ‘รุ่นใหม่’ ในสมัยนั้น หรือพวกนักเลงมืออาชีพ มีกันอยู่หลายกลุ่มหลายฝ่าย แต่ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดเห็นจะได้แก่พวกของ เกชา เปลียนวิไล, เฮียเหลา สวนมะลิ, เฮียล้อ วงเวียน 22, เต็งโก้, ปาดง และ จำวาท (หรือ ปวาท) เป็นต้น

ตัวผมเองเติบโตมาในย่านฝั่งธนฯ ซึ่งเป็นถิ่นของทหารเรือ บ้านอยู่ในซอยโรงเรียนบ้านสมเด็จ มีคุณพ่อเป็นนักเลงในเครื่องแบบ ถึงฐานะการเงินของครอบครัวไม่หรูหราฟู่ฟ่านัก แต่ คนในวงการนักเลงนับหน้าถือตา พ่อผมไม่น้อย พ่อเริ่มโตเป็นหนุ่ม ผมก็เริ่มคลั่งไคล้ ‘เอลวิส’ จับจิตจับใจ ได้ยินเสียง เพลงเอลวิสไม่ได้ มือไม้เป็นเส้นเทาไปหมด เหมือนต้องมนต์สะกดหรืออะไรประมาณ แข่งขาขยับกันเป็นพัลวัน หุนหันจะเด่นท่าเดียว! ว่าง่ายๆ ก็ คือ... เอลวิส เพรสลีย์ คือเทพเจ้าแห่งเสียงเพลงสำหรับผมนั่นเอง!

‘เอลวิส’ ไม่ได้เป็นเทพเจ้าของผมคนเดียว แต่เป็นขวัญใจของวัย รุ่นเกือบทุกคนในยุคนั้น!

ส่วนดารานางฝรั่งที่พวกเรา คลั่งไคล้ที่สุดก็คือ ‘เจมส์ ดีน’ ที่เห็นหน้าไม่ได้เหมือนกัน เพราะ เห็นที่ไร...ใจมันสั่น! ก็เลย ยกย่องให้ ‘เจมส์ ดีน’ เป็นเทพเจ้า ของเร่อีกองค์หนึ่งคู่กับเอลวิส แต่ ทั้งนี้และทั้งนั้น เทพเจ้าสององค์ไม่ก้าวท้าวกัน ด้วยเหตุผลที่ว่า... ‘เจมส์ ดีน’ มีไว้แต่งองค์ทรงเครื่องตาม ส่วน ‘เอลวิส’ นั้นมีไว้ตื่นตาม! แบ่งสันปันส่วนกันอย่างพอดี...

หลังจากที่มีการจัดระเบียบสังคมเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้น นักเลง ‘รุ่นใหญ่’ ถูกซังลิ้มไปหลายราย ‘รุ่นเล็ก’ จึงมีโอกาสดูออกโรงฉายบ้าง นักเลงรุ่นเล็กในที่นี้ก็คือนักเรียนเกเรกำลังเรียนหนังสือ ซึ่งรักชาติ-ศาสนา-กษัตริย์เหมือนผลเมืองดีทั่วไป แต่ชื่นชอบการเที่ยวเตร่ และการตีรันฟันแทงเป็นพิเศษเท่านั้นเอง มิได้เป็นมืออาชีพเหมือนนักเลงรุ่นใหญ่ ซึ่งรุ่นเล็กอย่างพวกผมมักนิยามแทนตัวเองว่า ‘จิ๊กโก๋’ มากกว่าคำว่า ‘นักเลง’ เพราะฟังดูเหมือนโทษจะเบาหวิวว่าการเป็นนักเลงหลายเท่า คือ สมัยนั้นถ้าใครได้ชื่อว่าเป็นนักเลง โทษจะยาวเพื่อยกว่านักเรียนเกเรอยู่เป็นโข ลำพังแค่ชื่อคุกกก็สั้นยาวไม่เท่ากันแล้ว เพราะคำว่า ‘คุกลาดยาว’ นั้น ฟังยังงักไม่สั้นเลยซัก ดังนั้น พวกผมจึงขอเป็นแค่ ‘จิ๊กโก๋’ เท่านั้นพอ! เพราะยังไม่อยากไป เป็นเมียเจ้าพ่อในคุก!

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักเลงรุ่นเล็กในสมัยนั้น มีอยู่มากมายหลายคน แต่กลุ่มที่โด่งดังและผมรู้จัก ดีก็จะมี แดง ไบเล่, ปู ระเบิดขวด, จี๊ด เฮาดี, พจน์ ช่างกล (เจริญพาสน์), ปืด เจริญพาสน์, หล่อ ปังตอ, ตูย ระเบิดขวด, โทล แม้นศรี, แดง ไตรรงค์ ฯลฯ ส่วนคนที่แสบที่สุดในบรรดาเด็กวัยรุ่นทั้งหลายคงไม่ใช่ใครอื่นนอกจาก ‘ปู ระเบิดขวด’ ผู้เลื่องชื่อนั่นเอง! รุ่นเล็กพวกที่ว่าเป็นนักเลงที่มีเสียงเพลงในหัวใจ คลั่งไคล้ ‘เอลวิส’ และ ‘เจมส์ ดีน’ ด้วยกันทุกคน สถานที่สังสรรค์ของวัยรุ่นเหล่านี้มีอยู่ 2 ที่ใหญ่ๆ บางรายจะมานั่งจับกลุ่มกันอยู่แถวบริเวณตลาด ‘13 ห้าง บางลำพู’ บ้างก็ จะไปนั่งแสบกันอยู่แถวย่านหลังวัง (วังบูรพา) ในร้านกาแฟชื่อ ‘หรรดี’ ข้าง โรงหนังควีนส์ จนบริเวณนั้น กลายเป็นถิ่นของจิ๊กโก๋เหล่านี้ไปโดยปริยาย ด้วยเหตุนี้เอง กลุ่มจิ๊กโก๋เหล่านี้จึงถูกขนานนามว่า ‘กลุ่มบางลำพู’ และ ‘กลุ่มหลังวัง’

2.2.2 เรื่องราวการใช้ชีวิตของโก๋หลังวัง

เรื่องเล่าที่ 1 : กระโดดขึ้นรถเมล์! (เนื้อหาจากหนังสือย้อนตำนานโก๋หลังวัง เดินอย่างปู)

ปู กรุงเทพฯ : สมัยนั้นการเดินทางข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาไปถึงบางลำพูเป็นเรื่องเล็ก สำหรับผมด้วย เหตุผลที่ผมไม่เคยต้องจ่ายค่ารถเมล์สายบางลำพู – ซังฮี (สีชมพู) เพราะช่วงนั้นบอกตามตรงว่าเสียดายตังค์ แถม การไม่จ่ายค่ารถยังดูขลังดีอีกต่างหาก พุดง่าย ๆ ก็คือ... อยากรองของนั่นเอง! ผมจึงตัดสินใจไม่จ่ายจน กลายเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมาครั้งหนึ่งจนได้

เรื่องค่ารถเมล์นี้มีความเป็นมาที่ค่อนข้างแปลก ผมจำได้ว่าเคยมีรุ่น ใหญ่บอกผมไว้ว่าถ้ากระเป๋ารถเมล์ มาเก็บสตางค์ให้สายหน้าปฏิเสธรไว้ก่อน แล้วถ้ากระเป๋านำไหนใจถึงพอ ย้อนถามกลับมาว่าทำไมไม่จ่าย เป็น ใครกันวะ? ก็ให้ตอบไปว่า “กูเป็นพระเอก”

ได้ผลจริง ๆ ด้วย! บอกว่าเป็นพระเอกที่ไร ไม่เคยต้องจ่ายค่ารถสักครั้ง หลังจากนั้นมา ไม่ว่าจะไปไหน ไร้ปูเป็นพระเอกอย่างเดียวเลย! เพราะ พระเอกขึ้นรถเมล์ฟรี! แต่มีอยู่ครั้งหนึ่ง ที่ก้าวขึ้นรถเมล์สาย ‘บางลำพู- ซังฮี’ ตามปกติ แต่วันนั้นไปกับรุ่นน้องคนหนึ่ง ชื่อ ‘ตูย’ ทีนี้.. เจ้าตูยน้อย ผู้นี้มักชอบเดินตามผมอยู่เป็นประจำ เพราะตอนนั้นมันเพิ่งเริ่มโตเป็นหนุ่ม เริ่มซำส์ อยากไฝหาประสบการณ์ในยุทธจักร อยากเป็น ‘พระเอก’ บ้าง จึง นำมาขพระเอกของผมไปใช้บนรถคันนั้น แต่กลับไม่ได้ผล เพราะดันไปเจอกระเป๋ารถเมล์จอมยุทธ์เข้าให้เมื่อมุข พระเอกใช้ไม่ได้ผล ผมจึงบอกกระเป๋ารถเมล์คันนั้นไปตามตรง ว่า ไม่จ่ายหรอก! เพราะป้ายหน้าพระเอกจะลง แล้ว! (จากสี่แยกบ้านแขก ไปลงที่โรงเรียนบ้านสมเด็จเจ้า) กระเป๋าคคนนั้นก็ไม่ได้ว่าอะไร เพราะรู้ดีว่ายังไงตัวผมก็ คงไม่ยอมจ่ายแน่นอน คงจะเห็นมนุษย์อย่างผมมานัดต่อนัด แล้วจึงไม่ยอมตอแยะด้วยสักเท่าไร เสียเวลาทำมา หากินเปล่า ๆ แต่พอกระเป๋ารถเมล์คนนั้นเดินสายไปไกลไอ้ตูยตอ กลับโดนเจ้าตูยขึ้นเสียงใส่กลับมาว่า “อย่ายุ่ง น้า! เดียวป้ายหน้าก็ลงแล้ว!” กระเป๋าคคนนั้นได้ยินเข้าก็เกิดความหมั่นไส้เป็นกำลัง เพราะเจ้าตูยยังเป็นเด็กอยู่ การกระทำได้กล่าวจึงเข้าชาย ‘ไม่รู้จักผู้หลักผู้ใหญ่’ หรือ ‘ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง’ จึงตัดสินใจใช้กระบอกเก็บตัวเคาะ หัวกะโหลกมันให้หนึ่งที ทำนองว่าอยากให้มันโตไวๆ หรืออะไรประมาณนั้น โดนไปหนึ่งโป๊ก!

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เจ้าตู่ซึ่งกำลังอยากฉายอยู่เต็มแก่ก็เลยยี้วะ ควัก เหล็ก ขึ้นมาจิ้มกระเปาะคนนั้นไปหนึ่งจ๊ก! ร่วงลงไป กองที่พื้นทันที แต่เคราะห์ ดีที่ไม่ถึงตาย แค่อุกผากลายที่หน้าท้องไปนิดหน่อยเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เอง พระเอกทั้งสองก็เลยต้องกลายเป็นผู้ร้ายไปโดยปริยาย กระโดดลงป้ายหน้าแบบหมา ไม่ทันเห่า ! โถยเอาโถยเอาเสียจนหน้าตั้ง เพราะความอยากดังของเจ้าตู่แท้ๆ เชียว! แต่เจ้าตู่ก็ไปไม่รอดในที่สุด โดนตำรวจจับจนได้สุดท้ายก็เลยต้องไปเป็นพระเอกในคุกเด็ก ในข้อหาทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยเจตนา หายข่าวไป พักใหญ่เลยทีเดียว!

ข่าวกระเปาะรถเมล์ถูกแทง สะพัดไปเข้าหูพวกรถเมล์ในที่สุด รุ่นใหญ่ที่คุมรถเมล์อยู่จึงต้องขอเชิญผมเข้าไปพบ เพื่อเจรจาหาข้อยุติกรณีพิพาทที่เกิดขึ้นในวันนั้น เพราะหากปล่อยให้เหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นอีก ผลประกอบการของรถเมล์ก็คงจะดิ่งฮวบลงเหว เนื่องจากไม่มีกระเปาะรถเมล์ หน้าไหน กล้าเสนอหน้าเข้าไปเก็บค่าโดยสารจากกลุ่มวัยรุ่นร้อนนิชอย่าง แน่นอนประชุมกันอยู่พักใหญ่ ผลสุดท้าย...ไอ้ปู่ได้บัตรพริมาหนึ่งใบ ขึ้นรถเมล์สายนั้นได้โดยไม่ต้องเสียตังค์! ทั้งๆ ที่ผมไม่ได้แตะต้องตัวกระเปาะรถเมล์ผู้ โชคร้ายในวันนั้นเลยแม้แต่นิดเดียว แต่ก็นับว่าเป็นเรื่องดีสำหรับผม เพราะบังเอิญคิวรถเมล์สายนั้นเริ่มต้นที่บริเวณ ‘13 ห้าง บางลำพู’ พอดีเลย! การเดินทางไปบางลำพูครั้งแรกจึงง่ายขึ้นอีกเป็นกอง!

เรื่องเล่าที่ 2 : เดินเที่ยว กินขนม ชมสาว

รัศมีการเดินทางของโก่หลังวังจะกินบริเวณตั้งแต่เวียงนครเขมรรวมถนนเจริญกรุงแถวร้านขายแผ่นเสียง กินอาณาเขตสะพานเหล็กไปตามแนวคลองโอง่าง เข้าไปวนในย่านวังบูรพา แล้วออกไปทางหลังวังถึงตลาดมิ่งเมืองและศาลาเฉลิมกรุง พื้นที่เท่านี้ก็เดินกันเมื่อยแล้ว มีบ้างที่เดินเลยไปถึงเยาวราช แน่นอนที่สุดว่าที่ที่เดินวนเดินชมสาว ๆ นานที่สุดต้องเป็นย่านศูนย์การค้าวังบูรพา เสียงเพลงตามร้านกาแฟที่มีตู้เพลงจะดังไม่เคยขาด โก่หลังวังที่มีสตางค์หน่อย ก็จะแบกวิทยุพาดบาเปิดเพลงดังเพื่อชาวบ้านเขาด้วย ข้อนี้เป็นอีกสาเหตุหนึ่งให้เขม่นกันแล้วก็ตามด้วยการตีกันตามระเบียบ

เมื่อแดดร่มลมตก และเสร็จภาระธุระกันแล้ว พี่โก่ หรือน้ำโก่ย่านหลังวัง ก็จะแต่งองค์ทรงเครื่องมาชุมนุมสังสรรค์กันบริเวณหลังโรงหนังควีนส์ ตรังลานปากทางออกวังบูรพาด้านหลัง ที่ลานนี้มีขอนแก่นเชียงใหม่ วังระเกะระกะอยู่หลายขอนแก่น พี่โก่น้ำโก่จึงอาศัยขอนแก่นเหล่านี้พักผ่อนอิริยาบถแทนโซฟา ซึ่งเสียดายที่ไม่ได้มีการบันทึกภาพกันไว้ มิฉะนั้น อาจเป็นภาพประวัติศาสตร์ที่ขึ้นปกวารสารประเภทวัยรุ่น หรือแฟชั่นได้อย่างสบายๆ โดยไม่ต้องเสียเวลาจัดฉาก

ในระหว่างการสังสรรค์ที่ลานขอนแก่น ถ้าใครนึกสนุกอยากครวญเพลง เอลวิส รวมทั้งนักร้องดังคนอื่นๆ ก็จะใช้เพลงพร้อมการเดินตามจังหวะเพลง ทำให้บรรยากาศบริเวณนั้นดูสนุกครึกครื้น ตามที่มีสาว ๆ เดินผ่านมา อาจพูดจาประสาชาวโก่แซวบรรดาสาว ๆ แต่ไม่ถึงขั้นเข้าไปลวนลาม หรือไม่สุภาพ จนบางทีสาว ๆ ถึงกับเขินอายเหมือนกัน เพราะหน้าตา และหุ่นของชาวโก่แต่ละคนก็ไซ่ย่อยเสียเมื่อไหร่ละ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรื่องเล่าที่ 3 : เทียวเล่น จีบสาวอย่างปู้ (เนื้อหาจากหนังสือย้อนตำนานโก๋หลังวัง เดินอย่างปู้)

ปู้ กรุงเทพฯ : ผม และเจตน์จะชอบ ไปนั่งแหย่กันแถวหลังวังในตอน กลางวัน พอตกค่ำพวกเราก็จะชอบมาเดินเล่นแถวเชิงสะพานพุทธฯ เพราะย่านนั้นนอกจากจะมีอาหาร เครื่องดื่ม และเสียงเพลงสดโปรดของพวกเราแล้ว ยังมีสาว ๆ มาเดิน ดูของกันอย่างเนืองแน่นอีกด้วย ซึ่ง เหตุผลนี้ทำให้พวกเราติดอกติดใจย่านนี้เป็นนักหนา แม้ว่าคุณกลุ่มเราจะจีบผู้หญิงกันไม่ค่อยเป็นก็ตามที่ คิดประจำใจของพวกเราในสมัยนั้นก็คือ อย่าย่าไฝสูงเกินไป...เป็นใช้ได้! พวกผมสำนึกอยู่เสมอว่า หน้าอย่างพวกเรา คงไม่มีผู้หญิงดี ๆ ที่ไหนมาสนใจค่อนข้างแน่ ดังนั้น ระดับสายตาของพวกเราจึงอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ถึงระดับต่ำกว่ามาตรฐานคนทั่วไป คนยิ่งสวยยิ่งไม่ต้องเสียเวลามองเข้าไปใหญ่ เพราะมองไปก็ไร้ประโยชน์ กลายเป็นหมาเห็นปลากะบองไปอีกต่างหาก! สู้มองหาหวานใจในระดับเดียวกันไม่ได้ โอกาสประสบความสำเร็จย่อม สดใสกว่ากันหลายเท่าตัวนัก

แต่สมัยนั้น ‘เจมส์ ดีน’ อย่างพวกผมไม่ค่อยมีสตางค์ติดตัวกันเท่าไร หวานใจที่เราหาได้ส่วนใหญ่ก็เลยกลายเป็น... สาวใช้... ไก่หลง... และลูกจ้างร้านค้าในละแวกนั้น!!! ผมยอมรับว่า ตอนนั้นผมไม่ทราบจริง ๆ ‘คนใช้’ คืออะไร? รู้อย่างเดียวว่าเป็นสาว ๆ ซึ่งไม่ได้อยู่ในโรงน้ำชาเท่านั้นเอง ส่วนจะนุ่งกางเกง หรือผ้าถุงมานั้น? บอกตามตรงว่าไม่สนใจ! ถ้าโชคดีเจอสาวใช้สวยขึ้นมา ก็ถือว่าเป็นบุญวาสนาของเราไป

วิธีการจีบสาว ๆ เหล่านี้ก็ไม่ยุ่งยากอะไรมากนัก จำได้ว่าต้องใช้ ‘ข้าวโพดคั่ว’ เป็นสื่อแห่งความรัก เพราะสาว ๆ เหล่านี้จะมีอะไรบางอย่างกับข้าวโพดคั่วเป็นพิเศษ ซึ่งผมเองก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไม ทราบแต่เพียงว่าเราจะไปซื้อข้าวโพดคั่วมาถี่ย่น้ำลายพวกเธอไว้ เอาไว้หลอกล่อให้พวกเธอมาติดกับ จากนั้นพวกเราก็จะวิ่งไล่สี่สาว ๆ เหล่านี้กันให้วุ่นวาย มีอดีได้มีร้ายอด!

เมื่อเหยื่อมาติดกับพวกเราแล้ว เราก็จะแยกย้ายกันไปนั่งคุยกับสาว ๆ ที่จีบมาได้ตามที่ต่างๆ บนสนามหญ้าบ้าง ตามพุ่มไม้บ้าง ตามแต่ความคิดสร้างสรรค์ของแต่ละคน ถือว่าเป็นความสุขสุดยอดที่หามาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรง ของตัวเองทั้งสิ้น ไหน ๆ ลงทุนลงแรงแปลงกายเป็น ‘เจมส์ ดีน’ มาทั้งที แค่นี้ได้สี่สาวใช้...ใจก็เป็นสุขแล้ว! นั่นคือความสุขสุดยอดของพวกเราในยุคนั้น แม้กระทั่งทุกวันนี้ ถ้าได้หวนคิดถึงบรรยากาศเก่า ๆ ที่ไร้อดผลอยืมกับตัวเองไม่ได้ทุกที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ภาพที่ 2.6 ปู้ กรุงเทพฯ นั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรื่องเล่าที่ 4 : ฉายาชาวโก๋

ในสมัยนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนว่าจะมีสมณานามกันไปหมดไม่ว่าจะเป็นพวกนักเลงหัวไม้ สถานที่ ดารา นักร้อง นักการเมือง ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติต่อกันมาจนกลายเป็นเรื่องธรรมดาในสังคมไทย สมัยนั้น แม้กระทั่ง จอมพลสฤษดิ์เอง ก็ยังมีฉายาว่า จอมพลผ้าขาวม้าแดง!

ส่วนเหล่านักเลงจ๊กโก๋ส่วนมาก จะได้ฉายามาจากหนังสือพิมพ์เป็นผู้ตั้ง หรือจากถิ่นฐานบ้านเกิดของตน เช่น กลุ่มหลังวังยุคแรกเริ่มล้วนได้รับนามสกุล "หลังวัง" มาจากหนังสือพิมพ์ หรือไม่ก็ได้รับการแต่งตั้งชื่ออย่างไม่เป็นทางการจากคนในสังคมยุคสมัยนั้น เช่น เจตน์ หลังวัง, เป้า หลังวัง, ปู หลังวัง (ปู ระเบิดขวด), แดง หลังวัง (แดง ไบเล่), ฮอต หลังวัง หรือ บางคนก็มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่โดดเด่นเสียจนต้องนำมาใช้เป็นฉายาเลยก็เดียว เช่น ตูยตีนเหม็น เป็นฉายาที่เพื่อน ๆ ตั้งให้เป็นกรณีพิเศษแบบที่ไม่ต้องสาธยายอะไรมาก ก็คงพอจะเดา กันได้ว่า กลิ่นเท้าของเจ้าตูยนั้น ฉกาจฉรรจเพียงใด เรียกได้ว่า ไอ้ตูยไปไหน...ใครก็รู้ เพราะมันมีพลังพิเศษ ส่ง กลิ่นไปชูศัตรูล่วงหน้าได้

เรื่องเล่าที่ 5 : รายได้ของชาวโก๋

โก๋หลังวัง ไปเอาเงินเที่ยวเตร่มาจากไหน? เรียกค่าคุ้มครองจากชาวบ้านเขาหรือเปล่า? หลายคนอาจสงสัยว่า พวกเราไปเอาเงินที่ไหนมาเที่ยวเตร่ ไหนบอกว่าไม่มีตังค์ แล้วไหนจึงมีเงินทองมาเที่ยวกันได้เกือบทุกคำคืน?

เรื่องเล่าจาก ปู กรุงเทพมหานคร..

ช่วงนั้นพวกเราอายุเพียง 17-18 ปี แต่ใคร ๆ ก็มองภาพพวกเราเป็นแก๊งค์นักเลงหัวไม้ ที่รีดไถตังค์ เก็บค่าคุ้มครองจากชาวบ้าน แต่ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น ! สำพังแค่คุ้มครองตัวเอง...ก็เอาตัวแทบไม่รอดแล้ว! แล้วจะเอาปัญญาที่ไหนไปคุ้มครองคนอื่นเขาได้? จริง ๆ แล้วรายได้ส่วนมากประจำแก๊งค์ผม มักมาจากผู้สนับสนุนหลักนั่นก็คือ สมาชิกที่มีรายได้ในแก๊งค์นั่นเอง "เจตน์ หลังวัง" เพราะเจตน์ทำงานอยู่ที่บริษัทเดินอากาศไทย ส่วนรายได้อีกทางหนึ่งมาจาก "หมู" หรือ "จุก เบี้ยวสกุล" น้องชายของเจตน์ ซึ่งเป็นศิลปินนักเขียนการ์ตูนชื่อดัง แต่หมูไม่นิยมความรุนแรง แต่ดันชอบดูพวกเราต้อยดี หมูจึงตกลงปลงใจเป็นสปอนเซอร์ใหญ่ให้พวกเรานั้นเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรื่องเล่าที่ 6 : รักแรกพบ (ศึก 13 ห้างบางลำพู)

คำว่า “สิบสามห้าง” เป็นชื่อเรียกถนนเก่าสายหนึ่งในย่านบางลำพู คู่ขนานไปกับถนนบวรนิเวศ ใกล้กับวัดบวรนิเวศวิหาร โดยมีความยาวของถนนเริ่มต้นจุดบรรจบจากถนนตานี (ตรอกบ้านแขก) บริเวณวงเวียนสิบสามห้างไปสิ้นสุดบรรจบกับถนนพระสุเมรุบริเวณสามแยกบวรนิเวศ มีระยะทางเพียง 165 เมตร2 ปัจจุบันตามแนวของถนนด้านหนึ่งเป็นเกาะกลางถนนขนาดใหญ่ (แนวคลองวัดบวรในอดีต) เป็นพื้นที่สาธารณะกั้นกลางอยู่ระหว่างถนนสิบสามห้างและถนนบวรนิเวศ ส่วนอีกด้านหนึ่งของถนนมีอาคารตึกแถวสองหลังขนานตามแนวถนน บริเวณดังกล่าวในอดีตน่าจะเป็นห้างร้านรุ่นแรกของพ่อค้าชาวจีนที่มาทำการค้าในย่านบางลำพู

ซึ่งเหล่าชาวโก๋ มักจะมีความซาสเป็นพิเศษ.. อย่างกับอัดลมมาหรือไม่.. ก็ไม่ค่อยแน่ใจ แต่อัดคนได้แน่นอน! แคมตอนตีมาจไม่ต้องใช้หลอด แต่ตีเสร็จจอาจต้องหยอดน้ำข้าวต้มได้ มิหนำซ้ำ...รสชาติยัง 'บาดคอ' หรืออาจมีเลือดออกตามไรฟันได้อีกด้วย!

ด้วยความซ่าของชาวโก๋ จึงเกิดเหตุการณ์คะนองกรุงขึ้น ต้นเรื่องหลักที่ทำให้ "ปู้ กรุงเกษม" ได้รู้จักกับ "แดง ไบเล่" ด้วยความที่ได้ยินกิตติศัพท์ความซ่าส์ของแดง จึงทำให้พวกปู้ยื่นคำท้านัดตีกันด้วยมูลเหตุเพียงแค่เขม่นกันหน้าร้านกาแฟในถิ่นบางลำพู ซึ่งเป็นถิ่นของ แแดง ไบเล่ ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนี้ ถูกขนานนามว่า "ศึก 13 ห้างบางลำพู" ที่โด่งดังจนทำให้เหตุการณ์ครั้งนั้น ถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ขึ้นมาโดยที่ เรื่องมันมีอยู่ว่า..

บางลำพูในสมัยก่อน เป็นย่านท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงทางด้านความคึก ของนักเลงเจ้าถิ่น มาตั้งแต่โบร่ำโบราณ จนกลายเป็นย่านที่จิกโก่ต่างถิ่น จะเที่ยวไปเดินสู่มีสู่หม้า แบบไม่ดูตาม้าตาเรือไม่ได้เด็ดขาด ! มีอยู่วันหนึ่ง พวกของปู้ กรุงเกษม เพิ่งมาเยือนถิ่นบางลำพูเป็นครั้งแรก ก็เริ่มมองหาความสำราญทางสายตา จนไปบรรจบพบเจอกับสายตาของเจ้าถิ่น "แดงไบเล่" ที่มีสีหน้าเขม่น ขัดข้องหมองใจขึ้นมาบนสีหน้าอย่างเห็นได้ชัด เหตุเนื่องจากพวกปู้ แต่งตัวมานั่งเตะท่า วางมาดเป็นเจมส์ติน ล่อตาล่อใจ ถิวว่าลองของกับเจ้าถิ่นนัก จึงเกิดการเขม่นกันขึ้น และเมื่อเขม่นกันไปเขม่นมาจนได้ที่ “ตุ๋ย ตินเหม็น” จึงอาสาลุกขึ้นจากโต๊ะ ปรี่เข้าไปถามไถ่พวกแดงไบเล่ด้วยความหัวตอว่า.. "มองอะไร? เห็นพวกกูหล่อละสีทา? หรือว่าข้องใจ?"

แดงไม่ได้ตอบ แต่เพื่อนคนหนึ่งของแดง ตอบกลับเจ้าตุ๋ยมาว่า "พรงนี้มาใหม่สิ จะได้หายข้องใจ!" นั่นแหละ เหมือนในหนังสือของ เจมส์ ดิน เปียบเลย! มีการยื่นคำท้าอย่างเป็นทางการ และฝ่ายรับสารก็ตกลงปลงใจแต่โดยดี ตีกันแน่นอน! วันรุ่งขึ้น จอมปู้ทั้งสองสำนักก็มาประจันหน้ากัน ปรี่เข้าใส่กันเหมือนในหนังฝรั่งไม่มีผิด ตีกันโข่งโข่งโข่งโข่ง เป็นธรรมดาของการตีกันทุกยุคทุกสมัย ซึ่งตีกันที่ไร... ความบรรลี่ย่อมตามมาไม่ช้าก็เร็ว

ศึกครั้งนี้ อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ หยิบยืมมาจากร้านค้าในละแวกนั้น เป็นการเปายังฉุบแผนใหม่ ซึ่งออกได้ทั้งมีด ไม้ กรรไกร ค้อน หรือจะเป็นเก้าอี้ เมื่อเป่ากันได้พักใหญ่ แน่ใจว่าความวอดวายเป็นผลลัพธ์ ไม่ใช่แค่คนตีกันที่ละ แต่ร้านค้าในละแวกนั้นก็ไม่มีเหลือแหล่! และเมื่อสภาพรอบข้างเริ่มฉิบหายวายวอด พวกแดงไบเล่ก็เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กระโดดหนีข้ามรั้ววัดบวรไป ในขณะที่ผมก็ตะโกนบอกเป็นการทิ้งท้ายไว้ว่า พรุ้งนี้จะแวมมาหาใหม่! จะได้รู้จักกัน ยิ่งขึ้นอีกหน่อย คล้ายกับการนัดหมายทำฟันไม่มีผิด เพราะวันนี้หม้อดูดไปได้ไม่กี่ซี่ พรุ้งนี้ยังมีที่ต้องถอนเหลือ อีกนิด ทำให้ศึกครั้งนี้ มีวันรุ่งขึ้น และตีกันยาวนานถึง 3 วัน

จนวันสุดท้ายรู้สึกอับอู่ยังงายชอบกล เหมือนจะมีคนมาแจมเพิ่ม ที่ไหนได้ ตำรวจมา! เผ่นหนีกันให้ กระเจิดกระเจิง สลายร่างสับเท้าหน้าตั้งกันไปคนละทางสองทางอย่างไร เพราะต่อให้เปรี้ยวซ่าแค่ไหน เจอ ตำรวจเข้าไป ใครก็ไม่อยู่รอดอยู่แล้ว!

เหตุการณ์ครั้งนี้ เป็นการยกพวกตีกันของปู และพวกของ แดง ไบเล่ โดยไม่มี "ปู ระเบิดขวด" ร่วมอยู่ ด้วยเลยแม้แต่วันเดียว แม้นว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นจะถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ ซึ่งมี 'ปู ระเบิดขวด' เป็นคู่กรณี ของแดงในเรื่องก็ตามที ทั้งๆที่ช่วงนั้นเขากับแดงยังเป็นเพื่อนรักกันอยู่ด้วยซ้ำ จึงเป็นเรื่องที่เข้าใจผิดกันเป็นวง กว้าง อย่างไม่รู้ตาม เหตุการณ์ครั้งนั้นกลับทำให้ผม และแดง กลายเป็นเพื่อนรักกันไปในที่สุด เพราะจึกโก่ส่วน ใหญ่ในสมัยนั้นต้องตีกันให้หายข้องใจก่อน แล้วค่อยย้อนกลับมาคบกันในภายหลัง คล้าย ๆ กับ "รักแรกทุบ" หรืออะไรทำนองนั้นก็ว่าได้

ภาพที่ 2.8 สามพี่น้องนักสู้ เจตน์ หนู แมว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.3 ลักษณะการแต่งตัวของ จิกโก่ และจิกกี้

วัฒนธรรมการแต่งตัวฉบับ “จิกโก่”

จิกโก่หลังวังนั้นจะแต่งตัวเลียนแบบ “เอลวิส เพรสลีย์” และ “เจมส์ ดีน” ทรงผมจะหวีเสยใส่น้ำมันแต่งผมมันเป็นเงา และจะต้องมีเส้นผมห้อยลงมาที่หน้าผาก รวมถึงอีกทรงที่เป็นที่นิยม ก็คือทรงผมที่ด้านหน้าจะยื่นออกมาแบบเป็นก้อน รวากับจะเอาไว้บังแสงแดด ผมมันเป็นเงา และลมพัดเส้นผมไม่กระเพื่อม จะแข็งแต่ทำลมได้อย่างสบาย พอผมยุ่งหนอยก็จะคว่ำครีมนำมาป้ายแล้วหวี

กางเกงที่โก่หลังวังฮิตจะเป็นทรงแบบที่ยุคนั้นเรียกว่า “ทรงจิ้งเหลน” คือทรงแบบปลายขากางเกงแคบ ผู้ใส่คงเคยหกล้มหัวคะมำ ทั้งใส่ทั้งถอดได้ยากดีพิลึก แต่เป็นที่นิยมอย่างมาก ซึ่งทำให้โก่หลังวังมักจะมีโดนข้อหาหนึ่งเป็นประจำ ซึ่งข้อหานี้แปลกประหลาดดีชอบกลก็คือ เมื่อโก่หลังวังถึงคราวเคราะห์หามยามร้าย ก็จะถูกตำรวจ และสารวัตรทหารมาดักตรวจกางเกง ด้วยวิธีตรวจที่แปลกประหลาด โดยตำรวจจะเอาขวดโซดาอัดเข้าไปในปลายขากางเกง ถ้าหากอัดไม่เข้า โก่หลังวังคนนั้นก็ช่วยทันที เพราะว่าจะโดนข้อหาแต่งกายไม่สุภาพเรียบร้อย ถ้าหากจะเลือกกางเกงใส่ไปเดินเที่ยวเตร่ตอนกลางวัน หรือใส่ไปโล่ต๋รินพันแห่งกันก็ต้องเป็นยีนส์ยี่ห้อ ‘แรงเลอร์’ ที่มาแรงสมราคา ส่วนทางเลือกอื่นก็ยังมี เช่น ‘ลีวายส์’ และ ‘ลีส์’ ที่นิยมกันในปัจจุบัน ส่วนเข็มขัดจะต้องเล็ก, สีสูดอาด, และเงางาม ประเภทที่กว้างประมาณเซ็นๆ กว่า และต้องทำมาจาก ‘หนังแก้ว’

เสื้อของจิกโก่นั้นนิยมพับแขนเสื้อเป็นพับใหญ่ ปลิ้นคอเสื้อยกให้ตั้งขึ้น สี และลวดลายของเสื้อก็เป็นปกติของผู้ชายทุกยุค ไม่ได้หวือหวาเท่าชุดของผู้หญิง ส่วนมากจะเป็นลายสก๊อต หรือผ้าสี ยี่ห้อที่นิยมในสมัยนั้น คือ ‘เอสควายร์’ (Esquire) ชนิดคอกระดุม ซึ่งราคาค่อนข้างสูง ส่วนพวกที่เรียบร้อยหน่อยก็จะนิยมเสื้อ ‘แอร์โรว์’ เพราะใส่แล้วใกล้เคียงเรียบร้อยดี ไม่ฉูดฉาดจนเกินไป และอีกอย่างที่โก่หลังวังชอบคือเสื้อ ‘แจ๊คเก็ต’ แต่ใส่แล้วร้อนจึงนิยมใส่เสื้อแจ๊คเก็ตกันน้อย จะใช้วิธีเอาเสื้อแจ๊คเก็ตพาดบ่าให้ดูเท่แทน ส่วนรองเท้าในสมัยนั้นต้องเป็นรองเท้าหนังกลับหุ้มข้อ ซึ่งถ้าจะให้โดนใจวัยรุ่นทั้งหลายอย่างจัง ต้องไปตัดที่ร้าน ‘ไทยวิจิตร’ แถวศรียาน – บางกระบือ หรือถ้าจะให้ดูหรูขึ้นอีกนิด ก็ต้องไปสั่งตัดที่ร้าน ‘สมสมัย’ อยู่ใกล้ตรอกโรงแรม โอเรียนเต็ล หรือร้าน ‘ซูหลิม’ ในละแวกเดียวกัน ส่วนถุงเท้าที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่ารองเท้า ซึ่งต้องเป็นยี่ห้อ ‘เอสควายร์’ ลายข้าวหลามตัด อยู่หมัดแน่นอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ภาพที่ 2.9 ลักษณะการแต่งตัวของ จิกโก่หลังวัง
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัฒนธรรมการแต่งตัวฉบับ “จิกกี้”

แฟชั่นในยุคโก่หลังวังของจิกกี้นั้น จะออกไปในแนวสดใส ใส่เสื้อแขนกุดสีฉูดฉาด เป็นผ้าสีจัด สวยงาม มีลวดลายจุด หรือลายดอกไม้ ฯลฯ ส่วนมักจะนิยมใส่ทั้งกระโปรงบาน และกระโปรงสั้น หรือผู้หญิงส่วนหนึ่งจะใส่กางเกงขาสามส่วน คือกางเกงจะรัดรูปโชว์สัดส่วน ขากางเกงสั้นแค่ถึงหน้าแข้ง แต่หากว่าผู้หญิงคนไหนใส่กางเกงยีนส์ สังคมกลับจะเห็นว่าเป็นคนแรง ซึ่งข้อนี้แปลกดีเหมือนกัน

จิกกี้หลังวังจะแต่งหน้าจัด เขียนคิ้วทาปากกันสีสวยเข้มข้น และจะต้องติดขนตาองุ่นยาว พร้อมกับมีผ้าผูกคอสีสวย ทาเล็บมือเล็บเท้ากันทุกคน สาว ๆ หลายคนจะมีผ้าเช็ดหน้าสวยนำมาผูกไว้ที่ข้อมือด้วย ส่วนเรื่องทรงผมนั้น จิกกี้นั้นมักจะเข้าร้านเสริมสวยเพื่อตัดผมกันทีละนาน ๆ และนิยมใส่เน็ตติดผมอีกด้วย

ภาพที่ 2.10 ลักษณะการแต่งตัวของ จิกกี้หลังวัง

เรื่องเล่าที่ 7 : แต่งตัวฉบับโก่โก้ (เนื้อหาจากหนังสือย้อนตำนานโก่หลังวัง เดินอย่างปู้)

ทรงของกางเกงของจิกโก้ เป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมาก ทรงที่ฮิตที่สุดในยุคนั้นก็คือ ทรงกระโจมอก (หรือทรงจิ้งเหลน!) ซึ่งมีสโลแกนที่ว่า ขอบเอวใครสูงกว่ากัน...คนนั้นเพี้ยวสุด! แต่ไซ่วสูงมากเกินไปจะดี ต้องสูงแต่พองาม สูงประมาณเกือบอกก็ยังพอทนไหว ส่วนพวกกันปอดยอดขุนพลทั้งหลาย ถ้าใส่กางเกงทรงนี้แล้วดูไม่น่าประทับใจ ต้องพับหนังสือพิมพ์ยัดใส่กันไว้ เพื่อให้กันดูองุ่นเป็นทรงขึ้นมา น่ารักขึ้น อีกเป็นกอง!

แต่กางเกงทรงนี้มันก็มีข้อเสียอยู่เหมือนกัน ตรงที่พอรูดชิปฉี่ที่... ฝึหลุดออกมาทั้งป่าช้าเลย!!!

เพราะชิปกางเกงมันยาวเกือบพุด ยิ่งถ้าใครลืมรูดชิปขึ้นมาอะ โอ้โห!...เปิดประทุนอ้อซ่าเลย! หนาวจับขั้วหัวจิต หัวใจ! ต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะ ‘ผีเปรต’ อาจโผล่หน้าออกมาเขย่าขวัญชาวบ้านได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีจัดแต่งทรงผม

วัยรุ่นสมัยนั้นต้องใช้ ‘ต้นใจ สติก’ ผสมซีฟู้ดด้วยกันแทบทุกคน นำมาขโลมให้ทั่วหนังศีรษะ จัดทรงให้เป็นเหลี่ยมสันตามความพึงพอใจก่อน แล้วจึงนำผ้าขาวม้ามาห่อผมไว้ ก่อนตัดท้ายด้วยการเซ็ทผมด้วยเตารีดอุ่น ๆ แทนเครื่องเป่าผมราคาสูงลิ่วในสมัยก่อน โดยวิธีการใช้เตารีดเซ็ทผมในยุคนั้น มาจากไหนก็ไม่ทราบ แต่วัยรุ่นสมัยนั้นทำตามกันแทบทุกคน เราเรียกวิธีการเซ็ทผมแบบนี้ว่า “การกดกลีบ” ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

- นำเตารีดไปเสียบปลั๊กให้ร้อนพอประมาณ แล้วจึงถอดปลั๊กออกก่อนนำมาใช้งาน (ข้อนี้สำคัญมาก เพราะหากใครลืมถอดปลั๊ก อาจต้องแบกกลับไปกดต่อในโรงได้ เพราะอาจโดนไฟดูดตายเสียก่อน)
- เมื่อความร้อนของเตารีดได้ที่แล้ว นำเตารีดมากดทับผ้าขาวม้าบนศีรษะจนครบสี่ทิศ โดยเริ่มจากบริเวณกลางกระหม่อม จากนั้นค่อยคืบคลานไปที่ด้านข้างทั้งสองข้าง แล้วจึงมาจบที่ด้านหน้าเป็นด้านสุดท้าย เป็นอันว่าจบวิธีการกดกลีบด้วยเตารีดของโก๋หลังวัง
- ขั้นตอนสุดท้ายจะเป็นการดึง ‘จะงอย’ ด้านหน้าลงมาเล็กน้อย ให้หย้อยย้อยเหมือนปากนกแก้ว

อย่างไรก็ตาม สูตรการกดกลีบด้วยเตารีดนี้มีข้อเสียอยู่ เพราะนอกจากจะโดนแม่ตำแล้ว คนที่ไม่มีความชำนาญมากพอ อาจมีรอยสลากยี่หื้อเตารีดมาประทับอยู่บนหน้าผากได้ แต่สาว ๆ บางคนเห็นแล้วอาจประทับใจนึกว่าเป็นนิกเลงที่ถูกขวานจามหน้าผากมา หัวรู้ไม่ว่า แท้จริงแล้วเป็นรอยพุพองจากเตารีด เพราะกดกลีบพลาดไปหน่อยนั่นเอง

ภาพที่ 2.11 ต้นใจ สติก

ภาพที่ 2.12 เตารีดโบราณ ที่นำมาใช้ “กดกลีบ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจในย่านวังบูรพา

2.3.1 ศาลาเฉลิมกรุง

ศาลาเฉลิมกรุง หรือชื่ออย่างเป็นทางการว่า โรงมหรสพหลวง ศาลาเฉลิมกรุง หรือเรียกสั้น ๆ ว่า เฉลิมกรุง เป็นโรงมหรสพหลวง ตั้งอยู่ริมถนนเจริญกรุง แขวงวังบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ติดกับห้าง ดีโอลด์สยามพลาซ่า เดิมเป็นโรงภาพยนตร์ติดตั้งเครื่องปรับอากาศ ศาลาเฉลิมกรุงได้วางศิลาฤกษ์โดยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2473 และเปิดฉายภาพยนตร์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2476 โดยมี มหาภัยใต้ทะเล เป็นภาพยนตร์ปฐมทัศน์

ภายหลังสร้างเสร็จ ศาลาเฉลิมกรุงได้ชื่อว่าเป็นโรงมหรสพแห่งแรกในเอเชียที่ติดตั้งเครื่องปรับอากาศ ซึ่งเป็นสิ่งทันสมัยในยุคนั้น เครื่องปรับอากาศที่นำมาใช้เป็นเครื่องปรับอากาศระบบ Chilled Water System ซึ่งเป็นระบบไอน้ำรุ่นแรกจากสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงจากการใช้พัดลมทั่วไป

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 พ.ศ. 2485-2488 (รัชกาลที่ 8) ใช้เป็นที่แสดงละครเวทีและดนตรี เนื่องจากไม่มีภาพยนตร์ฉาย ต่อมามีการปรับปรุงใหญ่โดย บริษัทเฉลิมกรุงมณีทัศน์ สามารถใช้ได้ทั้งฉายภาพยนตร์และการแสดงบนเวทีขนาดใหญ่กว่าเดิม ตั้งแต่ พ.ศ. 2536 ในนาม เฉลิมกรุงรอยัลเธียเตอร์ และการแสดงโขนจินตนาถมิตร

ปัจจุบันศาลาเฉลิมกรุงมีการแสดงศิลปวัฒนธรรมประจำชาติไทย “ชุดระบำโบราณคดี-ระบำสี่ภาค” และการแสดงโขน “ชุดหนุมานจับนางสุพรรณมัจฉา” ณ โรงมหรสพหลวงศาลาเฉลิมกรุง จัดแสดงทุกวันจันทร์ – วันศุกร์ วันละ 3 รอบ รอบ 13.00 น. รอบ 14.30 น. และรอบ 16.00 น.

ที่อยู่ : 66 ศาลาเฉลิมกรุง ถ.เจริญกรุง แขวงวังบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200

ภาพที่ 2.13 ศาลาเฉลิมกรุง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.2 ดิโอล์ดสยามซ้อปั้งพลาซ่า

ตั้งอยู่ในบริเวณย่านกรุงเก่าของกรุงเทพฯ ประกอบด้วยพื้นที่ซ้อปั้ง 3 ชั้น ซึ่งมีสินค้าหลากหลาย อาทิ เช่น เสื้อผ้า ของประดับสุภาพสตรี กระเป๋า รองเท้า ทอง เพชร เครื่องดนตรีไทย ฯลฯ ดิโอล์ดสยาม เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นแหล่งซ้อ ผ้าไหมชั้นเยี่ยมของกรุงเทพฯ ซึ่งมีทั้งผ้าไหมขึ้นและซุดผ้าไหมสำเร็จรูป นอกจากนั้นยังมีลานเฟื่องนครซึ่งขึ้นซ้อ เรื่องร้านขนมไทยและอาหารไทย ที่มีรสชาติอร่อยและมีความหลากหลาย ดิโอล์ดสยามเปิดให้บริการทุกวันไม่มีวันหยุดตั้งแต่ 10.00 ถึง 19.00 น

พื้นที่ตั้งปัจจุบันของ ดิโอล์ดสยามพลาซ่า เดิมเป็นตลาดมิ่งเมือง นับตั้งแต่ถนนเข้ามามีบทบาทในฐานะเส้นทางการค้าหลักของกรุงสยาม ก็ได้มีการก่อสร้างถนนรูปแบบทันสมัยสายแรกชื่อว่า ถนนเจริญกรุง ซึ่งต่อมาได้ขยายและปรับปรุงให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และถนนเจริญกรุงนี้เองเป็นจุดกำเนิดสิ่งก่อสร้างน้อยใหญ่มากมาย ทั้งสะพาน รถราง และถนนสายสำคัญอื่นๆทอดยาวรายรอบพระนคร จนกระทั่งกาลเวลาล่วงมาถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงโปรดเกล้าฯให้ก่อสร้างศาลาเฉลิมกรุง ซึ่งเป็นโรงภาพยนตร์ที่ทันสมัยที่สุดในขณะนั้น ทำให้พื้นดินโล่งกว้าง จากถนนเจริญกรุงถึงถนนพารุรัต ถูกพัฒนาเป็นแหล่งรวมสินค้านานาชาติจากทั้งในและต่างประเทศที่ผู้หญิงชาวกรุงนิยมไปจับจ่ายซ้อหาข้าวของเครื่องใช้ กลายเป็นย่านการค้าที่ยิ่งใหญ่ของกรุงเทพฯมหานคร รู้จักกันดีในซ้อ ตลาดมิ่งเมือง

วารสารเมืองโบราณ ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๑ (ตุลาคม – พฤศจิกายน ๒๕๒๒) มีรายงานเกี่ยวกับการรื้อถอนตลาดมิ่งเมืองไว้ว่า “...ตลาดมิ่งเมือง อันเป็นตลาดขายของทำนองสรรพสินค้า ตั้งอยู่ที่พารุรัต เดิมมีจุดประสงค์จะให้เป็นตลาดใหญ่ อันเป็นที่ผู้คนไปชุมนุมซ้อสินค้ากัน โดยเอาอย่างนิวมาร์เกต ที่กัลกัตตา แต่ภายหลังตลาดแห่งนี้เสื่อมความนิยมลง เลยกกลายเป็นที่สำหรับร้านเย็บเสื้อผ้าทันใจไปตั้งกัน...ถึงอย่างไรก็ดี ตลาดแห่งนี้ควรนับเนื่องเข้าอยู่ในอาคารประวัติศาสตร์ของไทย ในสมัยหัวเลี้ยวหัวต่อ ทั้งการปกครองและทั้งความเจริญแผนใหม่ ของตะวันตกอันแพร่หลายเข้ามาอย่างรุนแรงมาก มีความสำคัญ เช่นเดียวกับอาคารศาลาเฉลิมกรุง ถ้ามีการปรับปรุงภายในให้ดีก็จะเป็นอาคารที่สำคัญแห่งหนึ่ง และเป็นการรักษาอดีตไว้ได้ด้วย แต่บัดนี้กำลังถูกทุบทิ้ง จักไม่นานก็จะไม่มีตลาดมิ่งเมืองอีกต่อไป...

และปัจจุบัน พื้นที่เก่าที่เคยเป็นตลาดมิ่งเมืองนั้น ถูกสร้างเป็นเป็นศูนย์การค้าขนาดใหญ่สูง 5 ชั้น นั่นก็คือ ดิโอล์ดสยามพลาซ่า สร้างขึ้นในรูปแบบสถาปัตยกรรมสมัยรัชกาลที่ 5 ที่ผสมผสานความเป็นไทย และ ศิลปะตะวันตกเข้าด้วยกันอย่างงดงามและโดดเด่น ภายในอาคารแห่งนี้ได้จำลองบรรยากาศของตลาดมิ่งเมืองในอดีตเข้าไว้ ด้วยร้านค้านานาชนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งร้านค้าผ้าขึ้น และซุดตัดสำเร็จหลากหลายสีสัน หลายรูปแบบที่สวยงาม แปลกตา นับสิบลูร้าน ร้านขนมไทยที่หารับประทานยาก และอาหารนานาชาติ ไปจนถึงร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดที่เลือกสรรมาให้ลูกค้า ได้เลือกตามชอบใจ สำหรับสุภาพสตรีผู้นิยมเครื่องประดับล้ำค่า อาทิ เพชรพลอย และทองรูปพรรณฝีมือประณีต เลือกชมสินค้าได้ในร้านค้าอัญมณีซ้อตั้งนับสิบลูร้าน นอกจากนั้น ยังประกอบด้วย ร้านปิ่น ซุ้มพระเครื่อง ศูนย์ขาย และซ่อมอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้าขนาดใหญ่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.14 ดีโอลด์สยามพลาซ่า

ขนมหวาน ลานเฟื่องนคร

ภายในดีโอลด์สยาม มีลานที่เรียกว่า "ลานเฟื่องนคร" ที่เต็มไปด้วยขนมไทยรับประทานยาก และอาหารไทยอยู่มากมายหลายหลายร้าน ทั้งแปลกตา น่าทาน ที่บางชนิดก็หาไม่ได้จากที่ไหน อย่างเช่นร้าน

บ้านขนมไทยชาววัง เป็นร้านขนมไทย ที่เด็กสมัยนี้น่าจะไม่ค่อยได้เคยเห็น และไม่เคยกทาน มีขนมไทยให้เลือกหลากหลายอย่าง ได้แก่ ลูกชุบ ข้าวเม่าใบเตย เส้นหัจฉรินทร์ ทองเอก จำมงกุฏ กระจ่างสีดา หม้อตาล ข้าวตอกตั้ง ข้าวตู่ หน้าตาสวยงามที่วางอยู่เรียงราย และเราสามารถเลือกหยิบจัดใส่กล่องของตัวเองได้โดยจะคิดราคาเป็นชิ้น มีตั้งแต่ราคาชิ้นละ 2-10 บาท หรือแบบใส่กล่อง มีราคาตั้งแต่กล่องละ 30-80 บาท แล้วแต่ชนิดของขนม ซึ่งถือว่าเป็นร้านขนมไทยที่หาได้ยากมากในยุคปัจจุบัน และควรค่าแก่การคงอยู่เพื่อสืบสานความสวยงาม ประณีตของขนมไทยชาววังเอาไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาและการวิจัยเท่านั้น การนำเอกสารนี้ไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตถือว่าผิดกฎหมาย

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้นำภาพที่ 2.15 ขนมไทยชาววัง ร้านบ้านขนมไทยชาววัง ไปเผยแพร่หรือใช้

2.3.3 เมก้า พลาซ่า สะพานเหล็ก

แหล่งสำหรับคนรุ่นใหม่ใจรักของเล่น ตั้งอยู่ที่ สีแยกวงบูรพา (เมอร์รี่คิงส์ วงบูรพาเก่า) เป็นสถานที่ที่รวบรวมของเล่นมากมายหลายชนิดที่ใหญ่ที่สุดในไทยกว่า 600 ร้านค้าด้วยกัน และมีของเล่นสำหรับทุกวัย ตั้งแต่ โมเดล จากค่ายดังอย่างเช่น One Piece, Marvel, Star Wars, Gundam หรือเครื่องเล่นเกมส์ และแผ่นเกมส์จากค่ายยักษ์ใหญ่ ทั้ง PlayStation 1-4, Xbox, Nintendo Wii DS 3DS และอื่นๆ อีกมากมาย

ที่อยู่ : สีแยกวงบูรพา ถนนมหาไชย แขวงวงบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กรุงเทพฯ

2.4 ร้านอาหารเก่าแก่

2.4.1 ออน ล็อก หยุ่น

ออน ล็อก หยุ่น แปลว่า สนุกสนาน อากผู้ก่อตั้ง อยากให้ร้านนี้เป็นสนุกสนานของคนในครอบครัว และมันก็เป็นแบบนั้นจริง ๆ เพราะบรรยากาศที่เหมือนกำลังนั่งกินข้าวเข้ากับครอบครัวชาวจีน ที่อยู่รวมกันเป็นครอบครัวใหญ่ พ่อแม่พี่น้องลูกป้า น้าอา มาช่วยกันต้อนรับลูกค้า และคอยถามไถ่ตลอดว่า เอาอะไรอีกไหม? อันนี้ได้อร่อย? ซึ่งเป็นความรู้สึกที่สนุก และอบอุ่นไปอีกแบบ

ในอดีต ออน ล็อก หยุ่น เป็นร้านเบรคฟาสต์ สภากาแฟขวัญใจโก๋หลังวัง ที่เล่าลือกันว่า ‘แดง ไบเล่ย์’ หนึ่งในจ๊กโก๋ที่อพยพของไทย ก็ฝากท้องกับร้านนี้อยู่เป็นประจำ ในอดีตจนถึงปัจจุบัน ร้านนี้ตั้งอยู่ข้างโรงพยาบาลนครเฉลิมกรุง และอยู่ตรงข้ามกับพื้นที่ของค่ายภาพยนตร์หลายชื่อ ก็ได้กลายเป็นแหล่งพบปะ นั่งพักผ่อนเสวนาตามประสา “สภากาแฟ” ของเหล่าคนบันเทิง และแมวมองมาส่องสายตาดาวดวงใหม่ กระทั่งมิตร ชัยบัญชา และ เพชรา เชาวราษฎร์ คู่พระนางอันดับหนึ่งในยุคนั้นก็เป็นลูกค้าออน ล็อก หยุ่นด้วยเช่นกัน

แต่หลังจากความนิยมเคลื่อนที่ไปยังพิกัดใหม่ โรงหนัง และห้างร้านทยอยปิดตัวลง เหลือเพียงร่องรอยความรุ่งเรืองอย่างโรงหนังศาลาเฉลิมกรุง ห้างไนติงเกล โอลิมปิก และแน่นอนว่ารวมถึง ออน ล็อก หยุ่น ร้านอาหารเช้า 80 ปีร้านนี้ ที่กำลังทำหน้าที่แคปซูลเวลา ที่เก็บภาพของยุคซิกซ์ตี้แห่งพระนครไว้อยู่เหมือนเดิม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่งานได้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่ควรเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากหน่วยงานต้นทาง
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดภาพที่ 2.16 หน้าร้านออน ล็อก หยุ่น ของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ออน ล็อค หยุ่น มีด้วยกัน 2 ชั้น แต่ละชั้นจะมีประมาณ 10 โตะะ รองรับได้เกือบ 100 ฟ่าน ทั้งโตะะไม้ และเก้าอี้กลม เฟอร์นิเจอร์อายุสมัยเก่า ของตกแต่งที่ชวนให้รำลึกถึงบรรยากาศยุคเก่า เพราะได้นำผลิตภัณฑ์ต่างๆ อย่างซอส และกระป๋องไมโล จากยุคสมัยหลายสิบปีก่อน

ภาพที่ 2.17 อาหารเช้าจากร้าน ออน ล็อค หยุ่น

ภาพที่ 2.18 ขวดซอสจากร้าน ออน ล็อค หยุ่น

เวลาเปิด-ปิด : 05.30 – 15.30

ที่อยู่ : 72 ถนนเจริญกรุง แขวงวังบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200

2.4.2 เสงยอดผัก

ในอดีตย่านวังบูรพา จะมีร้านก๋วยเตี๋ยวดำเนินชีวิตอยู่ร้านหนึ่ง ชื่อร้าน ราดหน้านายหอย ก๋วยเตี๋ยวดำเนินร้านนี้เป็นร้านที่ผู้เขียนบทความมีเห็นว่า ตั้งแต่เคยรับประทานก๋วยเตี๋ยวดำเนินมา เจ้านี้เป็นเจ้าที่ทำอร่อยที่สุด อร่อยมากเสียจนคิดถึงแล้วแทบน้ำตาร่วง เพราะทางร้านเลิกกิจการไปแล้ว ร้านนี้ตั้งอยู่ในตรอกแคบ แต่ก็ยังขายดีเสมอ จะมีลูกค้ามาขึ้นรถกันจนล้นจากตรอกออกมาที่ถนน ลูกค้าที่มาก็มีทั้งเศรษฐีข้าราชการ โก๋หลังวัง หรือคนที่ดูหนังมาจากโรงหนังทั้งสามโรงในวังบูรพา พอหนังเลิก ผู้คนก็จะแห่กันมารับประทานก๋วยเตี๋ยวดำเนินร้านแห่งนี้ แต่ที่นั่นมีน้อยจึงต้องซื้อห่อกลับบ้าน ซึ่งสมัยนั้นจะใช้ใบตองห่อ มีกระดาษรองแล้วมัดห่อด้วยเชือกกล้วย

เป็นเรื่องแปลกที่ว่า โก๋หลังวังจะไม่ตีกันที่ร้านราดหน้าร้านนี้ เล่ากันตลกขบขันต่อกันมาว่า จ๊กโก๋ก็หัวเหมือนกัน เลยไม่ตีกันที่หน้าร้านนี้ เพราะเดี๋ยวจะอดรับประทานก๋วยเตี๋ยวดำเนินอร่อยๆ (ผู้เล่าใช้คำว่า อดแตก) ก๋วยเตี๋ยวดำเนินหน้าวังบูรพานี้ ต่อมาย้ายออกจากตรอกไปอยู่ตรงข้ามเรือนจำคลองเปรม ซึ่งอยู่ถัดจากวังบูรพาไปหน่อยเดียว จึงเรียกกันว่าราดหน้าหน้าคุณ มีชื่อร้านตอนอยู่หน้าคุณว่าร้านราดหน้ายอดอร่อย แต่ลูกค้าจะเรียกกันว่า “ราดหน้านายหอย” เพราะเจ้าของร้านชื่อ เจ้าแก๋หอย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ก๋วยเตี๋ยวราดหน้าขายหอยอร่อยขนาดว่า แคนายหอยผัดเส้นก๋วยเตี๋ยว หรือเส้นหมี่ เพียงแค่นี้ทั้งโก๋หลังวัง และลูกค้าที่นั่งรอก็อยากรับประทานแทบแยแล้ว เพราะกลิ่นเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่ไหม้แบบพอบอมยั่วน้ำลาย เมื่อใส่น้ำราดหน้าลงไปก็หอมไปอีกแบบ ร้านขายหอยขายราดหน้าเนื้อ และหมู เป็นก๋วยเตี๋ยวราดหน้าแบบโบราณที่ใช้ผักคะน้าทั้งต้น งานที่ใช้ใส่จะเป็นงานเปลกระเบื้อง

ถึงในปัจจุบัน ราดหน้านายหอยจะไม่มีอยู่แล้ว แต่ย่านวังบูรพาในสมัยนี้ ก็ยังเหลือร้านหน้าน้ำดี ไว้ให้ทุกคนได้ลิ้มลอง นั่นก็คือ ราดหน้าเฮงยอดผัก ซึ่งเป็นร้านราดหน้าเก่าแก่ ที่มีหลายสาขามากในปัจจุบัน มีชื่อเสียงที่น้ำราดหน้าที่หน้าตาละม้ายคล้าย “ซุบเสฉวน” มีไข่ร่วงเป็นเส้นบาง ๆ ที่ลอยแทรกตัวในน้ำซุบเข้มข้น รวมถึงบรรยากาศร้านที่ยังคงความโบราณ คลาสสิกไว้ในโทนสีส้ม มีโต๊ะ และเก้าอี้ที่แปลกตา ตามลักษณะการใช้งาน ลูกค้าสามารถนั่งรวมกันเป็นหมู่คณะ นั่งเป็นครอบครัว เป็นคู่ หรือจะนั่งคนเดียว ก็มีโต๊ะแยกเดี่ยวที่มีผนังกั้นเพิ่มความเป็นส่วนตัวให้ ซึ่งถือว่าเป็นร้านที่น่าไปชิมราดหน้า ชมบรรยากาศอีกร้านหนึ่ง

ที่อยู่ : 673 ซอย พืระพงษ์ แขวงวังบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200

ภาพที่ 2.19 เฮงยอดผัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เหมือนผู้ใดเห็น แบบใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุใดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.20 น้ำซุบราดหน้า ร้านเฮงยอดผัก

2.4.3 จีจิ้งหว่อ

ภัตตาคารร้านอาหารจีนสไตล์กวางตุ้ง อายุ 73 ปี ขนาดเล็กหนึ่งคูหาในพื้นที่ถิ่นโก่หลังวัง ตั้งอยู่หลังห้างสรรพสินค้าเมอร์รี่คิงส์วังบูรพาเก่า บริเวณฝั่งตรงข้ามโรงแรมนครินทร์ แต่ก่อนขายที่เยาวรา พอเขาทุบวังบูรพาภิรมณ์มาสร้างเป็นศูนย์การค้า สมัยปีพ.ศ. 2500 ร้านก็เลยโยกย้ายมาอยู่ที่วังบูรพา การตกแต่งภายในจึงเหมือนเราสามารถย้อนเวลากลับไปในสมัยก่อน เพราะภาพบรรยากาศของร้านไม่ได้เปลี่ยนไปแม้แต่น้อย ทั้งตำแหน่งที่ตั้ง เพอร์นิเจอร์ โต๊ะเก้าอี้ และอามาที่นั่งรับออเดอร์อย่างตั้งใจ

ที่นี่เปิดบริการมาอย่างยาวนานตั้งแต่ปี พ.ศ. 2493 มีชื่อเสียงโด่งดังลือชื่อด้าน ก๋วยเตี๋ยวเปิดตุนน้ำใส, เกี้ยวเปิด, ขาเปิดตุน อีกทั้งอาหารตามสั่งก็อร่อยในสไตล์ฝีมือชนจีนกวางตุ้งขนานแท้ อาทิเช่น ราวหน้าเนื้อ, ผัดซีอิ้ว, เนื้อน้ำมันหอย, กะเพราเนื้อ, โภยซี่หมี ฯลฯ โดยเปิดตุนที่นี่จะเลือกใช้เปิดคุณภาพ นำมาตุนกับเครื่องปรุงเครื่องเทศพะไล้ และเครื่องยาจีนต่าง ๆ ไม่น้อยกว่า 5 ชั่วโมง เพื่อให้รสชาติของน้ำพะไล้แทรกซึมเข้าไปในชิ้นเนื้อ และสิ่งที่น่าสนใจอีกอย่างของร้านนี้ก็คือ เมื่อสั่งอาหารตามสั่งไปแล้ว พนักงาน(อามา) ก็จะพูดผ่านไมโครโฟนเป็นภาษาจีนแต้จิ๋ว เพื่อให้พ่อครัวที่อยู่ชั้นบนทำอาหาร แล้วส่งลงมาตามลิฟท์แรงงานคน ที่ร้านใช้มาอย่างยาวนานหลายปี

ภาพที่ 2.21 เมนูเด็ดจีจิ้งหว่อ

ที่อยู่ : 872 ถ. มหาไชย แขวง วังบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กทม. 10200

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.4 ก๋วยเตี๋ยวเจ๊ผอม

ก๋วยเตี๋ยว-เกาเหลาเนื้อรสคลาสสิกย่านวังบูรพา ร้านชื่อดังแห่งตลาดปีระกาเวียงนครเกษมได้ย้ายมาสู่ย่านวังบูรพาถิ่นโก่หลังวังในตำนานเกือบ 80 ปี หนึ่งในตองอูที่ส่งต่อรุ่นสู่รุ่นกันมา 3 ชั่วอายุคน ตั้งแต่รุ่นพ่อมาถึงเจ๊ผอม โดยเจ๊ผอมรับช่วงต่อร้านมาจากอาป้าเมื่อปี พ.ศ. 2513 ตั้งแต่สมัยยังขายอยู่ในตลาดปีระกาเวียงนครเกษม และส่งต่อมาให้ลูกชาย(รุ่นที่3)ในปัจจุบัน ถึงแม่เจ๊ผอมจะอายุกว่า 70 ปีแล้วแต่ยังคงเป็นคนควบคุมการคัดเลือกวัตถุดิบสำคัญอย่างเนื้อสดเองทุกวัน เพื่อให้ได้เนื้อคุณภาพดี ยังคงดูแลการต้มเนื้อเปื่อยเองทุกวัน และยังคงมานั่งให้กำลังใจลูกชายเองด้วย ด้วยเหตุนี้ร้านเจ๊ผอมจึงยังคงตำนานความอร่อยไว้ได้มาอย่างยาวนาน

จุดเด่นของน้ำซุปร้านเจ๊ผอม คือ "น้ำซุปลี ไม่ม่กกลิ่นซอสปรุงรส" ที่ชดคล่องคอ และมีวิธีการทำที่ยังคงเอกลักษณ์ดั้งเดิมไว้ ก็คือการลวกเนื้อสดในซาม และราดน้ำร้อนเพียงแค่ครั้งเดียวเพื่อให้ได้ความสุกพอเหมาะทำให้ได้เนื้อที่นุ่มพอดี จากนั้นตักน้ำแกงร้อนๆลงไปลวกสองครั้ง เหยาะซอสปรุงรส ตามด้วยน้ำแกง และร้านนี้ยังมีพวกเครื่องในให้เลือกอีกหลายอย่าง ม้าม ฝ้าซี่ริ้ว เชียงจี้ ส่งเพิ่มพิเศษตามใจชอบเริ่มต้นซามละ 100 บาท

เมนูห้ามพลาดคือเกาเหลาเนื้อเปื่อยโกเบ หรือเนื้อส่วนซี่โครงนุ่มลิ้นละลายในปาก แต่หากอยากลองเครื่องอื่น ๆ ให้สั่งเกาเหลาเนื้อทุกอย่าง ที่ให้มาครบทั้งเครื่องใน, ลูกชิ้น, เนื้อสด และเนื้อเปื่อย แต่หากเป็นสายเนื้อตัวจริงต้อง “เกาเหลาเนื้อสามชั้น” ที่ใช้เนื้อติดมันมาเคี้ยว และตุ๋นจนนุ่มละลายในปาก

ภาพที่ 2.22 วิธีการลวกเนื้อแบบร้านเจ๊ผอม

ร้านเปิดทุกวัน 8.30-15.30 น.

ที่อยู่ : 770 ซอย ทรัพย์สิน แขวงวังบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

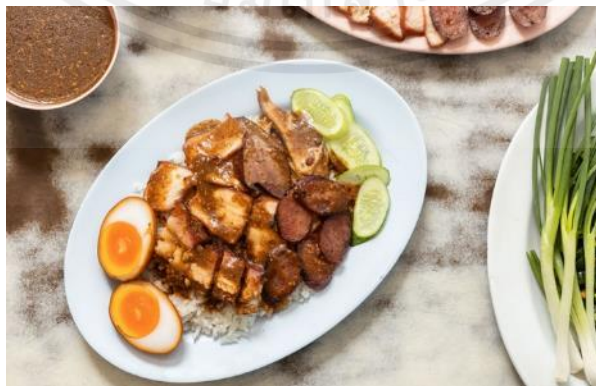
2.4.5 ข้าวหมูแดงนายสุข

ร้านในตำนานหลังวังอายุ 80 อีกร้านที่เปิดขายมาตั้งแต่ปี 2484 ตำนานข้าวหมูแดงเตาถ่านนี้เริ่มมาจาก นายหลี่จู่ฮุย หรือที่เรียกกันสั้น ๆ ว่า ‘นายสุข’ ปัจจุบันยังคงมีรูปถ่ายแขวนอยู่บนผนังร้านให้ได้ดูกันว่า 80 ปีที่ผ่านมา ได้ผ่านการย้ายร้านมาหนึ่งครั้ง แต่เดิมขายอยู่ข้างโรงหนังนาครสฤกษ์ในย่านเยาวราช แต่เมื่อโรงหนังเลิกฉายหนังไป ร้านก็ย้ายมายังซอยพิชิต ซึ่งเป็นซอยที่อยู่ตรงใจกลางวังบูรพานั่นเอง

มีงานเด็ดคือ "หมูแดงเกาหลี" เป็นรวมมิตรหมูแดง หมูกรอบ กุนเชียง ไข่ กระเพาะ และตับในจานเดียว ซึ่งมีสิ่งที่แปลกออกไปจากร้านอื่นคือ เครื่องใน ที่ปัจจุบันนี้เราจะไม่ค่อยเห็นร้านข้าวหมูแดงหมูกรอบที่ไหนใส่เครื่องในมาด้วย แต่ร้านนายสุขนั้นมีทั้งกระเพาะหมู และตับหมูตามสูตรโบราณ เป็นอีกหนึ่งเรื่องประหลาดใจที่ได้รู้ว่าคนสมัยก่อนนั้นนิยมใส่เครื่องในหมูลงไป ข้าวหมูแดงหมูกรอบด้วย ซึ่งทุกองค์ประกอบของการเป็นข้าวหมูแดงร้านนี้ทั้งหมดล้วนใช้ "เตาถ่าน" ในการปรุงสุกทุกขั้นตอน เพราะเตาถ่านจะทำให้ได้ความร้อนทั่วถึง ได้กลิ่นหอม และยังทำให้ปรุงได้รสชาติอาหารได้ไม่ผิดเพี้ยน ถึงแม้จะลำบาก และต้นทุนสูงกว่าการใช้แก๊ส แต่สิ่งเหล่านี้ทำให้ข้าวหมูแดงหมูกรอบของร้านนายสุขมีรสชาติที่เหมือนเดิมมาตลอด 80 ปี

น้ำราดหมูแดงของร้านนี้ ทำจากน้ำต้มกระดูกหมู ใส่เครื่องยาจีนกว่า 20 ชนิด และน้ำตาลจากมะพร้าวธรรมชาติซึ่งจะแตกต่างจากน้ำราดหมูแดงจากน้ำตาลทราย บวกกับกลิ่นหอมสุดยอดจากการปรุงด้วยเตาถ่าน ทำให้ได้น้ำหมูแดงที่มีรสชาติที่ไม่หวานเยิ้ม หอมกลิ่นงาคั่วบอวล และแอบได้กลิ่นเครื่องยาจีนเล็กน้อยเป็นเอกลักษณ์ประจำร้านนี้มาหลายสิบปี และอีกหนึ่งที่เด็ดก็คือ ไข่เป็ดย่างมะตูม จากการต้มเป็นยางมะตูม ปอกเปลือกแล้วนำไปผัดคลุกเคล้าในน้ำพะโล้ ทำให้ได้ออกมาเป็นไข่พะโล้เนื้อยางมะตูมที่เข้ากับข้าวหมูแดงหมูกรอบ

ความเก่าแก่ของร้านนี้วัดได้ไม่ยาก โปรดไปยืนดูเชิงเก่าสมัยนายเฮี้ยง ที่แขวนอยู่ตรงฝาผนัง เป็นเชิงไม้มะขามที่ไม่มีเสี้ยน ที่โดนขูดมาเป็น 10 ปีจนบางเฉียบ ส่วนเชิงปัจจุบันโดนขูดจนนูน ๆ เว้า ๆ ไม่ต่างกัน เป็นหลักฐานถึงความอ่รอยที่ส่งต่อกันมากกว่าหลายสิบปี

ภาพที่ 2.23 ข้าวหมูแดงหมูกรอบร้านนายสุข

ที่อยู่ : 728 ซอยพิชิต ถนนเจริญกรุง วังบูรพาภิรมย์ พระนคร กรุงเทพฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.6 ข้าวแกงผู้ใหญ่วัง

ขึ้นชื่อว่าเป็นข้าวแกง "จ๊กโก๋หลังวัง" ตีกริความอร่อยคู่หลังวังกว่า 50 ปี อีกหนึ่งร้านข้าวแกงสไตล์ไทยที่ฝีมือดี ราคาดี ราคามีคุณภาพ สมกับที่อยู่ย่านวังบูรพามานาน มีทั้งลูกค้าประจำ และชาวแวะเวียนกันมาเสมอ มีกับข้าวให้เลือกมากมายกว่า 30 อย่าง เป็นร้านอาหารเพื่อนบ้าน ซอยใกล้เคียงกับร้านข้าวหมูแดงนายสุข และ กว๊ายเตี่ยวเนื้อเจ็พอม ที่เด็ดจะอยู่ที่ผัดเผ็ดต่าง ๆ ซึ่งจะใช้พริกแกงทำเองทั้งหมด จึงมีเอกลักษณ์คือรสชาติที่จัดจ้านเผ็ดร้อนถึงใจกว่าร้านข้าวแกงทั่วไป เป็นเอกลักษณ์ที่ทำให้มีลูกค้าติดอกติดใจกันให้เพียบ ที่สำคัญให้ปริมาณเยอะแบบคุ้มราคา เมนูเด็ดประจำร้านที่แนะนำให้ต้องไปกินก็คือ กบผัดเผ็ด, ปลาตุ๋นผัดเผ็ด, แกงเนื้อ และทอดมันปลากรายซึ่งควรไปก่อนเที่ยง เพราะถ้าร้านนี้เป็นที่นิยมอย่างมาก ไปช้าอาจหมดดอกกินได้ ร้านเปิดตั้งแต่ 6 โมงเช้า - บ่าย 3 โมง แต่พอตกบ่ายของก็หมดแล้ว

ภาพที่ 2.24 เมนูเด็ดร้าน ข้าวแกงผู้ใหญ่วัง

ภาพที่ 2.25 ป้ายเก่าแก่ของร้านข้าวแกงผู้ใหญ่วัง

ที่อยู่ : ซอยเจริญกรุง 6 ถ. เจริญกรุง แขวงวังบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.7 ข้าวแกงตาเหม่ง

ร้านขวัญใจคนย่านเก่า ตั้งอยู่ประจำหน้าโรงแรมควีนส์(เก่า) มีขาประจำมาอุดหนุนกันแน่นเนื่องตลอดเวลา ถือว่าเป็นร้านใหม่ที่เพิ่งเปิดมาได้เพียง 10 กว่าปี ส่วนเจ้าของร้านอาศัยอยู่ในย่านนี้นานกว่า 25 ปี

คุณอมร สุตสาคร หรือตาเหม่งของลูกค้า เคยเป็นผู้ช่วยทำอาหารอยู่ในร้านข้าวแกงชื่อดังย่านนี้มานานนับ 15 ปี จากนั้นจึงออกมาเปิดร้านเองตรงโรงแรมควีนส์เก่า (คนละฝั่งซอยกับที่จอดรถในโรงแรม) โดยทำเป็นอุตสาหกรรมในครอบครัวกับภรรยา ลูก และญาติพี่น้อง แต่ละวันตาเหม่งจะทำกับข้าวออกมาหลากหลายนับได้ถึงประมาณ 40 อย่าง ความอร่อยของร้านข้าวแกงตาเหม่งอยู่ที่การทำกับข้าว และอุ่นอาหารโดยยังใช้เตาถ่าน จึงทำให้มีกลิ่นมากกว่าใช้เตาแก๊ส ส่วนเครื่องแกงก็ผสมเอง จะปั่น และเอามาตำต่อ ทำให้รสชาติข้าวแกงจัดจ้าน และก็มีความกลมกล่อมไม่เผ็ดจัด เพื่อให้เข้ากับรสนิยมของคนไทยเชื้อสายจีนในย่านนี้ งานเด็ดของร้านนี้ ได้แก่ "เนื้อผัดกะเพรา" "แกงจืดฟักใส่เห็ดหอม" "พุงปลาช่อนผัดพริกแกง"

ยามเช้าตาเหม่งจะทยอยนำอาหารออกมาตั้งแต่ 6 โมงเช้า และจะมีอาหารครบถ้วนเต็มที่ประมาณ 8 โมงเช้า และจะขายไปจนถึงบ่าย 3 โมงครึ่ง โดยจะ “หยุดทุกวันจันทร์”

ภาพที่ 2.26 ร้านข้าวแกงตาเหม่ง

ที่อยู่ : เลขที่ 858 ถ. มหาไชย แขวงวังบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.8 โค้วจั่วฮั่วต

โค้วจั่วฮั่วต ร้านชาหมูเจ้าเก่าประจำย่าน ชาหมูน้ำพะโล้เข้มข้นสูตรลับขวัญใจผู้สูงอายุ เจ้าเดียวในประเทศตั้งอยู่ที่ถนนวังบูรพาภิรมย์ที่นี่ บางคนก็อาจจะเรียกว่า”ชาหมูร้อยล้าน” จุดเด่นของทางร้านอยู่ที่ การนำชาหมูไปทอดก่อนจะนำมาต้ม ทำให้เวลาทานจะเนื้อสัมผัสจะนุ่ม กรอบ ไม่นิ่มจนเกินไป ส่วนชาหมูของที่นี่จะใช้แต่ชาหลังเท่านั้น เพราะมีขนาดใหญ่กว่าชาหน้า และเนื้อแน่นกว่า และมีการปรับปรุงรสชาติจากสูตรของอาทิงที่ยาวนานกว่า 50ปี ให้ได้ถูกปากคนยุคใหม่มากขึ้น ทำขายกันประมาณ 80-100 กิโลกรัมต่อวัน และใช้เวลาตุ๋นประมาณ 5 ชั่วโมง

ภาพที่ 2.27 ร้านชาหมู “โค้วจั่วฮั่วต”

2.4.9 แดงโภชนา

มีชื่อเสียงเรียงนามเรื่อง "เย็นตาโฟในตำนาน" หลังห้างเมก้าพลาซ่า และยังมียังมีหมูสะเต๊ะที่เป็นที่นิยม มีขายเฉพาะเสาร์ อาทิตย์เท่านั้น และข้าวหมูแดง หมูกรอบ และข้าวหน้าเป็ดที่เด็ดไม่แพ้ร้านอื่น

ภาพที่ 2.28 แดงโภชนา วังบูรพา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5 ร้านหนังสือ สำนักพิมพ์เก่าแก่

"ร้านหนังสือ" เป็นอีกสถานที่ยอดนิยมประจำผ่านวังบูรพา ที่เด็ก ๆ ในสมัยนั้นติดกันงอมแงม เรียกได้ว่าถ้าเด็ก ๆ หายไปจากบ้าน ก็ไม่ต้องไปตามหาที่ร้านเกมส์ที่ไหน แต่ให้ไปตามแผงร้านหนังสือข้างโรงหนังควีนส์ได้เลย รับรองว่าโอกาสเจอตัวนั้นมีมากกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์อย่างแน่นอน ซึ่งสมัยก่อนใครจะมาซื้อหนังสือก็ต้องมาที่ย่านนี้ จะมีด้วยกันอยู่ประมาณ 5 ร้าน คือ บูรพาสาสน์ คลังวิทยา รวมสาสน์ โอเดียนสโตร์ แพรววิทยา และร้านผดุงศึกษาบูรพา ที่จัดพิมพ์หนังสือชุดสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน กับร้านหนังสือก้าวหน้า ที่จัดพิมพ์หนังสือเองชื่อ การ์ตูนเด็กก้าวหน้า ที่เป็นที่นิยมอย่างมาก

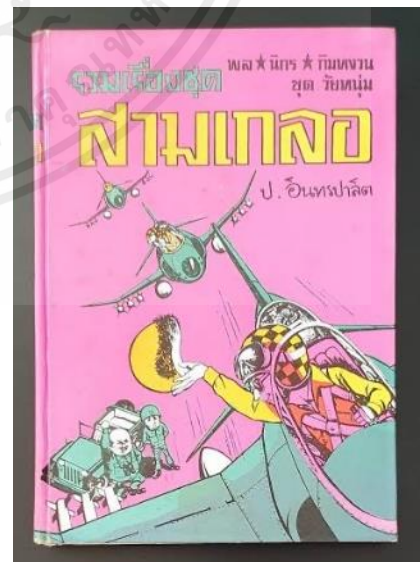
ภาพที่ 2.29 แพรววิทยา

ภาพที่ 2.30 ผดุงศึกษา บูรพา

ภาพที่ 2.31 บูรพาสาสน์

ภาพที่ 2.32 หนังสือชุดสามเกลอ
พล นิกร กิมหงวน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัจจุบันทุกวันนี้ยังมีร้านหนังสือ และสำนักพิมพ์จากสมัยนั้น ที่ยังคงดำเนินกิจการจนปัจจุบัน และยังคงกลืนอายุของอดีต ยังคงตั้งอยู่ถึงสามร้าน ได้แก่

2.5.1 คลังวิทยา

“คลังวิทยา” คลังหนังสือมือสองเก่าแก่อายุเกือบ 60 ปี ของย่านวังบูรพา ร้านหนังสือโบราณในห้องแถวขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยชั้น และตู้ที่อัดแน่นไปด้วยหนังสือ และตรงกลางร้านก็ถูกเรียงรายไปด้วยหนังสือเก่าหลากหลายประเภท ทั้งนิยายปกแข็ง หนังสือสารคดี หนังสือประกอบอาชีพ หรือหนังสือความรู้ทั่วไป

คุณลุงเจ้าของร้าน เล่าให้ฟังว่า คลังวิทยาเป็นทั้งสำนักพิมพ์ และร้านหนังสือ แต่เดิมขายเฉพาะนิยายก่อนจะเปลี่ยนมาขายหนังสือที่หลากหลายขึ้น แต่ปัจจุบันกาลเวลาเปลี่ยนไป ทั้งความคึกคักของย่าน และจำนวนผู้คนที่ค่อยๆ ลดลง รวมถึงคนซื้อหนังสือด้วย จึงทำให้ยอดขายลดลง จึงอยากเชิญชวนให้ทุกคนลองไปเดินดูเดินชม เพื่อว่าจะถูกใจหนังสือเก่าเล่มหนา แถมราคาไม่แพงอีกด้วย

ภาพที่ 2.33 ร้านหนังสือ และสำนักพิมพ์ คลังวิทยา

ที่อยู่ : ซอยภาณุรังษี ถนนมหาไชย

2.5.2 โอเดียนสโตร์

ร้านหนังสือ “โอเดียนสโตร์” ศูนย์รวมหนังสือให้ความรู้หลายหมื่นเล่ม ตั้งแต่วิชาการ ตำราเรียน บันเทิง สารคดี และโดยเฉพาะหนังสือการเมือง ที่มีทุกแง่มุมมาให้เลือกอ่านมากมาย

คุณตาปิติ ผู้ดูแลร้านเล่าว่า “โอเดียนสโตร์” ชื่อนี้มีที่มาจากโรงหนังโอเดียน แถวเยาวราช ก่อนที่ร้านจะย้ายมาที่ย่านวังบูรพา รวม ๆ แล้วร้านมีอายุประมาณ 70 ปี ทุกวันนี้ย่านวังบูรพาเงียบเหงามากไม่คึกคักเหมือนแต่ก่อน ร้านรวบรวมถึงร้านหนังสือก็ค่อยๆ ปิดตัวกันไป ไม่รู้ว่าสุดท้ายแล้วจะเหลือรอดสักกี่ร้าน”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.34 ร้านหนังสือ และสำนักพิมพ์ ไอเดียนสตร์

ที่อยู่ : ซอยภาณุรังษี ถนนมหาไชย

2.5.3 รวมสาส์น

ร้านหนังสือ “รวมสาส์น” อยู่ภายในห้องแถวหนึ่งคูหาเล็ก ๆ แต่อัดแน่นไปด้วยหนังสือมากมายแทบจะล้นออกมานอกร้าน มีตั้งแต่หนังสือทั่วไป นิยาย สารคดี วิชาการ พจนานุกรม สารพัดให้เลือกซื้อ

รวมสาส์น คือหนึ่งในร้านหนังสือที่เปิดมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500 จับมือมาพร้อมๆ กันกับคลังวิทยา ไอเดียนสตร์ และแพรววิทยา เมื่อ 50 ปีก่อน วังบูรพาถือเป็นย่านเดียวที่มีทั้งศูนย์การค้า โรงหนัง ตลาด ร้านอาหาร มีชื่อตั้งอยู่มากมาย รวมถึงร้านหนังสือด้วย “ตอนนั้นถ้าใครจะมาซื้อหนังสือ ก็ต้องมาที่วังบูรพา จนเมื่อปี พ.ศ 2545 กิจการร้านหนังสือเริ่มซบเซาลง จากเดิมที่เปิดเพียงหน้าร้าน เราก็ต้องเพิ่มช่องทางออนไลน์ก็ทำให้อยู่ได้ แต่พอปีนี้มีมาเจอโควิด-19 การขายหน้าร้านก็ต้องหยุดชะงักลง ขายได้แค่ออนไลน์อย่างเดียว”

ภาพที่ 2.35 ร้านหนังสือ และสำนักพิมพ์ รวมสาส์น

ที่อยู่ : ซอยภาณุรังษี ถนนมหาไชย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6 ศิลปิน ดนตรี และสื่อบันเทิงในยุคโกทหลังวัง

2.6.1 โรงภาพยนตร์

ศูนย์การค้าวังบูรพาภิรมย์โรงภาพยนตร์ทันสมัยโอ่อ่าที่สุดในยุคนั้นถึง 3 โรง คือโรงภาพยนตร์คิงส์ โรงภาพยนตร์แกรนด์ และโรงภาพยนตร์ควีนส์

- โรงภาพยนตร์คิงส์ จะฉายภาพยนตร์จีน, ภาพยนตร์ฮ่องกง ของซอว์บราเดอร์สสตูดิโอ และ ภาพยนตร์ฮอลลีวูดของเมโทร-โกลด์วิน-เมเยอร์
- โรงภาพยนตร์ควีนส์ จะขึ้นชื่อในเรื่องของการฉายภาพยนตร์อินเดีย และภาพยนตร์ฮอลลีวูด ของโคลัมเบียพิกเจอร์ส
- โรงภาพยนตร์แกรนด์ จะเน้นไปที่ภาพยนตร์ไทย และภาพยนตร์ฮอลลีวูดของยูไนเต็ดอาร์ทิสต์และยูนิเวอร์แซลสตูดิโอส์

โรงหนังแกรนด์จะดูหรูหราอลังการ ตัวตึกจะดูล้ำสมัยกว่า แดมยังมีประติมากรรมรูปใบหน้าคนใหญ่ยักษ์สองชั้น ติดไว้ที่ด้านบนของตัวตึกด้วย เด็กสมัยนั้นจะเรียกกันว่า “หน้ายักษ์” และหน้าโรงหนังแกรนด์จะมีบันไดโค้งสูงลิบลิว ต้องเดินขึ้นบันไดไปหลายชั้น เด็กสมัยนั้นจึงชอบวิ่งแข่งกันขึ้นบันไดเพื่อไปยืนรอนำร้านขายขนม ซึ่งจะขายลูกอมหมากฝรั่งช็อคโกแลต อย่างเช่นช็อคโกแลตยี่ห้อ m&m หมากฝรั่งก็ต่อจ ชิคเคิลทส์ กับ ลีออตเต้ และที่ขาดไม่ได้สำหรับเด็กก็คือ “อมยิ้ม” ที่เป็นลูกกวาดรสหวานเลียบไม้ถือ ถ้าเป็นเด็กผู้ชายจะชอบขนมบุหรี่ปราแมว ซึ่งเลียนแบบบุหรี่ปลอม และบริเวณนี้ยังมีตู้ข้าวโพดคั่ว เหมือนในหนังฝรั่งยุคเก่า เมื่อขึ้นบันไดไปก็จะพบกับรูปตัวอย่างหนังที่เขาปิดโชว์ไว้ จะมีห้องขายตัวที่คนยุคนั้นดูว่าสวยงาม พอจะซื้อตัวหนังก็เข้าไปต่อคิวกัน สมัยนั้นถ้าหนังเรื่องไหนเป็นที่นิยมมาก ก็จะทำให้เหตุการณ์ตัวหมด และจะมีคนมาเร่ขายตัวบวกราคาตรงหน้าโรงหนัง และหนังเรื่องใดที่เป็นที่นิยมมากจะมีที่นั่งเสริมเป็นเก้าอี้พับด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ภาพที่ 2.36 โรงหนังแกรนด์
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

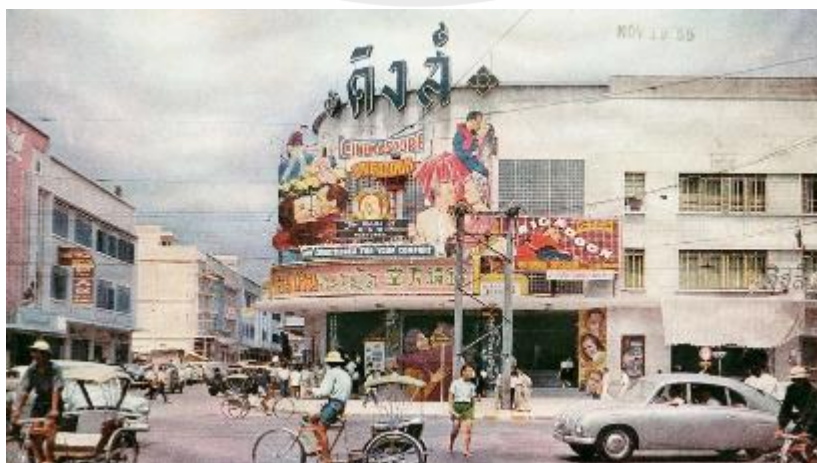
การดูภาพยนตร์ในยุคนั้นไม่ใช่เรื่องธรรมดา เพราะจะต้องแต่งเนื้อแต่งตัวกันสุดฤทธิ์สุดเดช เพื่อไปโชว์สวยโชว์หล่อกันที่วังบูรพา จังหวะช่วงที่ซื้อตั๋วหนัง พวกหนุ่มโก๋หลังวังจะคอยมองสาวที่มาดูหนังกันเป็นกลุ่ม ในยุคนั้นสาวไทยเขาก็มีการจับกลุ่มเที่ยวกันเอง พวกหนุ่มโก๋ที่ใจกล้าหน้าด้านจะทำที่ไปยื่นชื่อขนมหรือ ข้าวโพดคั่ว และไอศกรีม แล้วมอบให้ผู้หญิงเอาถือ ๆ คู่รักหลายคู่จึงพบรักกันที่หน้าโรงหนังแบบนี้เอง

เมื่อจะเข้าไปดูหนังจะต้องผ่านคนตรวจตั๋วที่ประตูทางเข้าที่ดูอลังการ เพราะประตูจะเป็นประตูหนาๆ บุนวม มีผ้าม่านเป็นกำมะหยี่บังทางเข้าไว้ พอผ่านเข้าไปก็จะสายตาพราวเล็กน้อยเพราะภายในห้องจะมีมืด จะเจอพนักงานเดินตั๋ว พนักงานจะมีไฟฉายส่องทางพาเราไปส่งยังที่นั่งตามหมายเลขที่เราซื้อ คนตรวจตั๋ว และคนเดินตั๋วจะมีเครื่องแบบสวยงามอีกด้วย และก่อนที่หนังจะฉายนั้น ช่วงแรกจะต้องมีเพลงให้ฟังก่อน ส่วนมากจะเป็นเพลงเอลวิส และมีนักร้องคนอื่น หรือมีเพลงบรรเลงบ้าง เพลงบรรเลงมักเป็นของวง the ventures กับ the shadows พอหนังจบจะมีเพลงสรรเสริญพระบารมี หรือหนังรอบปฐมทัศน์ในสมัยก่อนนั้น จะมีวงดนตรีมาเล่นก่อนหนังฉายด้วย

โรงภาพยนตร์คิงส์นั้น จะสามารถเดินต่อจากโรงหนังแกรนด์ไปได้เลย เพราะตัวตึกอยู่ติดกัน โดยโรงหนังคิงส์จะอยู่ตรงหัวมุมถนนมหาไชย เป็นสี่แยกรอยต่อของสุดเขตถนนเยาวราช ถนนจักรเพชร และถนนมหาไชย ถนนจักรเพชรนี้จะตรงไปทางสะพานพุทธใต้ ตรงนี้จะเรียกกันว่าแยกวังบูรพา

โรงหนังคิงส์จะตกแต่งอย่างเรียบง่าย บรรยากาศดูมันคงโอ้อ่า เปรียบเทียบได้ว่าโรงหนังคิงส์เป็นผู้ใหญ่ โรงหนังแกรนด์เป็นเด็กหนุ่ม ดังนั้นผู้ใหญ่จึงต้องหรือหวานน้อยกว่าเด็กหนุ่ม และถนนซอยพิรพงษ์ข้างโรงหนังจะมีร้านไอศกรีมบูรพา ต่อมาภายหลังมีร้านศาลาไอศกรีม และอีกหลายปีต่อมาเปลี่ยนมาเป็นศาลาโพธิ์โมสต์ (ปัจจุบันเป็นร้านขายผ้าไปแล้ว)

ระหว่างซอยพิรพงษ์กับซอยภาณุรังสีจะมีถนนเชื่อมต่อกันสองบล็อก ชั้นแรกเป็นที่ตั้งของโรงภาพยนตร์ควีนส์ จำได้ว่าพนักงานของที่นี่จะเป็นผู้หญิง ให้สมกับชื่อโรงหนัง แต่ภายหลังก็มีผู้ชายด้วย โรงหนังควีนส์จะฉายหนังแขกมากเป็นพิเศษ สมัยนั้นหนังแขกเป็นหนังฮิตอยู่ไม่น้อย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้า ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ภาพที่ 2.37 โรงหนังคิงส์
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.38 โรงหนังควีนส์

บริเวณโรงหนังควีนส์ มีสถานที่ที่เกี่ยวข้องที่ผู้เขียนฉงนมากเพราะชื่อแปลกประหลาด คือ “นครถ้ำ” เป็นไนท์คลับที่ผู้ใหญ่ว่าเกี่ยวกับ ตำแหน่งที่ตั้งของนครถ้ำจะเป็นตึกด้านขวาของฝั่งโรงหนังควีน อยู่ชั้นบนสุด มีทางเข้าอยู่ด้านซอยพิรพงษ์ ทางเข้าจะเป็นช่องมีบันได ลักษณะคล้ายถ้ำ ส่วนไนท์คลับอีกแห่งอยู่ชั้นบนสุดของโรงหนังคิงส์ชื่อ “คิงส์เฮฟเว่น” แต่เป็นเรื่องแปลกที่นักแสดงหลายคนในสมัยนั้น ไม่นิยมการดื่มเหล้า เพราะหลายคนถ้าเมาขึ้นมาอาจตายได้ทุกเมื่อ ด้วยเหตุที่อาจมีใจทักทายหว่าเอาไว้ ไหนยังมีทั้งตำรวจอีก จึงต้องระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา นอกเสียจากจะเป็นการดื่มเพื่อสังสรรค์เป็นครั้งคราว ในสถานที่ปลอดภัย และปลอดภัยเท่านั้น!

ภาพที่ 2.39 ปากทางเข้า “นครถ้ำ”

เรื่องเล่าที่ 8 : (เนื้อหาจากหนังสือย้อนตำนานโก๋หลังวัง เดินอย่างปู้)

มีเหตุการณ์ที่ ปู้ กรุงเทพฯ อยู่กับเพื่อนที่แถวเชิงสะพานพุทธฯ และเกิดเมามายจนได้ที่ จึงมีความคิดริเริ่ม แผลงใหม่แบบแผลงๆ นำขบวนพาเพื่อนคลานไปตามพื้นถนน คลานข้าม ฝั่งเชิงสะพานพุทธฯ ไปได้โดยไม่ถูกรถชน รอดตายมาได้อย่างหวุดหวิด นึกถึงที่ไร ยังอดขำตัวเองไม่ได้ทุกที อ้อ เวลาเมาแล้วเราเป็นอย่างนี้นี่เอง! พอคนที่เรื่องเหล่านี้ปลาบั้ง ประเดี่ยวงจะเอาชีวิตไปทิ้งเสียก่อนเวลาอันควร!

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6.2 ตู้เพลงหยอดเหรียญ

เหล่าโก๋หลังวัง นอกจากจะดูหนังแล้ว ความคลั่งไคล้ "เพลง" เป็นชีวิตก็ยังคงอยู่เป็นนิยาย แค่เพียงได้ยินเสียงเพลงซึกตัดซึกก็อยู่นิ่งไม่ได้ ไอเทมเด็ดในยุคนี้จึงไม่ใช่อะไร สิ่งนั้นก็คือนั้น.. "ตู้เพลงหยอดเหรียญ" ซึ่งตู้เพลงในยุคผมเป็นอะไรที่ค่อนข้างแปลก คือ ตั้งอยู่ที่ไหน มักจะมีความบรรลือตามมาอยู่เป็นนิจ เพราะตู้เพลงเป็นอะไรที่วัยรุ่นฮิตมาก เปรียบเสมือนแม่เหล็กที่ดึงดูดเด็กๆ ได้ดีนักแล จึงเป็นธรรมดาที่การตีรันทนแห่งมักจะเริ่มต้นในแหล่งที่มีตู้เพลงตั้งอยู่นั่นเอง จึงเป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้จ๊อกโก๋ตีกัน ดังนี้

สาเหตุที่ 1 : เกิดเหตุชู้ตอกชู้ใจ จากการต้องแย่งกันหยอดเหรียญ เพื่อที่จะได้ฟังเพลงที่ตนต้องการ

สาเหตุที่ 2 : เหตุจากเมื่อฟังเพลงแล้วเกิดอินแล้วดึ้นในท่ากวนบาทา เป็นที่นำห่มนั้สៃของโก๋กลุ่มอื่น

สาเหตุที่ 3 : เพราะความห่มนั้สៃที่เห็นการแต่งกายจัดเต็มเป็น 'เจมส์ ดีน' กันทั้งทีม

สาเหตุที่ 4 : ทีมโก๋แปลกถิ่น มานั่งทำท่าวางมาต่อหน้าต่อตา ไม่เกรงใจเจ้าถิ่น

สาเหตุเหล่านี้แหละ ที่นำไปสู่การโยนแก้วกวนตึนกันแล้วก็เกิดเหตุตีรันทนแห่งกันขึ้นมาในที่สุด.. แต่ตีกันได้ไม่เท่าไร ก็ต้องแยกย้ายเพราะบริเวณย่านวังบูรพา เป็นย่านที่เจริญมาก มีทั้งตำรวจ และสารวัตรทหารผ่านมากันให้วุ่น พวกจ๊อกโก๋จะตีกันที จึงต้องรีบตีกันเร็ว ๆ ให้พอรู้ผลแพ้ชนะ จากนั้นต้องรีบสลายได้ เพราะซึนซึกซ้าอาจจะต้องเข้าไปนอนแฉ่งแฉ่งอยู่ใน "มุ้งสายบัว" ก็เป็นได้

แต่หากถ้าตีกันยังไม่จบแต่ตำรวจดันมาชะก่อน ก็จะยื่นคำท่าวางมัดจำกันไว้ นัดตีกันต่อในวันหลัง เพราะถือว่าผลแพ้ชนะยังไม่เป็นเอกฉันท์

ภาพที่ 2.40 ตู้เพลงหยอดเหรียญ (Jukebox)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาดูเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรื่องเล่าที่ 8 : ขอเพลง (เนื้อหาจากหนังสือย้อนตำนานโก๋หลังวัง เดินอย่างปู้)

พฤติกรรมการฟังเพลงของพวกผม ต้องทำความเข้าใจก่อนว่า.. "ไม่มีเครื่องเล่นเอ็มพีสาม ไอพอด ไอโฟน ไม่มีแม้กระทั่งสถานีวิทยุเอฟเอ็ม ส่วนสถานีเอเอ็มก็ยังมีไม่มาก" เครื่องเล่นแผ่นเสียงก็มีแต่เฉพาะบ้านที่มีสตางค์ วัยรุ่นจึงต้องอาศัยฟังเพลงจากสถานีวิทยุ ตู๋เพลงหยอดเหรียญ หรือหากจะโทรขอเพลงก็ยากเย็นเหลือเกิน เพราะตู้โทรศัพท์ในยุคนั้นเปรียบเสมือน "อนุสาวรีย์" ที่มีคนไปรุมล้อมกราบไหว้กันอยู่เป็นประจำ ส่วนโทรศัพท์บ้านนั้นไม่ต้องพูดถึง ต้องเป็นผู้มีอันจะกินเท่านั้นจึงจะมีในครอบครองได้

จ๊ิกก็อย่างพวกผม จึงไม่คิดฝันใฝ่หมายปองให้เมื่อยสมองไปเปล่าๆ การขอเพลงในยุคนั้นพวกผมจึงต้องอาศัยบุรุษไปรษณีย์เป็นสื่อ แต่จะเขียนจดหมายไปขอที่สถานีก็ใช้เวลานานหลายวัน หมดอารมณ์กันพอดี พวกเราจึงใช้วิธีสุดทันสมัย และทันใจ โดยการนำจดหมายไปส่งเองที่สถานีวิทยุบริเวณสี่แยกคอกวัวนั่นเอง

ส่วนเรื่องการส่งข้อความไปขอเพลงนั้น จะมาสู่สมี่สม่าใส่ชื่อจริงนามสกุลจริง ก็อาจดูไม่มีศิลป์ไปหน่อย พวกเราจึงทำการบัญญัตินามปากกาแฝงอันสวยหูเป็นตัวชูโรงของตัวเอง ที่ใช้ในการขอเพลงขึ้นมา ซึ่งกลุ่มจ๊ิกโก๋หลังวังก็จะมีชื่อของแต่ละคนที่ทันทีที่ได้ยินชื่อประกาศออกมาทางวิทยุ ก็จะทราบกันทันทีว่าเป็นใครแล้วก็จะพร้อมใจกันเฮกันออกมาด้วยความปลื้มปิติ

ตัวอย่างชื่อที่ใช้ในการขอเพลงในสมัยนั้นก็คือ "เจตนา เมตตาคจิต" ซึ่งคือนามที่ใช้ในการขอเพลงของ 'ปู้ ระเบิดขวด' นั่นเอง ที่เพื่อน ๆ ได้ยินที่ไรท์หัวร่ออหายนทุกที เพราะไม่มีใครนึกฝันว่าขาโหดอย่างปู้ระเบิดผู้นี้ ที่แทงคนได้โดยไม่กะพริบตากลับตรงกันข้ามกับนามสกุลใหม่ ที่บัญญัติขึ้นเองว่า 'เมตตาคจิต' โดยสิ้นเชิง

บทที่ 3

ข้อมูลในการออกแบบ

3.1 รูปแบบการออกแบบหนังสือภาพประกอบเชิงสารคดี

3.1.1 องค์ประกอบของการออกแบบหนังสือ

3.1.1.1 ปกหน้า

ปกหน้าของหนังสือเป็นหน้าที่สำคัญที่สุด โดยปกหน้าจะต้องทำหน้าที่ดึงดูดความสนใจของผู้พบเห็น ให้อยากจะหยิบขึ้นมาดูจากชั้นหนังสือ ในขณะที่เดียวกันปกหน้าของหนังสือก็ต้องทำหน้าที่สื่อสารให้เห็นถึงความคิดเบื้องหลังรวมทั้งบุคลิกลักษณะของเนื้อเรื่องภายในหนังสือด้วย เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ทั้งสอง ส่วนนี้นักออกแบบจะต้องทำการออกแบบส่วนต่าง ๆ ในปกหน้าของหนังสือ ดังนี้

1. ชื่อหนังสือ หรือชื่อเรื่อง เป็นองค์ประกอบในส่วนของตัวอักษรที่จะต้องได้รับการ ออกแบบให้ดูโดดเด่นกว่าตัวอักษรอื่น ๆ ขนาดของตัวอักษรที่ใช้เป็นชื่อหนังสือนี้มักจะมีขนาดใหญ่เพื่อให้ผู้ที่เดินผ่านชั้นหนังสืออ่านเห็นได้ ส่วนรูปแบบของตัวอักษรนั้นจะต้องสะท้อนบุคลิกภาพของหนังสือว่าเนื้อเรื่องมีลักษณะเป็นประเภทใด
2. ชื่อผู้แต่ง หรือชื่อผู้แปล เป็นองค์ประกอบในส่วนของตัวอักษรที่มีความสำคัญมาจากชื่อหนังสือ และในกรณีที่ผู้แต่งหรือผู้แปลเป็นนักเขียนหรือนักแปลที่มีชื่อเสียง และมีผู้ติดตามผลงานเป็นประจำก็ยิ่งมีความจำเป็นที่จะต้องทำให้องค์ประกอบในส่วนนี้มีความเด่น อย่างไม่แพ้กับชื่อหนังสือ ดังนั้นขนาดของตัวอักษรที่เป็นชื่อนี้จึงควรจะมีขนาดเล็กกว่าตัวอักษรที่เป็นชื่อหนังสืออย่างน้อยครึ่งหนึ่ง เพื่อไม่ให้แย่งกันเด่น
3. ภาพประกอบปกหน้า เนื่องจากในปกหน้านั้นไม่มีส่วนที่เป็นข้อความอะไรที่จำเป็นนอกจากชื่อหนังสือและชื่อผู้แต่ง จึงมีการนำเอาส่วนประกอบที่เป็นภาพเข้ามาใช้เพื่อทำให้เนื้อหาหน้ากระดาษน่าสนใจยิ่งขึ้น ภาพประกอบปกหน้านี้มีลักษณะที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้พบเห็น และต้องสื่อสารความคิดเบื้องหลังรวมทั้งบุคลิกลักษณะของเนื้อเรื่องให้ผู้พบเห็นสามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็วหากภาพนั้นสามารถให้ความรู้สึกที่บ่งบอกถึงบุคลิกภาพของหนังสือได้
4. ข้อความประกอบหน้าปกหน้า เป็นองค์ประกอบที่เป็นตัวอักษรอีกองค์ประกอบหนึ่งซึ่งอาจมีในหนังสือบางเล่ม เพื่อให้รายละเอียดที่สำคัญเพิ่มเติม เช่น เป็นหนังสือในชุดที่มีหลายเล่ม หรือ เป็นหนังสือที่ได้รับรางวัล เป็นต้น ข้อความเหล่านี้ควรได้รับการออกแบบให้มีความสำคัญรองจากชื่อหนังสือ และชื่อผู้แต่งหรือผู้แปลทั้งในด้านขนาด

3.1.1.2 หน้าคำนำ

องค์ประกอบในหน้าคำนำนี้จะประกอบไปด้วยข้อความคำนำ ซึ่งผู้เขียนและบางครั้งก็อาจจะมีภาพของผู้เขียนด้วย ในส่วนข้อความคำนำนั้นมักจะใช้ตัวอักษรที่มีขนาดใกล้เคียงกับตัวอักษรที่ใช้เป็นเนื้อเรื่อง และมีการจัดเรียงที่ดูเรียบง่ายแบบสุภาพ อาจจะเป็นการเรียงแบบเสมอหน้า หรือแบบเสมอหน้าหลังซึ่งผู้เขียนก็อาจจะใช้ตัวอักษรขนาดเดียวกัน หรือใหญ่กว่าเล็กน้อยหรืออาจจะใช้ลายเซ็น หรือลายมือชื่อก็จะเพิ่มความรู้สึกเป็นส่วนตัวมากขึ้น

3.1.1.3 หน้าสารบัญ

เนื่องจากหน้าสารบัญเป็นหน้าที่เน้นด้านประโยชน์ใช้สอยเพื่อบ่งบอกเนื้อหาที่อยู่ในหนังสือว่าเรื่องใดหรือตอนใดอยู่ที่หน้าไหน การออกแบบหน้าสารบัญจึงต้องเน้นความสะดวกรวดเร็วในการอ่านเป็นหลัก องค์ประกอบในหน้านี้จึงมีเฉพาะส่วนที่เป็นชื่อตอน และเลขหน้า ไม่ควรองค์ประกอบตกแต่งอื่น ๆ เพราะจะทำให้หน้ากระดาษดูรก และทำให้ค้นหาข้อมูลที่ต้องการได้ยากขึ้น โดยใช้ตัวอักษรขนาดใกล้เคียงกันกับเนื้อเรื่องและจัดเรียงแบบเสมอหน้า ส่วนเลขหน้านั้นก็ต้องเรียงให้เป็นแนวเดียวกันทุกบรรทัด

3.1.1.4 หน้าเนื้อเรื่อง หน้าเนื้อเรื่องในหนังสือนี้เป็นส่วนที่มีเนื้อเรื่องมากที่สุด มีการแบ่งออกเป็นบทตามลำดับมากน้อยตามแต่ผู้เขียนจะต้องการนำเสนอ ในที่นี้เป็นหนังสือประเภท

หนังสือที่มีภาพประกอบหน้าเนื้อเรื่อง คือในหน้าเนื้อเรื่องทั้งหมด หรือบางหน้าจะมีองค์ประกอบที่เป็นภาพรวมอยู่กับเนื้อเรื่องด้วย ตำแหน่งของภาพประกอบนี้ควรจะได้รับการวางให้อยู่ใกล้เคียงกับเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาพให้มากที่สุด นอกจากนี้การใส่คำบรรยายภาพก็จะช่วยเพิ่มความน่าสนใจ และเสริมความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่อง โดยคำบรรยายภาพก็มักจะเป็นตัวอักษรที่แตกต่างจากเนื้อเรื่อง ตำแหน่งของคำบรรยายภาพควรอยู่ใต้หรืออยู่ใกล้ภาพที่จะบรรยายให้มากที่สุด การจัดวางองค์ประกอบในหน้าเนื้อเรื่องประเภทนี้มักจะมีหลากหลายในแต่ละหน้า นักออกแบบจะต้องคำนึงถึงจังหวะในการนำเสนอเนื้อหา การออกแบบหนังสือลักษณะนี้ให้สวยงาม นักออกแบบควรพิจารณาการใช้ระบบกริด ที่ออกแบบพิเศษ เพื่อให้หนังสือมีความโดดเด่นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

การออกแบบหน้าเนื้อเรื่อง องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของหนังสือคือ ส่วนที่เป็นเนื้อเรื่อง เนื่องจากเป็นส่วนที่ผู้อ่านสนใจติดตาม และใช้ประโยชน์มากกว่าส่วนอื่น ๆ ของหนังสือ ในการออกแบบหน้าเนื้อเรื่องนี้ผู้ออกแบบต้องคำนึงถึงหลักการอ่านง่ายเป็นหลัก นั่นก็คือทำอย่างไร จะให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาในหนังสือได้ดี และรวดเร็วที่สุด และอย่างไรก็ตาม ต้องคำนึงถึงควมมีเอกภาพด้วยการรักษาแนวการออกแบบให้เป็นแนวเดียวกันตลอดเล่ม หรือหากต้องการให้มีการเน้นหรือความแตกต่างบ้างก็ควรเป็นความแตกต่างที่ไม่ขัดกับแนวการออกแบบในภาพโดยรวมของหนังสือเล่มนั้น

3.1.1.4 ปกหลัง

เป็นหน้าที่ควรใส่เนื้อหาเด่นภายในเล่มแบบย่อไว้เพื่อดึงดูดผู้อ่านให้เข้าใจถึงเนื้อหาในเล่มคร่าว ๆ หรืออาจใส่ภาพ หรือเว้นว่างไว้หรือใส่ข้อมูลเกี่ยวกับผู้เขียนหนังสือ เช่น ประวัติหรือผลงานในอดีต ซึ่งอาจจะมีไว้ในปกหลังด้านในก็ได้

3.1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบ และจัดทำหนังสือ

การสร้างสรรครูปแบบหนังสือเล่มนั้นต้องสอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ และกลุ่มเป้าหมายเพื่อให้งานการผลิตหนังสือเล่มนั้นเป็นที่ประทับใจแก่กลุ่มเป้าหมายที่ต้องการให้อ่านหนังสือเล่มนั้น ซึ่งข้อควรพิจารณาดังกล่าว ได้แก่

1. **เนื้อหาของหนังสือ** นักออกแบบต้องรู้ว่าหนังสือที่จะออกแบบนั้นมีเนื้อหาเป็นลักษณะใด โดยหนังสือศิลปะนิพนธ์นี้ เป็นหนังสือรูปแบบ หนังสือบันเทิงคดี ที่จะมีความเคร่งครัดน้อย ใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบให้มีรูปเล่มน่าสนใจได้
2. **ผู้อ่าน** จุดมุ่งหมายสำคัญของการออกแบบหนังสือ คือดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน และช่วยให้ผู้อ่านอ่านเรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือเล่มนั้นโดยสะดวกจนตลอดเล่ม จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงผู้อ่านซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายหลัก อย่างไรก็ตามสิ่งที่ควรตระหนักอยู่เสมอในการออกแบบหนังสือ คือ การจัดวางองค์ประกอบต่าง ๆ นั้นจะต้องไม่ขัดต่อการรับรู้ และลักษณะวัฒนธรรม จารีต ประเพณีของสังคมนั้นด้วย
3. **วัตถุประสงค์ในการใช้** เช่น ผู้อ่านมักจะใช้หนังสือเล่มนั้นเพื่ออะไร และในลักษณะใด เมื่อเวลาออกแบบจึงต้องออกแบบให้สะดวกแก่การใช้งานเป็นสำคัญ เช่น ส่วนหนังสือประเภท หนังสือท่องเที่ยว ผู้อ่านมักจะถือติดตัวไปเพื่อท่องเที่ยว การออกแบบรูปเล่มก็ควรให้สะดวกแก่การพกพา และมีขนาดพอเหมาะแก่การถือเปิดอ่านในสถานที่ต่างๆ เป็นต้น

3.1.3 กระบวนการออกแบบ และจัดทำหนังสือ

การออกแบบหนังสือเล่มนั้นต้องมีการกำหนดและวางแผนก่อนการออกแบบหนังสือ และดำเนินการจัดวางองค์ประกอบต่าง ๆ ตามหลักการออกแบบที่ถูกต้อง ทำให้การออกแบบ และจัดทำหนังสือต้องมีขั้นตอนในการปฏิบัติดังนี้

3.1.3.1 ศึกษา และทำความเข้าใจหนังสือ

ก่อนเริ่มออกแบบ นักออกแบบจะต้องพยายามหาข้อมูลจากวัตถุประสงค์ในการเขียนหรือจัดทำหนังสือ และจะต้องทราบถึงลักษณะของกลุ่มเป้าหมายว่าเจตนาจะมุ่งที่ใครเป็นหลัก และบุคคลกลุ่มนี้มีพฤติกรรม และความชอบไม่ชอบอย่างไร นอกจากนี้ยังต้องทราบให้ชัดเจนว่า ผู้เขียนมีความคิดหลักหรือแนวคิดเบื้องหลังของหนังสืออย่างไร รวมทั้งเป็นหนังสือประเภทใด และควรจะมีบุคลิกภาพแบบไหน เพราะประเภทของหนังสือเล่มนั้นมีหลากหลาย เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.3.2 กำหนดขนาด และรูปแบบของหนังสือ ในการเลือกขนาดและรูปแบบที่เหมาะสมนี้ จะต้องดูจากวัตถุประสงค์ และประเภทของหนังสือเป็นหลัก ส่วนใหญ่แล้วจะต้องพยายามเลือกขนาดที่ตัดกระดาษได้โดยเหลือเศษน้อย แต่เพื่อเป็นการประหยัดกระดาษเพื่อลดต้นทุน

การกำหนดขนาดของหนังสือนั้นนอกจากจะต้องคำนึงถึงความประหยัดแล้ว สิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งก็คือประเภท ขนาด และจำนวนของภาพ และข้อความที่จะนำเสนอสำหรับหนังสือที่มีข้อความเพียงอย่างเดียวนั้น ขนาดอาจจะไม่มีผลต่อการนำเสนอเนื้อหาหนัก แต่สำหรับหนังสือที่มีภาพแล้ว ยิ่งหนังสือมีขนาดใหญ่ก็ย่อมจะยังสามารถนำเสนอภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3.1.3.3 การเข้าเล่มหนังสือ เป็นสิ่งที่มีผลต่อออกแบบหนังสือด้วย ซึ่งหนังสือเล่มนี้ กำหนดการเข้ารูปเล่มชนิด การสันทากาว (adhesive binding / perfect binding) เป็นการเข้าเล่มหนังสือด้วยการนำหน้าหนังสือมาเรียงกันแล้วใช้กาวทาที่สันนำมาปะเข้ากับกระดาษที่ทำเป็นสัน

3.2 รูปแบบการออกแบบภาพประกอบ

การออกแบบภาพประกอบของหนังสือภาพประกอบเชิงสารคดีเล่มนี้ ตั้งใจนำการออกแบบของไทย จากยุคสมัยนั้น (ประมาณปีค.ศ.1950 - 1970) นำมาปรับเข้ากับรูปแบบการออกแบบในปัจจุบัน ให้หนังสือเล่มนี้ยังมีกลิ่นอายของการออกแบบในยุคสมัยนั้น โดยใช้อิทธิพล(element), สี(color), ตัวอักษร(font) และรูปแบบการจัดวาง(layout) จากการออกแบบกราฟิกในสมัยนั้น นำมาประกอบในการออกแบบ และเพิ่มความทันสมัยให้ไม่ดูเก่าจนเกินไป และสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้มากขึ้น

ภาพที่ 3.1 ตัวอย่างปกหนังสือเก่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.5 ตัวอย่างของกรอบรูปภาพตัวละคร ในโปสเตอร์หนังไทย

ภาพที่ 3.6 ตัวอย่างตั๋วโรงภาพยนตร์ควีนส์ ในยุคโกทหลังวัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ภาพที่ 3.7 ตัวอย่างตั๋วโรงภาพยนตร์ต่าง ๆ
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.8 ตัวอย่างหนังสือเพลง

ภาพที่ 3.9 ตัวอย่างโปสเตอร์โฆษณาสินค้าสำหรับเด็ก

ภาพที่ 3.10 ตัวอย่างตัวอักษรที่น่าสนใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนภาพที่ 3.11 ตัวอย่างโปสเตอร์หนังไทยที่ใช้ประกอบการออกแบ้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 พฤติกรรมการอ่านหนังสือของกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ กลุ่มวัยรุ่นไทยอายุ 20 – 30 ปี ที่มีความชื่นชอบยุคสมัยเก่า การออกแบบย้อนยุค ความคลาสสิก และ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

กลุ่มคนอายุ 20 – 30 ปีนั้น เป็นผู้ที่สามารถอ่านหนังสือได้คล่อง และมีความสนใจหนังสือเกี่ยวกับเรื่องที่ตนเองสนใจ เรื่องที่ให้ความรู้ และสามารถพัฒนาชีวิตตนเองได้ สามารถโฟกัส และมีสมาธิกับการอ่านได้ดี และยังคงมีความชื่นชอบส่วนตัวเกี่ยวกับภาพประกอบเพราะฉะนั้น จึงต้องออกแบบตามพฤติกรรมการอ่านของกลุ่มเป้าหมาย ดังนี้

- ออกแบบหนังสือที่มีเนื้อหาให้อ่านมากได้ ตัวอักษรขนาดกำลังดี ไม่ใหญ่มากเกินไป
- ดึงดูดผู้อ่านด้วยสีสัน ภาพประกอบที่ยังคงเข้าถึงเนื้อหา แต่ก็ดูมีความทันสมัย รวมถึงบุคลิก และเนื้อหาหลักของหนังสือที่สื่อสารออกมาทางปกหนังสือ
- เนื้อหาเรื่องเล่าที่คัดมาว่าน่าสนใจ และเป็นข้อมูลที่ถูกต้องตามประวัติศาสตร์ และเป็นหนังสือที่ให้ความรู้แก่ผู้อ่านไม่มากนัก
- ขนาดของหนังสือที่เล็ก พกพาง่าย และสะดวกในการอ่าน

3.4 การวาดภาพแบบดิจิทัล

จิตรกรรมดิจิทัล หรือ Digital painting เป็นงานจิตรกรรมที่สร้างขึ้นด้วยระบบดิจิทัลที่หลากหลาย เช่น การสร้างภาพในคอมพิวเตอร์ แท็บเล็ต สมาร์ทโฟน หรือเครื่องมือดิจิทัลอื่น ๆ ควบคู่กับซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการวาดรูปต่าง ๆ ที่พัฒนาไปสู่งานศิลปะร่วมสมัยที่แพร่หลายในปัจจุบันเป็นอย่างมาก

การวาดจิตรกรรมดิจิทัลในปัจจุบัน มีข้อดีเนื่องจากมีต้นทุนที่ถูกกว่าหากมองในระยะยาว เพราะมีการซื้ออุปกรณ์เพียงครั้งเดียว เช่นคอมพิวเตอร์ เมาส์ปากกา หรือบางคนอาจจะวาดผ่าน iPad และ Apple Pencil โดยไม่จำเป็นต้องซื้อกระดาษ หรือหัวแปรงขนาดต่าง ๆ อีกทั้งระบบสีแบบดิจิทัลทำให้ศิลปินนั้นเลือกสีเฉดใด เบลอร์ได้ก็ได้นั่น โดยไม่ต้องมานั่งผสมสีเองบนแผ่น หรือถาดเหมือนการวาดบนกระดาษปกติ

ข้อดีอีกข้อของการวาด Digital Painting คือการสร้างสรรคผลงานศิลปะได้แบบรวดเร็ว และประหยัดเวลาได้อย่างมาก ซึ่งมักจะเป็นที่ต้องการในวงการผลิตเกมส์ หนังสื ภาพยนตร์ เพราะว่าสามารถปรับเปลี่ยนสี ทั้งภาพได้ผ่านซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการวาดรูป ไม่จำเป็นต้องลงทุนวาดใหม่ทั้งหมดเพื่อปรับเฉดสี อีกทั้งยังสามารถวาดทับ ลบ แก้ไขบางจุดด้วยบรัชที่มีได้มากเท่าที่ต้องการ ทำให้การวาดรูปนั้นรวดเร็ว ส่วนขนาดของไฟล์ที่ใช้ทำงานนั้นก็ยังสามารถจะสร้างได้ใหญ่เท่าที่ต้องการ

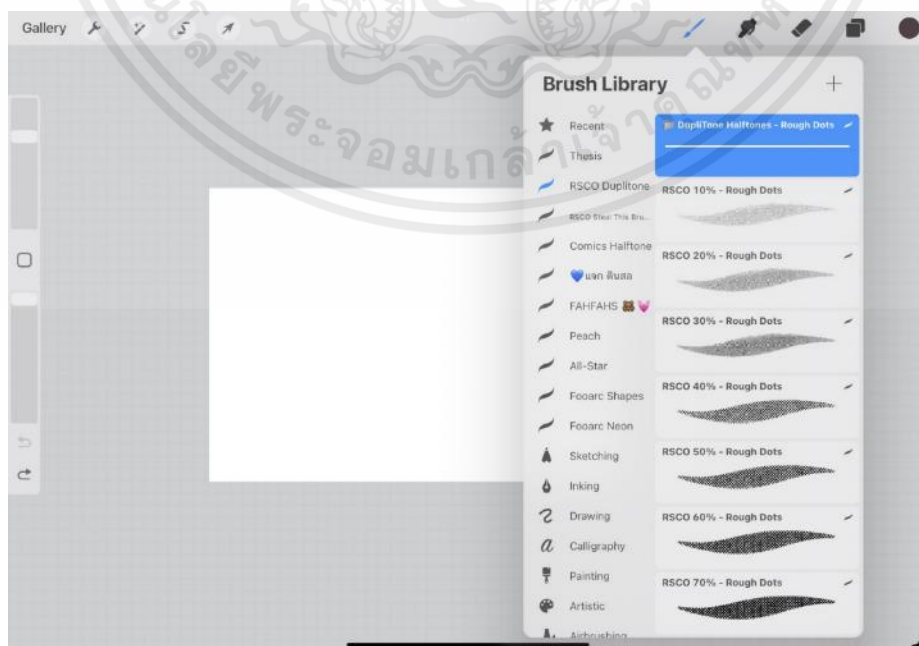
ข้อเสียของ Digital Painting คือปัจจุบันยังไม่มีซอฟต์แวร์หรือแอปพลิเคชันวาดรูปตัวไหนที่ทำให้ได้ความรู้สึกเดียวกับบนกระดาษ หรือการวาดแบบดั้งเดิมได้ เพราะเรื่องของ texture และแสงเงาที่จะเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อม ในขณะที่รูปภาพที่วาดผ่านซอฟต์แวร์จะไม่มีแสงเงามาทำให้เกิดความรู้สึกเดียวกับบนกระดาษได้เลย

การปรับใช้เทคนิคการวาดแบบดิจิทัลกับชิ้นงาน

ในการวาดภาพประกอบในชิ้นงาน ต้องมีการทำให้ความรู้สึกของภาพประกอบมีความคล้ายคลึงกับภาพประกอบในยุคเก่า จึงมีการเลือกใช้หัวแปรง Duplitone Halftone Brushes จากเว็บไซต์ Retrosubply มาใช้ช่วยอำนวยความสะดวกในการวาดให้รวดเร็วขึ้น และช่วยให้ภาพประกอบมีกลิ่นอายของยุคเก่ามากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 3.12 Duplitone Halftone Brushes จากเว็บไซต์ Retrosubply

ภาพที่ 3.13 ตัวอย่างแปรงจากชุด Duplitone Halftone Brushes

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตเห็นนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5 การทำสื่อ AR Interactive

AR หรือ Augmented Reality คือเทคโนโลยีใหม่ ที่ผสมเอาโลกแห่งความเป็นจริง (Real) เข้ากับโลกเสมือน (Virtual) โดยผ่านอุปกรณ์ทางด้านฮาร์ดแวร์รวมกับการใช้ซอฟต์แวร์ต่าง ๆ ทำให้สามารถมองเห็นภาพที่มีลักษณะเป็นวัตถุ (Object) แสดงผลในจอภาพกลายเป็นวัตถุ 3 มิติ ลอยอยู่เหนือพื้นผิวจริง มีการแสดงผลที่แสดงวัตถุมีการเคลื่อนไหว ดูมีมิติมีความตื่นเต้นเร้าใจ หากเปรียบสื่อต่าง ๆ เสมือน “กล่อง” แล้ว AR คือการดึงออกมาสู่โลกใหม่ภายนอกกล่องที่สร้างความตื่นเต้นเร้าใจในรูปแบบ Interactive Media โดยแท้จริง

โดยในศิลปนิพนธ์นี้ ได้นำในส่วนของ AR Interactive มาใช้เพื่อจะนำสิ่งเก่าที่เคยอยู่บริเวณพื้นที่ในย่านวังบูรพาภิรมณ์ในอดีต นำมาให้ผู้ชมได้มีประสบการณ์ร่วมกับสิ่งเก่าในย่านเหล่านั้นในปัจจุบัน โดยใช้โปรแกรม Nomad ในการผลิตสื่อสามมิติขึ้นมา และใช้โปรแกรม Adobe Aero ในการผลิตสื่อ AR

ภาพที่ 3.14 โปรแกรม Nomad Sculpt

ภาพที่ 3.15 โปรแกรม Adobe Aero

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การวิเคราะห์ และสรุปข้อมูลเบื้องต้น

4.1 แนวทางการลำดับการเล่าเรื่อง

4.1.1 เกริ่นนำเกี่ยวกับเรื่องราวประวัติศาสตร์ของย่านวังบูรพา

4.1.2 แนะนำตัวละครหลักในการเล่าเรื่อง

4.1.3 การดำเนินชีวิตของตัวละคร ตั้งแต่ตื่นนอน วิธีแต่งองค์ทรงเครื่อง เช็ดผมออกจากบ้านเดินทางไปสถานที่ต่างๆ ร้านอาหารเก่าแก่ในย่านวังบูรพาภิรมย์

4.1.4 เล่าเรื่องความบันเทิง เพลง เรื่องเล่าในสถานที่บันเทิงต่างๆในย่าน

4.1.5 เรื่องเล่าของโก๋หลังวังที่เกิดขึ้นในย่านวังบูรพาภิรมย์

4.1.6 ข้อคิดจากเรื่อง

4.2 ประเด็นสำคัญของเนื้อหาในแต่ละบท

4.2.1 บทนำ : เปิดม่าน วังบูรพาภิรมย์

เกริ่นถึงเรื่องในอดีตก่อนจะมาเป็นย่านวังบูรพาภิรมย์

4.2.2 บทที่ 1 : แต่งตัว.. เพ็ญอย่างโก๋

เริ่มชีวิตประจำวันของตัวละคร เล่าเรื่องตั้งแต่ตื่นนอน วิธีการแต่งองค์ทรงเครื่อง และ วิธีการเช็ดผมแบบฉบับโก๋หลังวัง

4.2.3 บทที่ 2 : ออกผจญภัย กินเที่ยว.. เพ็ญอย่างโก๋

เล่าเรื่องการเดินทางแบบโก๋หลังวัง ออกไปท่องเที่ยวสถานที่ และแนะนำร้านอาหารเก่าแก่ต่างๆ ตั้งแต่ยุคสมัยโก๋หลังวังในย่านวังบูรพาภิรมย์

4.2.4 บทที่ 3 : ดิ้นพล่าน.. อย่างโก๋

เล่าเรื่องความบันเทิง ที่มีอิทธิพลในยุคสมัยโก๋หลังวัง ทั้งโรงภาพยนตร์ ดารานักร้อง การฟังเพลง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในย่านวังบูรพาภิรมย์

4.2.5 บทที่ 4 : มิตรภาพ และจรรยาบรรณชาวโก๋

เล่าเรื่องราวมิตรภาพของโก๋หลังวัง ที่เผชิญร่วมกันมาในย่านวังบูรพาภิรมย์

4.3 มุมมองการเล่าเรื่อง

ใช้การเล่าเรื่องแบบบุคคลที่ 1 ผ่านมุมมองของตัวละครหลัก และแบบบุคคลที่ 3 เล่าเรื่องสถานการณ์ สลับกันไปตามเนื้อหาแต่ละบท

ภาพที่ 4.1 แนวทางการลำดับการเล่าเรื่อง (Dummy)

4.4 สไตล์ และสีของภาพประกอบที่เลือกใช้

4.4.1 สไตล์ภาพประกอบที่เลือก

ใช้สไตล์ภาพประกอบแบบ American ads ในช่วงปีค.ศ.1950 – 1970 ซึ่งเป็นสไตล์ที่มีอิทธิพลสู่การออกแบบของไทยในยุคสมัยโกทหลังวัง (ปีค.ศ.1960) และมีความน่าดึงดูดในการเชิญชวนให้ผู้คนสนใจด้วยโทนสี หน้าที่าตัวละคร และอารมณ์ในงาน

Art direction : 1960s American ads

ภาพที่ 4.2 สไตล์ภาพประกอบแบบ American ads

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตั้งสีมาจากยุค '60s ซึ่งยุคแห่งความเคลื่อนไหว การเริ่มต้น และการเกิดใหม่ ที่เติมเต็มไปด้วย ไอเดียใหม่ๆ และวัฒนธรรมอันเข้มข้น ก่อกำเนิดบ็อบคัลเจอร์ในทุกศาสตร์ การฉีกกฎปฏิบัติ ออกจากกรอบความคิดเดิมๆ ของคนรุ่นพ่อแม่ และความตื่นตัวของผู้คนที่มีความใฝ่ฝัน การ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม จึงใช้สีที่เติมไปด้วยความสดใส แสบสัน เติมไปด้วยแรง ขับเคลื่อนจากกลุ่มวัยรุ่น 'ฮิปปี้' หรือศิลปะแนวไซคีเดลิก และดนตรีร็อกแอนด์โรล ทำให้ดึงดูด กลุ่มเป้าหมายได้มากขึ้น

ภาพที่ 4.3 โทนสีเลือกที่ใช้ในงาน

4.5 ข้อมูลในการทำสื่อ AR Interactive

สื่อ AR Interactive หรือ เทคโนโลยีความจริงเสริม (Augmented Reality: AR) หมายถึง เทคโนโลยีที่ผสมผสานระหว่างโลกของความจริง (Real World) เข้ากับโลกเสมือน (Virtual World) โดยใช้วิธีซ้อนภาพวัตถุดิจิทัลในโลกเสมือนไว้บนภาพในโลกความเป็นจริง ซึ่งผู้ใช้สามารถรับชมผ่าน อุปกรณ์ดิจิทัล ได้แก่ แว่นตาดิจิทัล แท็บเล็ต สมาร์ทโฟน หรืออุปกรณ์แสดงผลภาพอื่นๆ เพื่อให้เห็น ภาพเสมือนอยู่ในสภาพแวดล้อมจริง

ในการนำเอาภาพเสมือนมาให้ผู้ชมมีประสบการณ์กับพื้นที่จริง จึงเลือกเอาสิ่งที่น่าสนใจอย่าง บัวร์พาเคยมี แต่ในปัจจุบันไม่มีแล้ว นำมาจัดทำสื่อ AR Interactive เพื่อให้ผู้ชมได้มีประสบการณ์สัมผัส ถึงวัตถุที่เคยมีในพื้นที่จริง เหมือนได้ย้อนกลับไปสู่ยุคสมัยอีกครั้ง ได้แก่

1. สิ่งโต - หน้าวังบัวร์พา
2. เพลงในอดีต - โรงภาพยนตร์
3. ตู้เพลงหยอดเหรียญ - ร้านกาแฟ

บทที่ 5

การออกแบบ และพัฒนาแบบร่าง

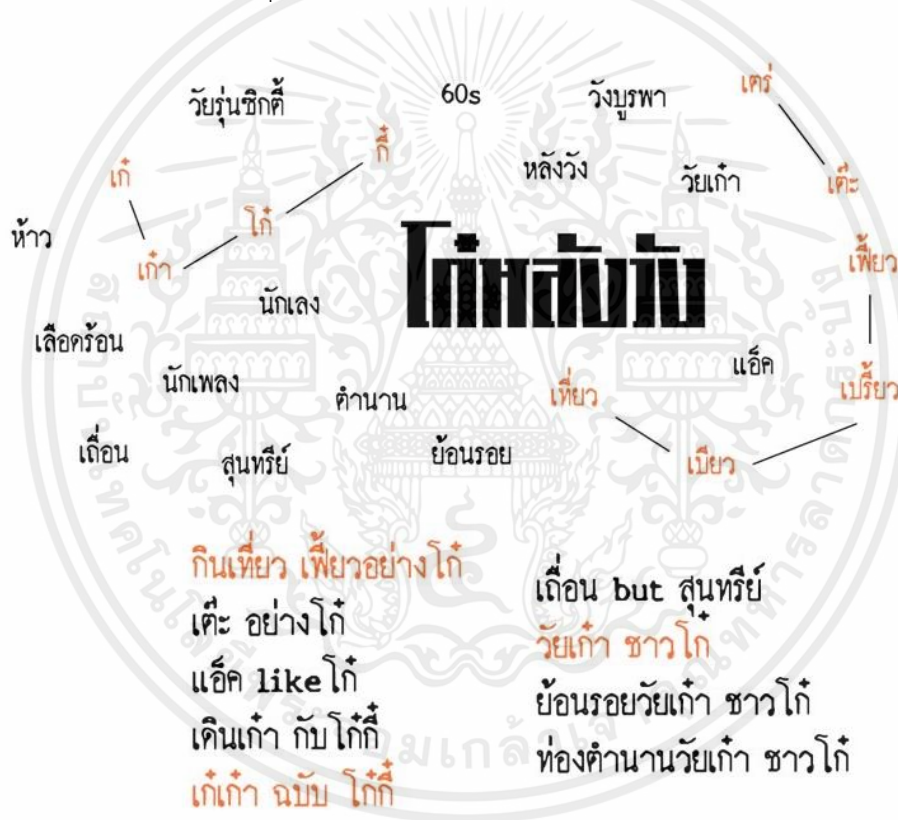
5.1 การออกแบบชื่อเรื่องหนังสือ

“เพ็ญอย่างโก้”

เพ็ญ ความหมาย มาจากคำของวัยรุ่นโก้หลังวัง ที่เรียกตัวเองว่า “วัยรุ่นเพ็ญ ๆ”

อย่างโก้ ความหมาย คือการใช้ชีวิตแบบ โก้หลังวัง ทั้งการดำเนินชีวิต มิตรภาพ วิธีการแต่งตัว การเที่ยวเล่น รวมถึงการกินที่เป็นเนื้อหาหลักของหนังสือเล่มนี้

Tone of voice : เพ็ญ สนุก เท่ๆ เป็นนิตร

ภาพที่ 5.1 การออกแบบชื่อเรื่องหนังสือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 การออกแบบโลโก้

ออกแบบเป็นภาษาไทย โดยนำลักษณะของตัวอักษรมาจากตัวอักษรที่น่าสนใจบนโปสเตอร์หนังไทยสมัยนั้น และตัวอักษรที่น่าสนใจที่แทรกอยู่ในย่านวังบูรพาภิรมณ์

โลโก้ทางเลือกที่ 1 : ตัวอักษรจากร้าน เป็ยกชาลอน ในย่านวังบูรพาภิรมณ์

ภาพที่ 5.2 ตัวหนังสือจากร้าน เป็ยกชาลอน ที่อยู่ข้างโรงหนังควีนส์

เป็ยกวอย่างโก

ภาพที่ 5.3 โลโก้ที่ถูกพัฒนามาจาก ตัวหนังสือจากร้าน เป็ยกชาลอน

ผลลัพธ์จากการนำตัวอักษรจากร้านเป็ยกชาลอน มาพัฒนาเป็นโลโก้ นั้น มีความสวยงาม และดูเก่า แต่ยังมีความโก้เก๋ตามรูปลักษณ์ของตัวอักษรเดิม แต่ยังไม่สื่อความหมายมากเท่าที่ควร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โลโก้ทางเลือกที่ 2 : ตัวอักษรที่นำเสนอใจบนโปสเตอร์หนังไทย “จอมทะเล้น”

ภาพที่ 5.4 ตัวหนังสือจากโปสเตอร์หนังไทย เรื่อง “จอมทะเล้น”

ภาพที่ 5.5 โลโก้ที่ถูกพัฒนามาจาก ตัวหนังสือจากโปสเตอร์หนังไทย “จอมทะเล้น”

ผลลัพธ์จากการนำตัวอักษรจากโปสเตอร์หนังไทย “จอมทะเล้น” มาพัฒนาเป็นโลโก้ นั้น มีความสวยงาม ดูเก๋ สีสันตัดกันสวยงามตามรูปลักษณ์ของตัวอักษรเดิม แต่ยังไม่สื่อความหมายมากเท่าที่ควร และมีความเป็น ก้อนทำให้น่าไปปรับใช้บนหน้าปกยาก

โลโก้ทางเลือกที่ 3 : ตัวอักษรที่น่าสนใจบนโปสเตอร์หนังไทย “ไอ้ขุนเพลง”

ภาพที่ 5.6 ตัวหนังสือจากโปสเตอร์หนังไทย เรื่อง “ไอ้ขุนเพลง”

ภาพที่ 5.7 โลโก้ที่ถูกพัฒนามาจาก ตัวหนังสือจากโปสเตอร์หนังไทย “ไอ้ขุนเพลง”

ผลลัพธ์จากการนำตัวอักษรจากโปสเตอร์หนังไทย “ไอ้ขุนเพลง” ซึ่งเป็นเรื่องชีวิตเกี่ยวข้องกับเพลงอย่างมากเหมือนชีวิตของชาวโก่หลังวังที่ไม่ใช่คนเลง แต่เป็นนักเพลง และใช้พอนต์ที่โดดเด่นดึงดูดสายตา และมีลักษณะเหมือนกับโน้ตเพลง ทำให้มีความสวยงาม ดูย้อนยุคตามรูปลักษณ์ของตัวอักษรเดิม แต่ก็มี ความทันสมัย และยังสามารถสื่อถึงชีวิตของโก่หลังวังอีกด้วย จึงเลือกใช้โลโก้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3 การออกแบบตัวละคร

ตัวละครหลักของเนื้อเรื่อง ทำหน้าที่เล่าเรื่องในเส้นเรื่องหลัก พาผู้อ่านกลับสู่อดีตในยุคสมัย โดยมีลักษณะตัวละครหลักดังนี้

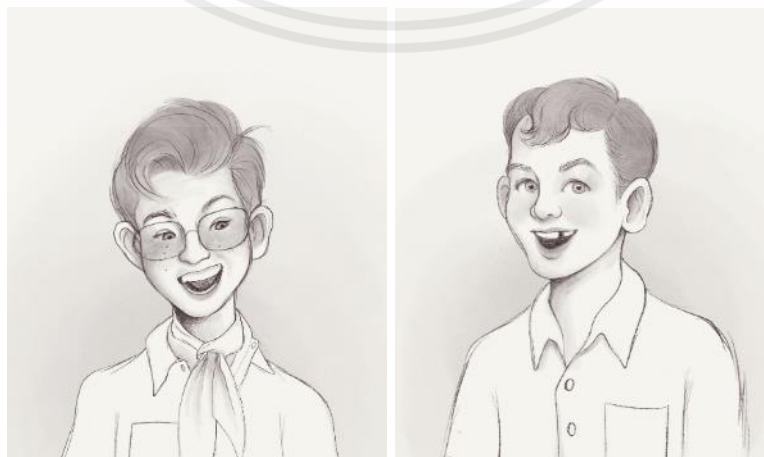
ข้อมูลของตัวละคร

ป๊อด วัยรุ่นเพศชาย วัย 17 ปี เกิดในปี ค.ศ.2493 เกิดทันยุคโก่หลังวังรุ่นหลัง จึงมีโอกาสได้เห็นการใช้ชีวิตเพี้ยว ๆ ของโก่หลังวัง และชื่นชอบจนนับถือ และอยากปฏิบัติเยี่ยงอย่าง ทำให้ป๊อดชอบสังเกต และมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวยุคโก่หลังวังเยอะมาก

รูปร่างภายนอก เป็นผู้หนุ่มวัยรุ่นลูกครึ่ง รูปหล่อ สูง 175 ซม. แต่งตัวเก่ง ชอบทำหน้าเต๊ะท่าหล่อ หรีตาเล็กคิ้ว มีนิสัยแพรวพราว เต็มแก่ง แต่ใจป๊อด ไม่ชอบความรุนแรง ตีกับใครไม่เป็น

ภาพที่ 5.8 แบบร่างตัวละครหลัก ชื่อ “ป๊อด”

ภาพที่ 5.9 ตัวละครแบบร่างก่อนถูกพัฒนาเป็นตัวละครหลัก
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.4 การออกแบบหน้าปกหนังสือ

ปกหนังสือ เพ็ญอย่างโก ใส่จุดเด่นหลักก็คือโลโก้ของหนังสือ และมีภาพประกอบรูปจ๊ิกโก่ และจิกกี้ อาหารในย่าน และตู้เพลง ซึ่งเป็นจุดเด่นประจำย่านเป็นจุดเด่นรองลงมา รวมทั้งสี และรูปแบบการจัดวางที่ได้แนวทางมาจากโปสเตอร์หนังสมัยนั้น ทำให้หน้าปกหนังสือ สามารถสื่อสารประเด็นที่ตั้งใจจะสื่อออกมาได้อย่างครบถ้วน ได้แก่เรื่องจิกโก่จิกกี้หลังวัง ชีวิตนักเพลง การกินเที่ยวในย่าน และสีสันของชีวิตเหล่าโก่หลังวังนั่นเอง

ภาพที่ 5.10 ปกหนังสือ เพ็ญอย่างโก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกิจกรรมเชิงนันทนาการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.5 การออกแบบภาพใน AR Interactive

5.5.1 สิ่งท่อนำวังบูรพา

ใช้รูปแบบของสิ่งท่อนำวังบูรพามาเป็นโมเดลสามมิติ เพื่อจำลองสภาพวัตถุในอดีตที่เคยอยู่หน้าวังบูรพาภิรมย์ ประกอบกับเพลงเพื่อสามารถให้ผู้ชมมีปฏิสัมพันธ์กับ AR ได้ โดยเลือกใช้เพลงเปิดรายการวิทยุของคุณเล็ก วงศ์สว่าง ที่เป็นนักจัดรายการเพลงชื่อดังของยุคสมัยนั้น เพื่อให้เข้ากับวังบูรพาภิรมย์ที่เป็นวังแห่งความภิรมณ์นั่นเอง

ภาพที่ 5.12 สิ่งท่อนำวังบูรพาภิรมย์

5.5.2 เพลงในอดีต

โมเดล 3 มิติเครื่องเล่นเพลง ที่เมื่อกดที่เครื่องเล่นจะมีภาพปกอัลบั้มเพลงฮิตในอดีตดังออกมา (เหมือนภาพปกเพรสส์อัลบั้มเพลงที่เราฟังกันในสมัยนี้) และสามารถกดตามลิงค์เพื่อตามไปฟังเพลง “โก๋หลังวัง เค้าฟังกัน” เป็นเพลลิสรวมเพลงในยุค 2000 ที่สร้างไว้ในแอปพลิเคชัน Spotify ซึ่งรวบรวมเพลงไว้ทั้งหมด 14 เพลงด้วยกันได้แก่เพลง

1. Aura Lee – Simon & Verity Grace
2. Love me tender – Elvis Presley
3. Tom Dooley – The Kingston Trio
4. I Gotta Go – Brian Hyland
5. River of Return – Marilyn Monroe
6. Are You Lonesome Tonight – Elvis Presley
7. Almost There – Andy Williams
8. Whatever will be, will be – Doris Day, Frank DeVol & His Orchestra
9. Last Kiss – J Frank Wilson
10. The Three Bells – The Browns

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

11. In The Summer Of His Years – Connie Francis
12. I Wanna Thank You – Bobby Rydell
13. More Money For You and Me – The Four Preps
14. Can't Help Falling in Love – Elvis Presley

ภาพที่ 5.13 เฟลลิสรวมเพลง “โก๋หลังวัง เค้าฟังกัน”

5.5.3 ตู้เพลงหยอดเหรียญ

โมเดล 3 มิติตู้เพลงหยอดเหรียญ (Jukebox) ที่มักจะตั้งอยู่บริเวณร้านกาแฟต่าง ๆ ในอดีต แต่ปัจจุบันนี้ ไม่มีตู้นี้อยู่ในปัจจุบันแล้ว จึงจำลองตู้เพลงนี้ขึ้นมาโดยที่ผู้ชมสามารถกดไปที่ตู้เพลง แล้วก็มีเพลงฮิตในสมัยนั้นดังออกมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

ผลงานสำเร็จ

6.1 ตัวละคร

ป๊อต วัยรุ่นเพศชาย วัย 17 ปี เกิดในปี ค.ศ.2493 ออกแบบตัดเสื้อ และลงสี ให้ดูยังมีกลิ่นอายตาม Art Direction ที่กำหนด แต่ใช้ลายเส้นที่ดูทันสมัยขึ้นมาเพื่อให้ดูใหม่ และเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้มากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 6.1 ตัวละครหลัก ชื่อ “ป๊อต”

6.2 เนื้อหา

6.2.1 บทนำ : เปิดม่านวังบูรพาภิรมย์

ย้อนความหลังไปถึงหนึ่งในยุคทองของไทย หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร เป็นมหานครที่เต็มไปด้วยสีสันแห่งชีวิต อิทธิพลจากโลกตะวันตกเริ่มเข้ามามีบทบาทอย่างเต็มรูปแบบ ประเทศไทยมีความสงบและฟื้นคืนชีวิตกลับมาอีกครั้ง กิจกรรมความบันเทิงที่เข้ามาหลากหลาย ทั้งภาพยนตร์ แฟชั่น และวงดนตรี กลิ่นไอแห่งเสียงเพลง "รีค แอนด์ โรล" ที่แสนตรึงจิต ลิขิตให้เกิดวิถีชีวิตหลากหลายรสชาติของเหล่าวัยรุ่นยุคนั้น ที่เต็มไปด้วยมิตรภาพ คักดีศรี และเสียงเพลง ของชาวแก๊งค์ "นักเลงรุ่นโก" รวมกับเรื่องราวการใช้ชีวิตในย่าน "วังบูรพาภิรมย์"

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในอดีต พื้นที่ "วังบูรพาภิรมย์" เป็นวังเก่ามาตั้งแต่ต้นกรุงรัตนโกสินทร์ จนพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดเกล้าฯ ให้สร้างวังในปี พ.ศ.2418 เพื่อพระราชทานแก่ สมเด็จพระราชปิตุลา บรมพงศภิมุข เจ้าฟ้าภาณุรังษีสว่างวงศ์ กรมพระยาภาณุพันธุวงศ์วรเดช

จุดเด่นของวังบูรพาภิรมย์ คือ บริเวณด้านหน้าจะมี "รูปปั้นสิงโต" สีน้ำตาลแดงขนาดใหญ่หนึ่งคู่ และเป็นวังที่มีกจัดงานเลี้ยงสังสรรค์อยู่เสมอ รัชกาลที่ 5 ก็มักเสด็จพระราชดำเนินมางานเต้นรำที่นี้อยู่เป็นประจำ จนถึงช่วงสมเด็จพระราชปิตุลา บรมพงศภิมุข กรมพระยาภาณุพันธุวงศ์วรเดช เสด็จถึงวังกต วังก็ซบเซาลง และถูกให้เช่าเป็นที่ตั้งโรงเรียนสตรีภานุหัต และหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็ถูกใช้เป็นอาคารเรียนของโรงเรียนพณิชยการพระนคร จนในปีพ.ศ. 2495 วังบูรพาถูกรื้อขายให้เอกชน รูปปั้นสิงโตหน้าวัง ก็ถูกย้ายไปหลายที่ จนปัจจุบันไปอยู่หน้าตึกกองบัญชาการ กองทัพบก ถนนราชดำเนินนอก

รู้หรือไม่?

"วังบูรพา" เป็นวังที่มีงานรื่นเริงเสมอ สมชื่อกับสร้อยคำชื่อวังว่า "ภิรมย์" และในภาพยนตร์ไทยเรื่อง "โหมโรง" ที่เกิดเหตุการณ์ประชันระนาดเอกกัน ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้น ณ วังบูรพาภิรมย์นี่เอง..

หลังจาก "วังบูรพาภิรมย์" ถูกรื้อถอนไป สองปีถัดมา ก็ถึงเวลาเข้าสู่ศักราชใหม่แห่งความคลาสสิก ! พื้นที่บริเวณวังบูรพาถูกสร้างเป็นย่านการค้าบันเทิงริมยมที่ทันสมัย กำเนิดเกิดโรงภาพยนตร์ใหม่สุดไฮไล ได้แก่ โรงหนังคิงส์ โรงหนังควีนส์ และโรงหนังแกรนด์ ร่วมกับการตั้งอยู่ของ "ศาลาเฉลิมกรุง" โรงภาพยนตร์ทันสมัยแห่งแรกของกรุงเทพฯ ที่ตั้งอยู่แต่ก่อนแล้ว ทำให้อ่านวังบูรพาเริ่มมีสถานที่ที่สำคัญมากมาย และพัฒนากลายเป็น "แลนด์มาร์คสำคัญของไทย" ที่บรรดานักร้อง ดารา นักร้องพากันไปเดินเฉิดฉายกันโน่นนั่นนั้ เห็นจับจ่ายใช้สอย หากความบันเทิง จึงกำเนิดเป็นผ่านของวัยรุ่นยุคใหม่ขึ้น

ทำให้กำเนิดเกิด "วัยรุ่นจิ๊กโก๋จิ๊กกี๋" ที่มาเดินกินเที่ยวชิวหล่อสวยเช่นกัน แถมยังมีการเดินเตะจ๊วย เขม่น และมีเรื่องตลกพันพันทางกันตามประสาวัยรุ่นเลือดร้อนในย่านวังบูรพา ยาวไปจนถึงด้านหลังวังทำให้เกิดชื่อเรียกวัยรุ่นกลุ่มนี้ว่า "โก๋หลังวัง"

แนะนำตัวละคร ปี๊ด "โก๋ฝึกหัด" อายุ 18 ปี (เกิดปี พ.ศ.2493)

มีนิสัย ชอบเตะหน้าหล่อ หนีเที่ยว วางท่าแพรวพราว แต่จีบสาวไม่เป็น ไม่รังแกใคร รักการเต้นที่สุด

รู้หรือไม่? คำว่า "โก๋" กร่อนมาจากคำว่า จิ๊กโก๋ ที่กร่อนมาจากคำว่า จิ๊กกะโล่ (gigolo) มีความหมายในแง่ลบว่า ผู้ชายขายบริการ

และถ้าจะให้เล่าเรื่องราวในยุทธจักรชาวโก่ สิ่งสำคัญที่จะขาดไปไม่ได้ ก็คือ เอลวิส เพรสลีย์ "ราชันย์เพลงร็อกระดับโลก ที่โด่งดังที่สุดในยุค" บุคคลสำคัญผู้ถือเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม "เทพเจ้าแห่งเสียงเพลง" ที่ชาวโก่พากันคลั่งไคล้จับจิดจับใจ ได้ยินเสียงเป็นไม่ได้ มือไม้สั่นเทาไปหมด เพียงแค่ได้ยินเสียงเพลงขึ้นมา แข็งขาก็พร้อมขยับกันเป็นพัลวัน หุนหันจะเต้นทำเดี่ยว ส่วนดารานางฝรั่งที่เหล่าโก่เห็นหน้าไม่ได้.. ใจมันสั่น "เจมส์ ดีน"

ถูกยกให้เป็นเทพเจ้าเหล่าโก่คู่กับเอลวิส ด้วยเหตุผลที่ว่า "เจมส์ ดีน" มีไว้แต่งองค์ทรงเครื่องตาม ส่วน "เอลวิส" มีไว้ตื่นตามนั่นเอง ดังนั้น.. สาเหตุหลักที่ทำให้เหล่าโก่สามารถรวมแก๊งค์เข้ากันได้ดี จึงมิใช่การต่อยตีแต่อย่างใด แต่หากเป็นอุดมการณ์อันสูงส่ง ที่ผูกกันไว้จนรักใคร่ "จิตใจเอลวิส ความคิดเจมส์ดีน" ถึงกับพูดได้เลยว่าแท้จริงแล้วชาวโก่ ใ่วว่าจะเป็นนักแสดง แต่เขาคือ "นักร้อง" ต่างหาก!

และนี่.. จึงเป็นจุดเริ่มต้นเรื่องราวชีวิตในยุคหลังปี 2500 ที่เต็มไปด้วยเรื่องราวชีวิต หลากรส หลากร้าน ทั้งฉากบู๊ ผจญภัย เรื่องรักโรแมนติก และมิตรภาพ ให้ทุกท่านได้ลองสัมผัส และได้ลองเข้าสู่มุมมอง ชีวิตวัยรุ่นโก่หลังวัง ที่เสนจะเพี้ยวฟ้า หัวดองในแบบฉบับของชาวโก่ที่เถื่อน.. แต่สุนทรีย์

6.2.2 บทที่ 1 : แต่งตัว.. เพียวอย่างโก่

เช้าวันเสาร์ที่อากาศแจ่มใส "ปัด" เด็กชายย่านฝั่งธนวัย 18 ปีตื่นขึ้นมาพร้อมความคิดจิตใจ กระตือรือร้น ผืนผ้า ตั้งใจจะดีไปเดินเจ็ดห้าเทห์ซ่าแบบรุ่นพี่ชาวโก่ที่เปรียบดั่งไอดอลของเขา แล้วจะรอช้อยู่เฝ้า รีบกระโดดขึ้นจากเตียงอย่างไว เตรียมตัวก้าวไปแสวงบุญในย่าน... แต่ไหน ๆ จะแสวงบุญทั้งที จะไปเดินเรื่อยเปื่อยเลื่อนลอยแบบไร้สไตล์ก็ใช่เรื่อง ก็ต้องตั้งใจสวมคราบ "เจมส์ดีน" ให้เต็มตัวตั้งแต่หัวจรดเท้ากันซักหน่อย เพราะสำหรับชาวโก่นั่น.. การแต่งกายที่ดี ย่อมทำให้มันหน้ามันใจ มีชัยไปกว่าครึ่ง!

วัฒนธรรมของโก่ "โก่" มีอารยะ ต้องแต่งกายแบบนี้..

แต่งตัวเลียนแบบ เอลวิส เพรสลีย์ หรือ เจมส์ ดีน หวีผมเสยใส่น้ำมันให้มันเงา มีเส้นผมห้อยต้องลงมาที่หน้าผาก แขนเสื้อพับใหญ่ ปลิ้นคอเสื้อให้ตั้ง สี และลวดลายไม่เหวี่ยงหวา ลายสก๊อต ผ้าสี หรือเสื้อแจ๊คเก็ต เหน็บซองบุหรี่ไว้ที่แขนเสื้อเหนือศอก รองเท้าหนังกลับหุ้มข้อกับถุงเท้าลายข้าวหลามตัดอยู่หมัดแน่นนอน!

เข็มขัดเล็กฉูดฉาดเงางาม กว้างประมาณเซ็นฯกว่า...แจ๋วสุด และทำจากวัสดุประเภท "หนังแก้ว" กางเกงทรงจิ้งเหลนปลายขากางเกงแคบ

วัฒนธรรมของกี "กี" มีอารยะ ต้องแต่งกายแบบนี้

แต่งหน้าจัด เขียนคิ้วทาปากเข้ม ตัดขนตาขน มีผ้าเช็ดหน้าสีสวยมาผูกประดับไว้ที่ข้อมือ ใส่เสื้อแขนกุด สีสันสดใส ลวดลายฉูดฉาด กระโปรงบาน หรือกระโปรงสั้น หรือกางเกงขาสั้นสามส่วนรัดรูป ทาเล็บมือเล็บเท้า มีผ้าผูกคอสวย ๆ ประดับ ใส่เน็คติดผม และเข้าร้านเสริมสวยตัดผมกันเป็นเวลานาน จึงจะสวยเซ็กซี่ฉบับกี !

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โปรดจำไว้ว่า

ขอบเอวใครสูงกว่ากัน..คนนั้นแพ้ที่สุด!

พวกกันปอดยอตนพลงทั้งหลาย ถ้าใส่กางเกงทรงจิ้งเหลนแล้วดูไม่น่าประทับใจ ต้องพับ "หนังสือพิมพ์" ยัดใส่กันไว้ เพื่อให้กันคูดองเป็นทรงขึ้นมา น่ารักขึ้นเป็นกอง !

คำเตือน

- ปลายขากางเกงทรงจิ้งเหลนนั้นแคบมาก ทั้งใส่ทั้งถอดยากดีพิลึก โปรดระวังหกล้มหัวคะมำเมื่อใส่กางเกงทรงนี้..
- เมื่อคุณเข้าไปทำธุระเบา จะต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ มิเช่นนั้น.. ฝีเปรต อาจไหลออกมาเขย่าขวัญชาวบ้านได้ เพราะซิปกางเกงทรงนี้ ยาวเกือบพุด! ยิ่งถ้าใครลืมนวดซิปปื้นขึ้นมา... โอ้โห!...เปิดประทุนอ้าซ่า! ฉะนั้นจะออกจากบ้านแต่ละ....ต้องเช็คดูดีๆ ใจแนใจ ว่าปิดประทุนไว้แน่นหนามิดชิดหรือยัง
- โโก่หลังวังจะโดนข้อหาหนึ่งเป็นประจำที่แปลกประหลาดชอบกลคือ มักเจอกับตำรวจ และสารวัตรทหารมาดักตรวจกางเกงตัวเก้ง โดยวิธีตรวจคือ การขูดโซดาหยดเข้าไปในปลายขากางเกง ถ้าหากยัดไม่เข้า โโก่คนนั้นก็ขวยทันที เพราะจะโดนข้อหาแต่งกายไม่สุภาพไม่เรียบร้อย

หากใครยังไม่สามารถหาเสื้อผ้าให้เพียงพอได้ตั้งใจแล้วละก็ ผมก็อยากจะนำเสนอ แหล่งตัดเสื้อผ้าต้นฉบับของเหล่าโกโก้ ณ ที่แห่งนี้..

ตลาดมิ่งเมือง “ตัดเสื้อผ้า ด่วนทันใจ”

สมัยที่ยังไม่มีเสื้อผ้าสำเร็จรูปวางจำหน่ายแพร่หลาย หากต้องการเสื้อผ้าแบบสมัยนิยม ล้วนแต่ต้องอาศัยช่างตัดเสื้อผ้าที่ตลาดมิ่งเมือง เป็นแหล่งรับตัดเสื้อผ้าที่มีกิตติศัพท์ว่ามีช่างที่ฝีมือ ตัดเสื้อผ้าได้รวดเร็วทันใจ เรียบร้อย รวดเร็ว และสวยงาม ชาวโกโก้หลังวังจึงนิยมไปตัดชุดสวย ๆ กัน ณ ที่แห่งนี้ แต่ราวปี 2502 ก็มีนโยบายให้รื้อตลาด จนปัจจุบันสร้างสถานที่ใหม่ในตำแหน่งที่ตั้งตลาดมิ่งเมืองเดิม ชื่อว่า..

ดีโอด์สยาม “ไม่ได้มียูนิโคล่ ไม่ได้มีซารา แต่มีผ้าไหม”

ห้างนี้ขึ้นชื่อลือชา เรื่องสินค้าแบบไทย เต็มไปด้วยร้านค้าฝีมือคนไทย บรรยากาศไทย ๆ โดดเด่นในเรื่องชุดไทย และผ้าไหม พระเอกคือ "ตรอกผ้าไหม" ซึ่งเป็นแหล่งรวม ผ้าไหมไทยแท้ ทั้งชุดสำเร็จรูป และผ้าให้เลือกมากมาย แต่ละร้านยังใส่ใจรายละเอียดในการสอดเข็มร้อยด้ายอย่างดี พิถีพิถัน ประกอบร่างจนเป็นชุดที่ออกมางดงามล้ำค่านอกจากนั้นยังมี ร้านเสื้อผ้าอีกหลายประเภททั้งมือหนึ่ง มือสอง เสื้อผ้าอิตาเลียน เครื่องประดับทองคำมากมาย หรือจะเป็น เสื้อผ้าวินเทจอีกเพียบให้เลือกสรร เรียกได้ว่า ถึงคุณจะเป็นวัยรุ่นชาวโกโก้ หรือวัยรุ่นสมัยนี้ ก็จะต้องเจอตัวที่ถูกใจบ้างซักตัวหนึ่งแน่นอน !

เมื่อมันใจได้เสื้อผ้าสุดเพี้ยวถูกใจแล้ว คราวนี้ก็มาถึงเรื่องทรงผมกันบ้างละ เพราะต่อให้แต่งตัวเพี้ยวแค่นั้น ถ้าทรงผมยังเป็นชั้นกระไดอยู่ อีหนูก็ไม่มีวันเหล่

วัยรุ่นอย่างเราจะต้องใช้ "ตันโจ สตี๊ก" ผสมซี่ผึ้ง ซิโลมทั่วหนังศีรษะ จัดทรงให้เป็นเหลี่ยมเป็นสันแล้วนำผ้าขาวม้ามาห่อผมไว้ ก่อนจะเริ่มเซ็ทผมด้วยเตารีด อุ่น ๆ แทนการใช้ไดร์เป่าผมราคาสูงลิบลิ้ว ! เป็นวิธีการที่มาจากแหล่งไหนก็ไม่มีใครทราบ แต่ที่รู้ๆ.. เหล่าวัยรุ่นก็ทำตามวิธีนี้กันแทบทุกคน เราเรียกวิธีนี้ว่า.. "กตกลีบ" โดยมีวิธีดังนี้

1. เสียบปลั๊กเตารีด
2. ร้อนได้ที่แล้วถอดปลั๊ก
3. รองผ้า ใช้เตารีดกดครีดผม
4. ดึงจะงอยกลางผากลงมา !

ข้อเสียของการกตกลีบ

นอกจากจะโดนแม่ตำมาแล้ว คนที่ไม่มีความชำนาญพอ อาจมีรอยสลากร ยีหื้อเตารีดมาประทับอยู่บนหน้าผากได้ และ เมื่อผมเป็นกตกลีบเป็นสัน ได้เสื้อผ้าเพี้ยวฟ้าถูกใจแล้ว เต๊ะท่าวางมาดนิ่งเหมือน "เจมส์ ดีน" เรียบร้อย.. คราวนี้ก็ถึงเวลาที่ต้องออกลุยเดี่ยว หล่อเพี้ยวไปผจญภัยที่ย่านหลังวังสักที !

6.2.3 บทที่ 2 : ออกผจญภัย กินเที่ยว เพี้ยวอย่างโก้

สองมือล้วงกระเป๋า สองเท้าก้าวขึ้นรถเมล์ไปด้วยใจมั่น ผมจำได้ว่าเคยมีรุ่นใหญ่บอกกับผมไว้ว่า ถ้ากระเป๋ารถเมล์มาเก็บสตางค์ให้สายหน้าปฏิเสธไว้ก่อน แล้วถ้ากระเป๋าหน้าไหนใจถึงพอ ย้อนถามกลับมาว่า ทำไมไม่จ่าย เป็นใครกันวะ? ก็ให้ตอบไปว่า.. "กูเป็นพระเอก"

และได้ผลจริง ๆ ด้วย! บอกว่าเป็นพระเอกที่ไร.. ไม่เคยต้องจ่ายค่ารถสักครั้ง หลังจากนั้นมา ไม่ว่าจะไปไหน ไรปัดเป็นพระเอกอย่างเดียวเลย เพราะ "พระเอกขึ้นรถเมล์ฟรี"

รัศมีการเดินเที่ยวของโก๋หลังวังจะกินบริเวณตั้งแต่เวียงนครเขมร ถนนเจริญกรุง กินอาณาเขตสะพานเหล็กไปตามแนวคลองโอง่างเข้าไปวนในย่านวังบูรพาแล้วออกไปทางหลังวังถึงตลาดมิ่งเมือง และศาลาเฉลิมกรุง พื้นที่เท่านี้ก็เดินกันเมื่อยแล้ว แน่นอนที่สุดว่าที่ ๆ เดินวนเดิน ชมสาวน่านที่สุดต้องเป็นย่านศูนย์การค้าวังบูรพา โดยมีสถานที่ดังนี้

สถานที่

1. ศาลาเฉลิมกรุง
2. ดิโอลด์สยาม
3. สะพานเหล็ก
4. คาราโอเกะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร้านหนังสือ

1. คลังวิทยา
2. โอเดียนสโตร์
3. รวมสาส์น

ร้านอาหาร

1. ออน ล็อค หยุ่น
2. เฮงยอดผัก
3. จีจิ้งหั่ว
4. เจ็ฟม
5. ข้าวหมูแดงนายฮุย
6. ข้าวแกงผู้ใหญ่ลี
7. ข้าวแกงตาหนั่ง
8. ไค้วจั่วอ้วน
9. แดงโภชนา

การเดินทาง

MRT : สามยอด (Sam Yot)

Bus : 6, ปอ.6, 8, 12, 19, 25, 42, 43, 48, 53, 73, 73ก, ปอ.507, ปอ.508, 529

วางแผนการท่องเที่ยว

1. อาหารเช้า ออน ล็อค หยุ่น
2. ดูหนัง กินขนม ชมสาว
3. ตะลุยมือเที่ยงอย่างโก้
4. กินหวาน ณ ลานเฟื่องนคร
5. เยือนร้านหนังสือวังบูรพา
6. นั่งชิว เหล่สาว เม้าปลาซ่าสะพานเหล็ก

ออน ล็อค หยุ่น : “เติมพลังยามเช้า ชื่นแจ่ม แจ่มใส ทุกคนชอบใจ ออน ล็อค หยุ่น”

"เบร็ค - ฟาสต์" ขวัญใจโก้ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ตั้งอยู่ข้างโรงพยาบาลนครเฉลิมกรุง และ ค่ายภาพยนตร์หลายชื่อ จึงกลายเป็นแหล่งพบปะนั่งพักผ่อนเสวนาตามประสา "สากาแฟ" ของเหล่าคนบันเทิง และแมวมองที่มาส่องสายตาคาวดวงใหม่ จึงเป็นการดีถ้าผมจะมานั่งเต๊ะหล่อให้แมวมองชมสักนิด เพื่อเขาจะคิดว่าตัวไปเล่นหนังสักเรื่อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เมนูที่แปลกตากว่าใครเห็นจะเป็น "ขนมปังชุบไข่" แบบหน้าตากล้ายไข่เจียว เคล็ดลับคือ กินกับซอสเปรี้ยว หรือซอสพริก !
- ของดังของร้านนี้ที่เฝ้าต้องสั่งเสมอคือ "ไข่ดาวแฝด"
- ขวดซอสมากมาย ตัวช่วยเพิ่มความอร่อยอันแสนคลาสสิก คู่ใจคนไทยมาอย่างยาวนานวางเรียงรายเคียงคู่ทุกโต๊ะอาหาร พร้อมเติมเต็มรสชาติให้ถูกใจตามความชอบของแต่ละคน

ออน ล็อก หยุ่น (แปลว่า สวนสนุก) ให้บริการ "เบริคฟาสต์" มาตั้งแต่ต้น ในช่วงที่ไทยได้รับวัฒนธรรมอเมริกันมาเต็ม ๆ นับว่าเป็นร้านที่นำสมัยกว่าใครเพื่อน ข้ามผ่านกาลเวลามาหลายสิบปี สู่อายุที่รุ่นที่ 3 และปัจจุบัน ร้านยังคงเสิร์ฟเมนูเดิมไม่เปลี่ยนแปลง บรรยากาศร้านเดิม ทั้งโต๊ะไม้ และเก้าอี้เล็กโบราณ ตู้ไม้บิลด์อิน กระจกมองโมโม่ที่ถูกแดดเลียจนสีซีดจาง คล้ายกับกำลังทำหน้าที่แคปซูลกาลเวลา เก็บภาพของยุคซิกซ์ตีแห่งพระนครไว้อยู่ดังเดิม

หลายธุรกิจต่อสู้กับความเปลี่ยนแปลงของผืนยุคสมัย ด้วยการปรับเปลี่ยนตัวเองตามกระแส แต่ออน ล็อก หยุ่น ต่อสู้กับความเปลี่ยนแปลงของเวลาด้วย "ความคงเดิม" จากความนำสมัยสู่ล้ำสมัย จนปัจจุบันกระแสความนิยมหันวงกลับไปหาความเก่าอีกครั้ง.. ออน ล็อก หยุ่น ที่กักเก็บวันเวลาเก่า ๆ ไว้เต็มเปี่ยมจึงพลิกเกมกลับมาได้อีกครั้ง !

แสงค์ เอ้าท์ “เดินเข้าโรงหนัง กินขนม ชมสาว”

สิ่งที่พอจะเป็นความสุขอารมณ์ หล่อเลี้ยงหัวใจชาวโกเลเยกก็คือ โรงหนัง ! ซึ่งบริเวณหน้าโรงหนังแกรนด์มีบันไดโค้งสูงลิ่ว ที่เด็กๆจะชอบวิ่งแข่งกันขึ้นบันได เพื่อไปยืนออรอหน้าร้านขายขนม ซึ่งจะขายขนมสมัยใหม่ ลูกอมหลากฝรั่งช็อคโกแลตที่ฮิตสุด ๆ

- ช็อคโกแลตยี่ห้อ เอ็ม แอนด์ เอ็ม
- เด็กผู้ชายจะชอบขนมบุหรี่ปราแมว
- หมากฝรั่งที่ต้อง ชิเคิลท์ส กับ ลีออตเต้
- ที่ขาดไม่ได้ สำหรับเด็ก ๆ ก็คือ "อมยิ้ม" ลูกกวาดเสียบไม้สีล้นสดใส

หน้าโรงหนังจะมีตู้ "ข้าวโพดคั่ว" เหมือนในหนังฝรั่งยุคเก่า กลิ่นเนยที่ใช้คั่วข้าวโพดจะหอมฟุ้งยวนน้ำลายมาก เมื่อขึ้นบันไดไปก็จะพบกับรูปตัวอย่างหนังโชว์ไว้ ผู้คนก็จะแห่กันไปต่อคิวซื้อตั๋วหนังในห้องขายตั๋วที่โอ่อ่า

ตอนต่อแถวซื้อตั๋วหนัง พวกหนุ่ม ๆ โก จะคอยมองหาสาว ๆ ที่มาดูหนังกันเป็นกลุ่ม สาวไทยเขาก็มีการจับกลุ่มเที่ยวกันเองแล้ว พวกหนุ่ม ๆ ที่ใจกล้าหน้าด่านก็จะทำทีไปยื่นซื้อขนมหวาน ข้าวโพดคั่ว หรือไอศกรีมแล้วมอบให้หญิงสาวเอาดื้อ ๆ ทำให้เกิดคู่รักหลายคู่ที่พบรักกันที่หน้าโรงหนังแบบนี้เอง !

ร้านเด็ด หลังวัง “ตะลุย มือเที่ยง อย่างโก๋”

ในสมัยก่อนจะมีร้านก๋วยเตี๋ยวราดหน้าชื่อดัง คนที่คูหนั่งที่โรงหนั่งสามโรงในวังบูรพาภิรมย์มักจะแหกกันมารับประทานก๋วยเตี๋ยวราดหน้ากันที่ร้าน.. "ราดหน้านายหอย" สมัยนั้นใช้ท่อในตอมมีกระดาษรองแล้วมัดท่อก๋วยเตี๋ยวด้วยเชือกกล้วย

มีเรื่องแปลกว่า โก่อหลังวังจะไม่ตีกันที่ร้านราดหน้าร้านนี้..

เล่ากันขำ ๆ ว่า จี๊โก๋ก็ทิวเหมือนกัน เลยไม่ยอมตีกันที่หน้าร้านนี้ เพราะเดี๋ยวจะอดรับประทาน (อดแหลก) ก๋วยเตี๋ยวราดหน้าเด็ด ๆ อร่อย ๆ นั้นเอง..

ก๋วยเตี๋ยวราดหน้าร้านนี้อร่อยขนาดว่า แค้เจ้าของร้านเริ่มผัดเส้นก๋วยเตี๋ยว หรือเส้นหมี่ เพียงแค่นี้ ทั้งโก๋หลังวัง และลูกค้าที่นั่งรอก็อยากรับประทานแทบแยแล้ว เพราะกลิ่นเส้นก๋วยเตี๋ยวจะไหม้แบบพอบอม ๆ ยั่วน้ำลาย แถมพอน้ำราดหน้าก็หอมไปอีกแบบ มีทั้งราดหน้าเนื้อ และหมู เป็นก๋วยเตี๋ยวราดหน้าแบบโบราณที่ใช้ผักคะน้าทั้งต้น เคี้ยวกรุบกรอบ หอมอร่อย ! แต่ปัจจุบัน.. ถึงร้านราดหน้านายหอยในตำนานจะปิดตัวลงไป แต่หลังวังก็ยังมีร้านราดหน้าน้ำดี ที่รสชาติเก่าไม่แพ้ใครหลงเหลืออยู่..

เฮงยอดผัก ร้านราดหน้าเก่าแก่ ที่ปัจจุบันมีหลายสาขามาก มีชื่อเสียงที่น้ำราดหน้าหน้าตาละม้ายคล้าย "ซุ๊ปเสฉวน" มีไข่ขี้เป็นเส้น ๆ ซดเบา ๆ เหมือนไม่มีน้ำหนักรึบ ยิ่งเคี้ยวคู่กับผักคะน้า สดกรอบอร่อย บวกกับกลิ่นเตากระทะหอมหวานชวนทิว ทำให้ร้านนี้เป็นที่โด่งดัง และทดแทนราดหน้านายหอยให้หายคิดถึงได้เลยทีเดียว บรรยากาศร้านยังคงความคลาสสิก โทนสีส้ม โตะเก้าอี้หลายหลากตามการใช้งาน ทั้งโตะรวม โตะกลาง และที่เด็ดก็คือ มีโตะแยกนั่งเดี่ยว มาคนเดียวก็เพียงพอได้ !

เอ็มเคนี้หรือ จะสู้... จี๊จิ้งห่อ

ร้านอาหารจีนสไตล์กว้างต้งขนาดหนึ่งคูหา ในถิ่นโก๋หลังวัง กำเนิดในปี พ.ศ. 2493 ถ่ายทอดความอร่อยมากกว่า 70 ปี กับการตกแต่งภายในที่เหมือนดังพาเราย้อนกาลเวลาสู่ยุคสมัยอีกครั้ง.. ที่นี่มีชื่อเสียงโด่งดังลือชื่อด้าน "เปิดตุงสูตรกว้างต้ง" ที่เลือกใช้เปิดคุณภาพ นำมาตุ้กับเครื่องปรุง เครื่องเทศพะไล และยาจีนต่าง ๆ กว่า 5 ชั่วโมง เพื่อให้รสชาติของน้ำพะไลแทรกซึมเข้าไปชั้นเนื้อ และนำมารังสรรค์เป็นเมนูหลากหลาย เช่น ก๋วยเตี๋ยวเปิดตุงน้ำใส เกี้ยวเปิด ขาเปิดตุง ข้าวผัด ราดหน้า

อีกทั้งอาหารตามสั่งก็อร่อยหอยเจี๊ยะหลายอย่าง มาในสไตล์ฝีมือชนจีนกว้างต้งขนานแท้ อาทิเช่น ราดหน้าต่าง ๆ ผัดซีอิ้ว เนื้อน้ำมันหอย กะเพราเนื้อ โภยซีหมี ข้าวผัดหมูแดง โดยความอร่อยของมือนี้ ถูกส่งต่อโดยอาอีที่ถือไม้ค้ออยู่ด้านหลัง แต่ไม่ใช่ว่าแกกำลังร้องคาราโอเกะอยู่นะ แต่แกกำลังโฟนอินสั่งออเดอร์ด้วยภาษาจีนกว้างต้งผ่านไม้ค้อไปบนชั้น 4! เพื่อส่งอาหารลงลิฟต์มาเสิร์ฟนั่นเอง โดยมีเมนูแนะนำดังนี้

- "ซุ๊ป Happy Meal" ข้าวผัดหมูแดง + เกาเหลาเปิด
- เมนูขึ้นชื่อที่ไม่สั่งไม่ได้นั่นคือ "ราดหน้าเนื้อ" ด้วยเนื้อหมักนุ่มละมุน คะน้าสดกรอบเขียว เส้นนุ่ม ๆ กับน้ำราดหน้ารสเด็ด
- "โภยซีหมี" อาหารจีนกว้างต้ง แปลเป็นไทยว่า เนื้อไก่อราดหมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เจี๊ผอม "ก๋วยเตี๋ยว-เกาเหลาเนื้อรสคลาสสิกย่านวังบูรพา"

อีกร้านในตำนานหลังวัง 80 ปี หนึ่งในตองอูที่ส่งต่อรุ่นสู่รุ่นกันมา 3 ชั่วอายุคน จุดเด่นของน้ำซุซของร้านเจี๊ผอมคือ "น้ำซุซใส ไม่มีกลิ่นซอสปรุงรส" โดยวิธีการทำก็ยังคงเอกลักษณ์ดั้งเดิมไว้ คือ.. การลวกเนื้อสดในซาม และราดน้ำร้อนเพียงแค่ว่าครั้งเดียวเพื่อให้ได้ความสุกพอเหมาะ เนื้อที่นุ่มพอดี จากนั้นตักน้ำแกงร้อน ๆ ลงไปลวกสองครั้ง เหยาะซอสปรุงรส ตามด้วยน้ำแกงเป็นอันจบ

ก้าวออกมาจากร้านเจี๊ผอมไม่กี่ก้าว ก็เจพบเจอกับร้านในตำนานอีกร้าน **ข้าวหมูแดงนายฮุย**

ร้านในตำนานหลังวังอายุ 80 อีกร้านที่เปิดขายมาตั้งแต่ปี 2484 สาขาเดิมสาขาเดียว เดิมทีร้านเคยอยู่ใต้ถุนโรงหนังนาครสนุก แต่ถูกไล่ที่มาอยู่ที่วังบูรพาจนปัจจุบัน เมนูเด็ดก็คือ

"**หมูแดงเกาเหลา**" รวมมิตรหมูแดง หมูกรอบ กุนเชียง ไข่เป็ด กระเพาะ และตับ ใส่มาลั่นปรีในจานเดียวกัน ทุกองค์ประกอบของการเป็นข้าวหมูแดงร้านนี้ ทั้งหมูแดง หมูกรอบ กุนเชียง น้ำราด รวมถึงส่วนกระเพาะ และตับหมู ทั้งหมดล้วนใช้ "เตาถ่าน" ในการปรุงสุกทุกขั้นตอน! เพราะเตาถ่านจะทำให้ได้ความร้อนทั่วถึง ทำให้ได้กลิ่นหอมที่สุดยอด และยังทำให้ปรุงได้รสชาติไม่ผิดเพี้ยน

น้ำราดหมูแดง ทำจากน้ำต้มกระดูกหมู ใสเครื่องยาจีน กว่า 20 ชนิด และน้ำตาลจากมะพร้าวแท้ ๆ บวกกับกลิ่นหอมสุดยอดจากการปรุงด้วยเตาถ่าน

ความเก่าของร้านนี้ วัดได้ไม่ยาก.. โปรดไปยืนดูเชียงเก่าสมัยนายเฮี้ยง ที่แขวนอยู่ตรงฝาผนัง เป็นเชียงไม้มะขามที่ไม่มีเส้น โดนซูดมาเป็น 10 ปีจนบางเสียบ ส่วนเชียงปัจจุบันโดนซูดจนนูน ๆ เว้า ๆ ไม่ต่างกัน

ข้าวแกงผู้ใหญ่วี “ข้าวแกงจ๊กโก๋หลังวัง” ตีกรีความอร่อยคู่หลังวังกว่า 50 ปี

ร้านอาหารเพื่อนบ้านนายฮุย และเจี๊ผอม เอกลักษณ์คือรสชาติที่จัดจ้านเผ็ดร้อนถึงใจทุกเมนู เป็นเอกลักษณ์ที่ทำให้มีลูกค้าติดอกติดใจกันให้เพียบ เมนูเด็ดประจำร้านที่แนะนำให้ต้องไปกินคือ ผัดเผ็ดปลาตุก ทอดมันปลากราย และแกงเนื้อ ที่อร่อยแบบไม่ต้องจ้อน้ำจิ้ม! แต่บอกไว้ก่อนว่าถ้ารีบไปก่อนเที่ยงจะดีมากเพราะข้าวมืด อดกินของอร่อยไม่รู้ด้วยนะจ๊ะ

โค่วจ้าวฮวด “ชาหมูเจ้าเก่า”

ร้านชาหมูเจ้าเด็ดเจ้าดังประจำย่าน ขวัญใจผู้สูงอายุ จุดเด่นของทางร้านอยู่ที่ชาหมูที่มีการนำไปทอดก่อนจะนำมาต้ม เวลาทานจะนุ่ม ๆ กรอบ ๆ ไม่นิ่มจนเกินไป ชาหมูของที่นี่จะใช้แต่ชาหลังเท่านั้น เพราะใหญ่กว่าชาหน้า และเนื้อแน่นกว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้าวแกงตาแห่ง “ขวัญใจคนย่านเก่า”

ตั้งอยู่ประจำหน้าโรงหนังควีนส์(เก่า) มีขาประจำมาอุดหนุนกันเนืองแน่นตลอดเวลา ในแต่ละวันตาแห่งจะทำกับข้าวออกมาหลากหลายถึงประมาณ 40 อย่าง ความอร่อยของร้านข้าวแกงตาแห่งอยู่ที่การทำกับข้าวโดยยังใช้เตาถ่านอยู่ เมนูเด็ดของร้าน คือ "เนื้อผัดกะเพรา" "แกงจืดผักใส่เห็ดหอม" "พุงปลาช่อนผัดพริกแกง"

แดง โภชนา

มีชื่อเสียงเรียงนามเรื่อง "เย็นตาโฟในตำนาน" หลังห้างเมก้าพลาซ่า แคมยังมียังมีหมูสะเต๊ะ และข้าวหน้าเป็ดที่เด็ดไม่แพ้ใคร

ของหวานย่านดิโอลด์

ชั้น 1 ลานเฟื่องนคร ดิโอสต์สยาม เป็นเว็จขนมไทยโบราณ และของหวานมากมาย ที่หากินได้ยากมากในปัจจุบัน หากอยากย้อนรอยกินขนมไทยโบราณ ต้องลองแวะมาที่นี่กันดู !

รับรองว่าวัตถุดิบสดใหม่ เพราะหากขายไม่หมด พนักงานจะรับผิดชอบหิ้วกลับบ้าน จะไม่เก็บข้ามคืน เพราะฉะนั้นรับประกันความสดใหม่แน่นอน มีทั้งขนมครก กรอบนอก ละมุนใน ไล่แปลก ๆ ไม่เหมือนใครก็หาได้ที่นี่ หรือข้าวเหนียวปิ้งเตาถ่านหอมควันฉุย หรือขนมไทยชาววังโบราณ ไม่ว่าจะเป็น ทองเอก, เสน่ห์จันทร์, สัมปันนี, อาลัว, ดอกกุหลาบ, วุ้นมะตูม, กลีบลำดวนหลากสีล้วน

ร้านหนังสือ หลังวัง

"ร้านหนังสือ" ก็เป็นอีกสถานที่ยอดฮิตประจำย่านวังบูรพา ที่เด็ก ๆ ติดกันงอมแงมจนเรียกได้ว่า ถ้าเด็ก ๆ หายไปจากบ้านก็ไม่ต้องไปตามหาที่ร้านเกมส์ แต่ให้ไปตามที่แผงร้านหนังสือข้างโรงหนังควีนส์ได้เลย รับรองว่าโอกาสเจตัวนั้นมีมากกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์อย่างแน่นอน

สมัยก่อนใครจะมาซื้อหนังสือก็ต้องมาที่ผ่านนี้ จะมีด้วยกันอยู่ประมาณ 5 ร้าน คือ บูรพาสาส์น คลังวิทยา รวมสาส์น โอเดียนสโตร์ แพรววิทยา และร้านผดุงศึกษาบูรพา ที่จัดพิมพ์หนังสือชุดสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน กับร้านหนังสือก้าวหน้าที่จัดพิมพ์หนังสือเองชื่อ การ์ตูนเด็กก้าวหน้า ที่เป็นที่นิยมอย่างมาก

ทุกวันนี้ยังมีร้านหนังสือเก่าไ้จากสมัยนั้น ที่ยังคงดำเนินกิจการจนปัจจุบัน และยังคงกลิ่นอายของอดีตยังคงตั้งอยู่ถึงสามร้าน ได้แก่ ร้านโอเดียนสโตร์, รวมสาส์น, คลังวิทยา

สะพานเหล็ก สะพานดำรงสถิต ฝั่งจ.เจริญกรุง

ตามแนวคลองโอง่างขึ้นไปทางแยกวังบูรพา ในช่วงยุคโก้หลังวัง จะมีร้านขายอาหารขายเบียร์ขายเหล้ามาเปิดกันหลายร้าน ขายช่วงเย็นไปถึงดึก ๆ คนที่ดูหนังเสร็จแล้วก็มักแวะมาหาอะไรทานกัน โดยมีโต๊ะเก้าอี้ที่ริมคลองให้นั่งกันอย่างสบาย ตีมเบียร์ แซ่เย็นจนเป็นวุ้น คู่กับไ้ย่าง อาหารคังของที่นี่จึงเป็นอีกที่หนึ่งที่โก้หลังวังจะมานั่งสรวลเสเฮฮา ชื่นชมบรรยากาศริมคลองกันเสมอ แต่เป็นเรื่องแปลกที่ นักเลงหลายคนในสมัยนั้น..

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไม่นิยมการตีหม้อ! เพราะถ้าเมาขึ้นมา อาจตายได้ทุกเมื่อด้วยเหตุที่ว่า..

อาจมีใจทักหมายหัวเอาไว้ ไหนจะตำรวจอีก จึงต้องระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา ไม่พลาดทำให้ใครง่าย ๆ นอกจากจะเป็นการตีหม้อสังสรรค์เป็นครั้งคราว ในสถานที่ปลอดภัย และปลอดภัยเท่านั้น!

เรื่องเล่าจาก ปู่.. กรุงเทพฯ

บริเวณเชิงสะพานพุทธฯ ผม และเพื่อนเกิดเมามาจนได้ที่ จึงมีความคิดริเริ่มแผลงๆ นำขบวนพาเพื่อน คลานไปตามพื้นถนน ข้ามฝั่งเชิงสะพานพุทธฯ ไปได้โดยไม่ถูกรถชนรอดตายมาได้อย่างหวุดหวิด นึกถึงที่ไร ยังอดขำไม่ได้ทุกที อ้อ เวลาเมาแล้วเราเป็นอย่างนี้นี่เอง! ฉะนั้นพอกันทีเรื่องเหล้ายาปลาปิ้ง ประเดี๋ยวจะเอาชีวิตไปทิ้งเสียก่อนเวลาอันควร!

นอกจากจะมีอาหาร และเพลงสุดโปรดแล้ว ยังมีสาว ๆ มาเดินดูของกันอย่างแน่นเนื่องอีกด้วย คติประจำใจก็คือ อย่าใฝ่สูงเกินไปเป็นใช้ได้ จงมองหาหวานใจในระดับเดียวกันที่มีโอกาสสำเร็จ เป็นอันมีอนาคตสดใส!

วิธีจีบสาว จงใช้ "ข้าวโพดคั่ว" เป็นสื่อแห่งความรัก เพราะสาว ๆ เหล่านี้จะมีอะไรบางอย่างกับข้าวโพดคั่วเป็นพิเศษ เพียงแค่ไปซื้อข้าวโพดคั่วมาถี่ย่น้ำลายพวกเธอไว้คนละห่อ เอาไว้หลอกล่อให้พวกเธอมาติดกับ จากนั้นพวกเราก็จะวิ่งไล่สี่สาว ๆ เหล่านี้กันให้วุ่นวาย มีอดีได้...มีร้ายอด! เมื่อเหยื่อมาติดกับพวกเราแล้ว เราก็จะแยกย้ายกันไปนั่งคุยกับสาว ๆ ที่จีบมาได้ตามที่ต่าง ๆ บนสนามหญ้าบ้าง ตามพุ่มไม้บ้างตามแต่สร้างสรรค์ของแต่ละคน เป็นความสุขสุดยอดที่หามาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองทั้งสิ้น ไหนๆ ลงทุนลงแรงแปลงกายเป็น "เจมส์ ดิน" มาทั้งทีแค่ ได้สี่สาวใช้...ใจก็เป็นสุขแล้ว! นั่นคือความสุขสุดยอดของพวกเราในยุคนั้น

6.2.4 บทที่ 3 : ดินพลา.. อย่างโก๋

แก๊งค์ชาวโก๋ และความโก๋ในหัวใจ

พอเริ่มโตเป็นหนุ่มจำความได้ผมก็มี "เอลวิส เพรสลีย์" เข้ามาจับจิตจับใจ เนื่องจากวัฒนธรรมตะวันตกไหลบ่าเข้ามาอย่างท่วมท้นเมื่อประมาณ ปี พ.ศ. 2498 ทั้งดนตรีที่ขนาดของวงเล็กกลอง และทำนองดนตรีที่เร้าร้อน มีจังหวะใหม่ ๆ เกิดขึ้น ลีลาการเต้นใหม่ ๆ สุดจ๊าบเกิดขึ้น แล้วจ๊าบขนาดนี้ มีหรือผมจะทนไหว !

รวมถึงพฤติกรรมการชมภาพยนตร์จากแดนฮอลลีวู้ด ดาราดาวรุ่งสุดโก้หลากหลายหน้าหลายตา ทั้ง เจมส์ ดิน, มาร์ลอน แบรนโด, เกรซ เคลลี, พอล นิวแมน ส่วนระบบจอภาพยนตร์ที่พัฒนามาเป็นแบบจอกว้างซีเนม่าสโคป ซีเนรามา 3 มิติ และเสียงรอบทิศทางที่ตื่นตาตื่นใจ ซึ่งศูนย์การค้าวังบูรพานั้นมีโรงภาพยนตร์ทันสมัยที่โอ่อ่าที่สุดถึง 3 โรง โดยแต่ละโรงภาพยนตร์ก็มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว และฉายหนังประเภทที่ต่างกันไป

โรงหนังแกรนด์ จะดูรูดรอลลังการ มีประติมากรรมรูปปั้นหน้าคนใหญ่ ๆ สองซันติดไว้ที่ด้านบนของตัวตึกที่เรียกกันว่า "หน้ายักษ์" และฉาย "หนังไทย" เป็นหลัก

โรงภาพยนตร์ครีนส์ พนักงานเป็นผู้หญิงฉาย "หนังแขก" มากเป็นพิเศษ

โรงหนังคิงส์ จะตกแต่งอย่างเรียบง่าย บรรยากาศดูมั่นคงโอ่อ่า เน้นฉาย "หนังฝรั่ง" เป็นหลัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศาลาเฉลิมกรุง คือโรงหนังเก่า ที่ตั้งขึ้นมาก่อนโรงหนังทั้งสามโรงก่อนหน้าขึ้นชื่อลือชามาจากการเป็นโรงมหรสพแห่งแรก ในเอเชียที่ติดตั้งเครื่องปรับอากาศไอน้ำรุ่นแรกจากอเมริกา ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นอันยิ่งใหญ่ เปิดฉายเรื่องแรกด้วยหนังฝรั่ง เรื่อง "มหาภัยใต้ทะเล" ในปี พ.ศ. 2476 ซึ่งคนดูเยอะถึงขนาดที่ล้นหลามออกมาถึงถนนหน้าโรงจนรถรางยวดยานต่าง ๆ ถึงกับติดขัดหยุดชะงักชั่วคราวกันเลยทีเดียว

ปัจจุบันมีการฉายการแสดงศิลปวัฒนธรรมประจำชาติไทยก็คือ "ชุดระบำโบราณคดี-ระบำสี่ภาค" และการแสดงโขน "ชุดหนุมาณจับนางสุพรรณมัจฉา" ซึ่งเป็นการแสดงที่สวยงาม และแสดงเรื่องราวความเป็นไทย และยังมีสุดยอดศิลปะการแสดงชั้นสูงอย่าง "โขน" ที่หาดูได้ยากมากในปัจจุบัน จัดแสดงวันละ 3 รอบ วันจันทร์ – วันศุกร์ รอบเวลา 13.00 | 14.30 | 16.00 โปรโมชันพิเศษ เด็กอายุต่ำกว่า 12 ปี ชมฟรี !

รู้หรือไม่ว่า? ศาลาเฉลิมกรุง เป็นโรงภาพยนตร์แห่งแรกที่ตั้งขึ้นใจกลางกรุง และยังเป็นต้นแบบของศูนย์บันเทิงอื่น ๆ โรงภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นภายหลังเลยมักจะใช้ชื่อ "เฉลิม" นำหน้า เช่น เฉลิมบุรี เฉลิมนคร เฉลิมไทย เป็นต้น

ดินพาล้าน ร้านตุ้เพลง

นอกจากหนังแล้ว ความคลั่งไคล้ "เพลง" เป็นชีวิตก็ยังคงอยู่เป็นนิรันดร์ แค่เพียงได้ยินเสียงเพลงซังกัดก็อยากฟัง.. ไอ้เหมเด็ดในยุคผมจึงไม่ใช่อะไร สิ่งนั้นก็คือ.. "ตุ้เพลงหยอดเหรียญ" ตุ้เพลงในยุคผมเป็นอะไรที่ค่อนข้างแปลก คือ...ตั้งอยู่ที่ไหน มักจะมีความบรรลัยตามมาอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะตุ้เพลงเป็นอะไรที่วัยรุ่นฮิตมาก เหมือนแม่เหล็กที่ดึงดูดเด็ก ๆ ได้ดีนักแล จึงเป็นธรรมดาที่การตีรันทนแห่งมักจะเริ่มต้นในแหล่งที่มีตุ้เพลงตั้งอยู่นั่นเอง ซึ่งเรื่องตุ้เพลงนี้เอง จึงเป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้จิ๊กโก๋ตีกัน ได้แก่

- สาเหตุที่ 1 เกิดเหตุขัดข้องขัดใจจากการต้องแก่งแย่งกันหยอดเหรียญ เพื่อที่จะได้ฟังเพลงที่ตนต้องการ
- สาเหตุที่ 2 ฟังเพลงจากตุ้เพลง แล้วตีกันในท่า "กวนบาทา" เป็นที่หมั่นไส้ของกลุ่มอื่น
- สาเหตุที่ 3 เพราะความหมั่นไส้ที่เห็นการแต่งกายเป็น 'เจมส์ ดีน' กันทั้งทีม
- สาเหตุที่ 4 ทีมโก๋แปลกถิ่น มานั่งทำท่าวางมาดต่อหน้าต่อตา ไม่เกรงใจเจ้าถิ่น

สาเหตุเหล่านี้แหละ ที่นำไปสู่การโยนแก้ววอนตีกันแล้วก็เกิดเหตุตีกันขึ้นมาในที่สุด.. เพราะวังบูรพาเป็นย่านเจริญมาก มีตำรวจ และสารวัตรทหารผ่านมากันให้วุ่น จิ๊กโก๋จะตีกันที จึงต้องรีบตีกันเร็ว ๆ ให้พอรู้ผลแพ้ชนะพอ จากนั้นต้องรีบสลายตัว ขึ้นซักซำอาจจะต้องเข้าไปนอนแฉ่งแฉ่งอยู่ใน "มุ้งสายบัว" ก็เป็นได้ แต่หากถ้าตีกันยังไม่จบแต่ตำรวจดันมาซะก่อน ก็จะมีคำทำวามมัดจำกันไว้ นัดตีกันต่อในวันหลัง เพราะผลแพ้ชนะยังไม่เป็นเอกฉันท์ !

คาราโอเกะโบราณ “ไม่มีซาวนด์เช็คแต่มี ฟู้ดเซ็นเตอร์”

"ดิ โอลด์ สยาม" ชรา-โอเกะ แหล่งแสงเงาของชาวสว. (สูงวัย) ที่นี่ไม่เหมือนศูนย์อาหารทั่วไป ผู้สูงวัยส่วนใหญ่เข้ามาเพราะต้องการที่สังสรรค์พบปะเพื่อนฝูง มาร้องเพลง กินอาหาร ดนตรีสด รำวงบ้าง แต่ศูนย์อาหารไม่ได้จัดให้นะ ลูกค้าเขาจัดกันเอง และจะรู้เองว่าวันนี้จะมีกิจกรรมอะไร ผลัดกันขอเพลง เต็มรำ เคลือบเคลิ้มไปกับเสียงดนตรี และพูดคุยแลกเปลี่ยนเรื่องราวกับคนรุ่นราวคราวเดียวกัน ถือเป็นสุขที่สุดของอดีตโกดังหลาย

จากคนร้องไม่กี่คน ก็เกิดเป็นกลุ่มขาประจำไม่มีการนัดหมายชัดเจน แต่ละวันเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ ใครว่างก็มาตามความคุ้นเคย เริ่มร้องตั้งแต่ช่วงสายไปถึงช่วงเย็น ด้วยความที่เวทีเป็นส่วนหนึ่งกับฟู้ดเซ็นเตอร์คนที่กำลังรับประทานอาหารเลยเสมือนเป็นแฟนเพลงไปโดยปริยาย

ศูนย์อาหารดิโอลด์สยาม พลาซ่า จึงไม่ได้มีเพียงร้านอาหารเจ้าเก่าวังบูรพา แต่ยังมีเวทีเล็ก ๆ เปียโนหลังใหญ่ และดีเจคอยให้บริการเสียงเพลง ทำให้มีลูกค้าหมุนเวียนกันขึ้นไปร้องเพลงอย่างไม่ขาดสาย

ตุ้ย ดิโอลด์ หรือ อ้อยา ใจชื่อ หนึ่งในลูกค้าเก่าแก่วัย 56 ปีที่มีศูนย์อาหารที่นี่ เป็นที่หนึ่งในดวงใจ ให้การว่า.. "ถ้าไปศูนย์อาหารอื่นบรรยากาศมันไม่ได้ เป็นคาราโอเกะบ้าง บรรยากาศทึม ๆ บ้าง แต่ที่นี่เป็นดนตรีสด ใช้เปียโน ฟังแล้วเพราะกว่า มีดีเจคอยจัดคิวเพลง นั่งสบาย ราคาอาหารติดดิน จากที่เพื่อนแนะนำให้มาเมื่อสิบปีก่อน ตอนนั้นก็เลยกลายเป็นว่า ตอนนี้อยู่ผมเป็นคนแนะนำให้เพื่อนๆ มา และเค้าสิบเปอร์เซ็นต์ของคนที่มาที่นี่มาเพราะเสียงเพลง" และในวันที่มาครบทีม บทเพลงลูกกรุงอันเนิบช้าก็จะเริ่มเปลี่ยน มาเป็นจังหวะ "ชะชะซ่า" พร้อมเปิดพลอร์ลีลาอย่างไม่เป็นทางการ

ชาวโกดังวังในปัจจุบัน ก็จะได้ผ่อนคลายด้วยวิธีนี้ เป็นการผ่อนคลายที่ถูกที่สุด ถ้าเรามีเงิน 100 บาทสามารถอยู่ที่นี่ได้ทุกวันร้อยบาทที่อื่นจะทำอะไรได้บ้าง ที่นี่ร้องรำทำเพลงได้ 10 กว่าเพลง แถมเงินเหลือไว้กินข้าวอีก เพราะคนวัยเกษียณนี้ไม่ช่วยหาเงิน เป็น "วัยใช้เงิน"

ปัจจุบันมีห้อง "ชราโอเกะ" อยู่ที่ชั้น 2 ดิโอลด์สยาม

เด็ดตะลึง เพลงฮิต แน่นนอนว่าต้องเป็น เอลวิส เพรสลีย์ หรือผสมผสมปนเปมากับ นีล ซิดาก้า, คลิฟ ริชาร์ด หรือ ลิตเติ้ล ริชาร์ด ตัวอย่างเพลงฮิต เช่น Are You Lonesome Tonight? – Elvis Presley, Let's Twist Again - Chubby Checker, Duane Eddy กับเพลง shazam หรือเพลงไทยจะเป็นครุเอื้อ (สุนทราภรณ์) สุรพล สมบัติเจริญ

พฤติกรรมกาารฟังเพลงของพวกผม ต้องทำความเข้าใจก่อนว่า.. "ไม่มีเครื่องเล่นเอ็มพี3 ไอพอด ไอโฟน ไม่มีแม้กระทั่ง สถานีวิทยุเอฟเอ็ม ส่วนสถานี เอ.เอ็มก็ยังมีไม่มาก" เครื่องเล่นแผ่นเสียงก็มีแต่เฉพาะบ้านที่มีสตางค์มากหน่อย วัยรุ่นจึงต้องอาศัยฟังเพลงจากสถานีวิทยุ ตู้เพลงหยอดเหรียญ หรือจะโทรขอเพลงก็ยากเหลือเกิน ตู้โทรศัพท์ในยุคนั้นจึงเปรียบเสมือน "อนุสาวรีย์" เห็นที่ไหน มีคนรุมล้อมกราบไหว้กันอยู่เป็นประจำ ส่วนโทรศัพท์บ้านนั้นไม่ต้องพูดถึง ต้องเป็นผู้มีอันจะกินเท่านั้นจึงจะมีในครอบครองได้ จิ๊กโก๋อย่างพวกผม จึงไม่คิดฝันใฝ่หมายปองให้เมื่อยสมองไปเปล่า ๆ

การขอเพลงในยุคนั้นจึงต้องอาศัยบุรุษไปรษณีย์เป็นสื่อ แต่จะเขียน จดหมายไปขอที่สถานีก็ใช้เวลาานหลายวัน หมดอารมณ์กันพอดี พวกเราจึงใช้วิธีสุดทันสมัย และทันใจ โดยการนำจดหมายไปส่งเองที่สถานีวิทยุ บริเวณสี่แยกคอกวัวนั่นเอง

ส่วนเรื่องการส่งข้อความไปขอเพลงนั้น จะมาสู่สมสี่สู่มห้าใส่ชื่อจริง นามสกุลจริงก็อาจดูไม่มีศิลป์ไปหน่อย พวกเราจึงทำการบัญญัตินามปากกาแฝงอันสวยหรูเป็นตัวชูโรงของตัวเอง ที่ใช้ในการขอเพลงขึ้นมา ซึ่งกลุ่มจิ๊กโก๋หลังวังก็จะมีชื่อของแต่ละคน ที่ทันทีที่ได้ยินชื่อประกาศออกมาทางวิทยุ ก็จะทราบกันทันทีว่าเป็นใคร แล้วก็พร้อมใจกันเฮออกมาด้วยความปลื้มปิติ

ตัวอย่างชื่อที่ใช้ในการขอเพลงในสมัยนั้นก็คือ... "เจตนา เมตตาจิต" ซึ่งคือนามที่ใช้ในการขอเพลงของ... 'ปู ระเบิดขวด' นั่นเอง ที่เพื่อน ๆ ได้ยินที่ไรก็หัวร่ออหายนทุกที! เพราะไม่มีใครนึกฝันว่าขาโหดอย่างปูระเบิดผู้นี้ ที่แหงคนได้โดยไม่กะพริบตาตรงกันข้ามกับนามสกุลใหม่ ซึ่ง "ปู ระเบิด" บัญญัติขึ้นเองว่า 'เมตตาจิต' โดยสิ้นเชิง

6.2.5 บทที่ 4 : มิตรภาพ และจรรยาบรรณชาวโก๋

เรื่องเล่าฉายาโก๋

ในสมัยนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนว่าจะมีสมญานามกันไปหมด ไม่ว่าจะเป็นพวกนักเลงหัวไม้ สถานที่ ดารา นักร้อง นักการเมือง ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติต่อกันมาจนกลายเป็นเรื่องธรรมดาในสังคมไทย สมัยนั้น แม้กระทั่ง จอมพลสฤษดิ์เอง ก็ยังมีฉายาว่า จอมพลผ้าขาวม้าแดง! ส่วนเหล่านักเลงจิ๊กโก๋ส่วนมากจะได้ฉายามาจากหนังสือพิมพ์เป็นผู้ตั้ง หรือจากถิ่นฐานบ้านเกิดของตน เช่น

กลุ่มหลังวังยุคแรกเริ่ม ล้วนได้รับนามสกุล "หลังวัง" มาจากหนังสือพิมพ์ หรือไม่ก็จะได้รับการแต่งตั้งชื่ออย่างไม่เป็นทางการจากคนในสังคมยุคสมัยนั้น เช่น เจตน์ หลังวัง, เป้า หลังวัง, ปู หลังวัง (ปู ระเบิดขวด), แดง หลังวัง (แดง ไบเล่), ฮีต หลังวัง หรือบางคนก็มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่โดดเด่นเสียจนต้องนำมาใช้เป็นฉายาเลยทีเดียวน เช่น

- **ตุ้ยตินเหม็น** เป็นฉายาที่เพื่อน ๆ ตั้งให้เป็นกรณีพิเศษ ที่ไม่ต้องสาธยายอะไรมาก ก็คงพอจะเดากันได้ว่ากลิ่นเท้าของเจ้าตุ้ยนั้น ฉกาจฉกรรจ์เพียงใด เรียกได้ว่า ไอ้ตุ้ยไปไหน...ใครก็รู้ เพราะมันมีพลังพิเศษ ส่งกลิ่นไปสู่อัตรรูปร่างหน้าได้ !
- **แมวพุดน้อย** ฉายาก็มาจากการเป็นคนพุดน้อย แต่ก็เป็นคนทีนีสัยต่อยหนัก ไม่ยอมมถอยให้ใคร

“ฮาว-ทู! ตั้งฉายาสุดโก้ ตามสไตล์ชาวโก่”

ชื่อเล่น + ถิ่นฐานบ้านเกิด/ลักษณะเด่น/ลักษณะนิสัย

รายได้แก๊งค์โก่

ไปเอาเงินเที่ยวเตร่ มาจากไหน? เรียกค่าคุ้มครองจากคนอื่นเขาหรือเปล่า?

หลายคนอาจสงสัยว่า พวกเราไปเอาเงินที่ไหนมาเที่ยวเตร่? ไหนตอนแรกบอกว่าไม่มีตั้งค์ แล้วเงินจึงมีเงินทองมาเที่ยวกันได้เกือบทุกคำคืน?

เรื่องเล่าจาก ปู่ กรุงเกษม..

ช่วงนั้นพวกเราอายุเพียง 17-18 ปี แต่ใคร ๆ ก็มองภาพพวกเราเป็นแก๊งค์นักเลงหัวไม้ ที่รีดไถตั้งค์ เก็บค่าคุ้มครองจากชาวบ้าน แต่ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น ! ลำพังแค่คุ้มครองตัวเอง...ก็เอาตัวแทบไม่รอดแล้ว! แล้วจะเอาปัญญาที่ไหนไปคุ้มครองคนอื่นเขาได้?

จริง ๆ แล้ว รายได้ส่วนมากประจำแก๊งค์ผม มักมาจากผู้สนับสนุนหลักนั่นก็คือ สมาชิกที่มีรายได้ในแก๊งค์นั่นเอง! อย่างเช่น แก๊งค์ของผม (ปู่ กรุงเกษม) รายได้ของเราก็มาจาก "เจตน์ หลังวัง" เพราะเจตน์ทำงานอยู่ที่บริษัทเดินอากาศไทย ส่วนรายได้อีกทางหนึ่งมาจาก "หมู" หรือ "จุก เบี้ยวสกุล" น้องชายของเจตน์ เป็นศิลปินนักเขียนการ์ตูนชื่อดัง แต่หมูไม่นิยมความรุนแรง แต่ดันชอบดูพวกเราต่อยตี หมูจึงตกลงปลงใจเป็นสปอนเซอร์ใหญ่ให้พวกเรานั้นเอง

รักแรกพบ

" มองอะไร เห็นพวกกุหลาบสีฟ้า หรือว่าข้องใจ ? "

เหล่าชาวโก้ มักจะมีความซาสเป็นพิเศษ..อย่างกับอัครมมาหรือไม่นี่.. ก็ไม่ค่อยแน่ใจ แต่อัดคนได้แน่นอน! แคมตอนตีมาอาจไม่ต้องใช้หลอด แต่ตีมเสรีจอาจต้องหยอดน้ำข้าวต้มได้ มีหน้าซ้า...รชชาติยัง 'บาดคอ' หรืออาจมีเลือดออกตามไรฟันได้อีกด้วย!

และด้วยความซ่าของชาวโก้ จึงเกิดเหตุการณ์คะนองกรุงขึ้น ต้นเรื่องหลักที่ทำให้ "ปู กรุงเกษม" ได้รู้จักกับ "แดง ไบเล่" ด้วยความที่ได้ยินกิตติศัพท์ความซ่าของแดง จึงทำให้เกิดการยื่นคำท้านัดตีกันด้วยมูลเหตุเพียงแค่ข่มกันหน้าร้านกาแฟในถิ่นบางลำพู ซึ่งเป็นถิ่นของ แแดง ไบเล่ ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนี้ ถูกขนานนามว่า "ศึก 13 ห่างบางลำพู" ที่โด่งดังจนทำให้เหตุการณ์ครั้งนั้นจะถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ขึ้นมาโดยที่ เรื่องมันมีอยู่ว่า..

บางลำพูในสมัยก่อนเป็นย่านท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงทางด้านความคึกคักของนักเลงเจ้าถิ่นมาตั้งแต่โบร่ำโบราณ จนกลายเป็นย่านที่จึกโก้ต่างถิ่น จะเที่ยวไปเดินสู่มสู่มห้าแบบไม่ดูต้าม้าตาเรือไม่ได้เด็ดขาด !

มีอยู่วันหนึ่ง พวกของปู กรุงเกษม เพิ่งมาเยือนถิ่นบางลำพูเป็นครั้งแรก ก็เริ่มมองหาความสำราญทางสายตา จนไปบรรจบพบเจอกับสายตาของเจ้าถิ่น "แดง ไบเล่" ที่มีสีหน้าข่มขัดข้องหมองใจขึ้นมาบนสีหน้าอย่างเห็นได้ชัด เหตุเนื่องจากพวกปู แแดงตัวมานั่งเตะท่า วางมาดเป็นเจมส์ตีนล่อตาล่อใจ ถือว่าลองของกับเจ้าถิ่นนัก จึงเกิดการข่มกันขึ้น เมื่อข่มกันไป ข่มมาจนได้ที่ ตูย ตีนเหม็น จึงอาสาลุกขึ้นจากโต๊ะปรีเข้าไปถามไถ่พวกแดงไบเล่ด้วยความห้าวต่อว่า.. "มองอะไร? เห็นพวกกุหลาบสีฟ้า? หรือว่าข้องใจ?" แแดงไม่ได้ตอบ แต่เพื่อนคนหนึ่งของแดง ตอบกลับเจ้าตุ้ยมาว่า "พຽงนี้มาใหม่สิ จะได้หายข้องใจ!" นั่นแหละ เหมือนในหนังสือของ เจมส์ ตีน เปี้ยบเลย! มีการยื่นคำท้าอย่างเป็นทางการ และฝ่ายรับสารก็ตกลงปลงใจแต่โดยดี ตีกันแน่นอน!

วันรุ่งขึ้น จอมปูทั้งสองสำนักก็มาประจันหน้ากัน ปรีเข้าใส่กันเหมือนในหนังฝรั่งไม่มีผิด ตีกันชิงเซ็งโซ้งเซ่ง เป็นธรรมดาของการตีกันทุกยุคทุกสมัย ซึ่งตีกันที่ไร...ความบรรลี่ย่อมตามมาไม่ช้าก็เร็ว

ศึกครั้งนี้ อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ หยิบยืมมาจากร้านค้าในละแวกนั้น เป็นการเปายังฉุบแผนใหม่ ซึ่งออกได้ทั้งมีด ไม้ กรรไกร ค้อน หรือจะเป็นเก้าอี้ เป่ากันได้พักใหญ่ แน่นอนว่าความวอดวายเป็นผลลัพธ์ ไม่ใช่แค่คนตีกันที่เละ แต่ร้านค้าในละแวกนั้นก็ไม่ใช่เหลือแหล่! และเมื่อสภาพรบข้างเริ่มฉิบหายวอด พวกแดงไบเล่ก็กระโดดหนีข้ามรั้ววัดบวรไป ในขณะที่ผมก็ตะโกนบอกเป็นการทิ้งท้ายไว้ว่า พຽงนี้จะวะมาหาใหม่! จะได้รู้จักกันยิ่งขึ้นอีกหน่อย อย่าลืมนะ คล้ายกับการนัดหมายทำฟันไม่มีผิด เพราะวันนี้หมออุดไปได้ไม่กี่ซี่ พຽงนี้ยังมีที่ต้องถอนเหลืออีกนิด ทำให้ศึกครั้งนี้ มีวันรุ่งขึ้น และตีกันยาวนานถึง 3 วัน

จนวันสุดท้ายรู้สึกอบอุ่นยิ่งงอกอบกล เหมือนจะมีคนมาแจมเพิ่ม ที่ไหนได้ตำรวจมา! เผ่นหนีกันให้กระเจิดกระเจิง สลายร่างสับทำหน้าตังกันไปคนละทางสองทางอย่างไร เพราะต่อให้เปรี้ยวซ่าแค่ไหน เจอตำรวจเข้าไป ใครก็ไม่อยู่รอดอยู่แล้ว!

เหตุการณ์ครั้งนี้ เป็นการยกพวกตีกันของปู๊ และพวกของ แดง ไบเล่ โดยไม่มี "ปู๊ ระเบิดขวด" ร่วมอยู่ด้วยเลยแม้แต่วันเดียว แม้นว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นจะถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ ซึ่งมีปู๊ ระเบิดขวดเป็นคู่กรณีของแดงในเรื่องก็ตามที่ทั้ง ๆ ที่ช่วงนั้นเขากับแดงยังเป็นเพื่อนรักกันอยู่ด้วยซ้ำ จึงเป็นเรื่องที่เข้าใจผิดกันเป็นวงกว้าง

อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ครั้งนั้นกลับทำให้ผม และแดง กลายเป็นเพื่อนรักกันไปในที่สุด เพราะจิ๊กโก๋ส่วนใหญ่ในสมัยนั้นต้องตีกันให้หายข้องใจก่อน แล้วค่อยย้อนกลับมาคบกันในภายหลังคล้าย ๆ กับ "รักแรกพบ" หรืออะไรทำนองนั้นก็ได้

ข้อคิดจากเหล่าโก๋

ถึงโก๋หลังวังจะมีภาพลักษณ์ไม่ดี ที่ตีรันฟันแทงอย่างไรก็ตาม แต่จิ๊กโก๋ที่ดี ควรดำเนินชีวิตด้วยจรรยาบรรณอย่างปู๊ เป็นลูกผู้ชายที่มีจิตใจรักศักดิ์ศรี จริ่งใจ ให้เกียรติเด็ก และสตรี ไม่ทำตัวปากอวยใจอย่างหน้าไหว้หลังแหวะ และมีขนบธรรมเนียมอันดีงามแบบไทยอยู่บ้าง เทียบบ้าง ตีกันบ้าง แต่จะตีกันเฉพาะกับคู่กรณี ไม่ได้ตีกันมั่วซั่วลามไปเตือรื้อจนถึงคนที่ไม่เกี่ยวข้องใดใด ส่วนพวกที่เทิร์นโปรเป็นนักเลงตีรันฟันแทงรุ่นใหญ่ ก็มีอันเจอชะตาที่ต้องจบชีวิตลงก่อนวัยอันควร ตามแบบฉบับของนักเลงในทุกยุคสมัย จึงได้ข้อคิดอุทาหรณ์สำหรับคนรุ่นใหม่ ว่าคนเรานั้นไม่ว่าจะใหญ่แค่ไหน ยังไงก็เล็กกว่าโลง!

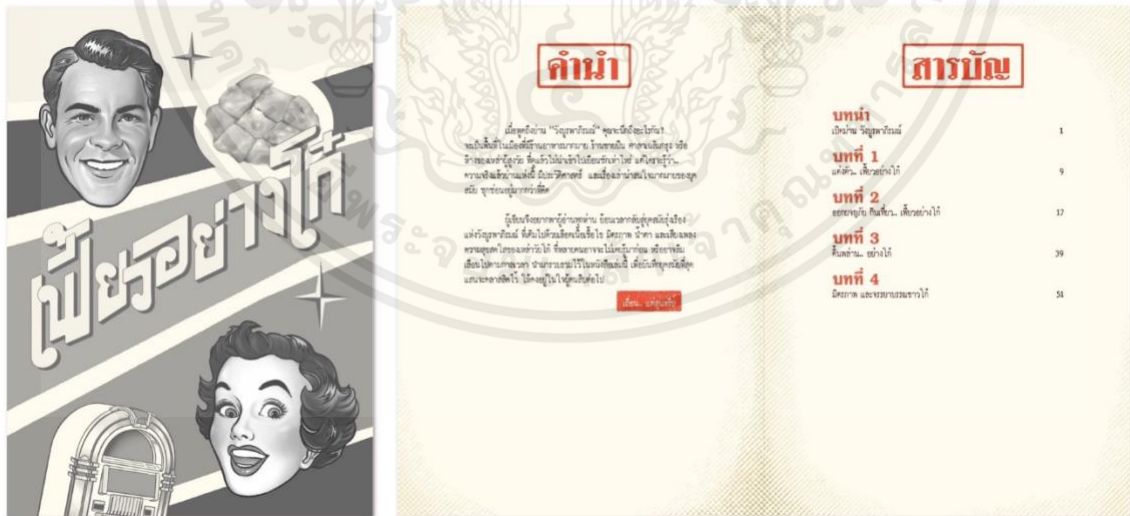
เรื่องสำคัญอีกเรื่องก็คือ 'มิตรภาพ' เรื่องราวในชีวิตปีทำให้เรียนรู้ว่า.. เราควรรัก และหวังดีกับเพื่อนฝูงจากใจ เพราะมิตรภาพนั้นมีค่ายิ่งกว่าสิ่งใด ทำให้เรานึกย้อนถึงอดีตได้ พร้อมด้วยรอยยิ้มบนใบหน้า และความทรงจำอันดีที่จะประทับอยู่ในใจมิเสื่อมคลาย เพราะผู้ใดไร้ซึ่งมิตรสหายผู้นั้นย่อมไปไม่ได้ไกล ตามคำโบราณที่ว่า.. นกไร้ขน คนไร้เพื่อน บินสูงไม่ได้!

ทั้งหมดนั้น เป็นประสบการณ์ชีวิตอันแสนล้ำค่าของเหล่าโก๋ ที่ถูกสังคมมองว่าเป็นนักเลงหัวไม้ ที่เต็มไปด้วยรสชาติหลากหลาย ทั้งรสที่หอมหวาน อมเปรี้ยวชนิด ๆ รสขมขื่น แต่ก็ยังเร้าใจยิ่งนัก ซึ่งเป็นสีสรรชีวิต ที่ทำได้ไม่ถนัดนักในปัจจุบัน และถึงผ่านศูนย์การค้ำวังบูรพา ที่เคยดำรงความรุ่งเรืองในอดีต จะเสื่อมความนิยม และหมดอายุขัยไปตามยุคสมัย ถึงโรงพยาบาลครีวินส์จะเปลี่ยนแปลงสภาพไป ถึงโรงพยาบาลนครคิงส์ และแกรนด์ จะถูกรื้อถอนออกไปแต่ย่านศูนย์การค้ำวังบูรพาก็ยังคงทิ้งร่องรอยอดีตไว้ให้เลื่องชื่อลือชาถึงอดีตยุคคลาสสิกชั้นยอด โดยฝากไว้ในคำที่ว่า.. "ยุคโก๋หลังวัง ให้อนุชนคนรุ่นหลังได้รับรู้ถึงการมีอยู่ เรียนรู้ จดจำ และนำข้อคิดจากวิถีชีวิตชาวโก๋หลังวัง ไปปรับใช้กับชีวิตปัจจุบันกันสืบต่อไป..

6.3 หนังสือภาพประกอบเชิงสารคดี

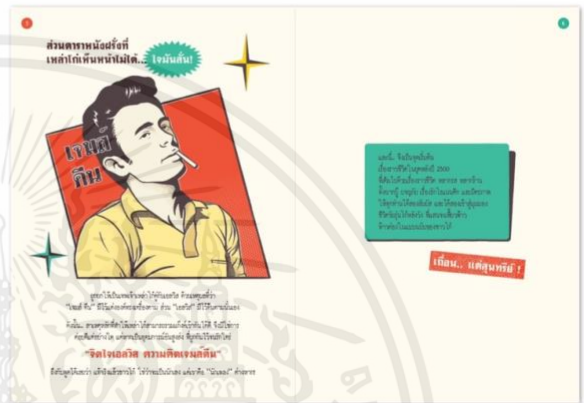

ภาพที่ 6.2 ปกหน้า และปกหลัง

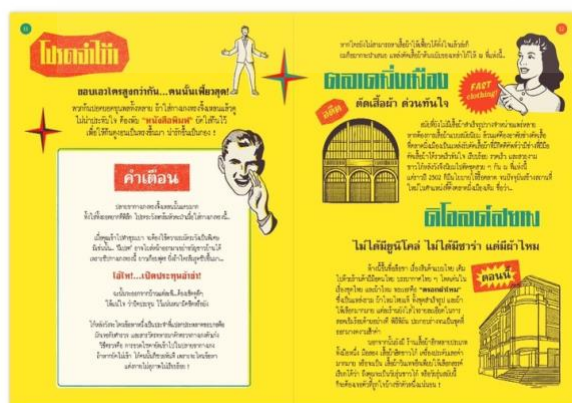

ภาพที่ 6.3 ปรอง คำนำ และสารบัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.4 บทนำ เปิดม่านวังบูรพา หน้า 1 - 6

ภาพที่ 6.5 บทที่ 1 แต่งตัว เพื่อยาวไกล หน้า 7 - 14

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2
ถอดเข็ญกับ
กินเที่ยวเที่ยวอย่างโก้!

คุณคิดอย่างไร... คุณกำลังเขียนเกี่ยวกับอะไร?
หากนักเรียนผู้เรียนสามารถได้... จากตัวอย่าง...
ใช้คำที่ถูกต้อง... มีส่วนสำคัญ...
คำสำคัญ: ความเป็นเพื่อน

คุณเขียนอย่างไร?
8 บทที่ 2
ถอดเข็ญกับ
กินเที่ยวเที่ยวอย่างโก้!

นี่คือ... 8 บทที่ 2
ถอดเข็ญกับ
กินเที่ยวเที่ยวอย่างโก้!

1. กินของว่าง
2. ซื้อของขวัญ
3. ซื้อของที่ระลึก
4. ซื้อของขวัญ
5. ซื้อของขวัญ
6. ซื้อของขวัญ

นี่คือแผนที่ของโรงเรียน...
1. ห้องเรียน
2. ห้องสมุด
3. ห้องอาหาร
4. ห้องโถง
5. ห้องเรียน
6. ห้องเรียน
7. ห้องเรียน
8. ห้องเรียน
9. ห้องเรียน
10. ห้องเรียน

MT 1, PUPUP (Sun Tue)
Bus 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100

1 กินของว่าง

กินของว่าง...
กินของว่าง...
กินของว่าง...

2 ซื้อของขวัญ

ซื้อของขวัญ...
ซื้อของขวัญ...
ซื้อของขวัญ...

3 ซื้อของที่ระลึก

ซื้อของที่ระลึก...
ซื้อของที่ระลึก...
ซื้อของที่ระลึก...

3 ซื้อของขวัญ

ซื้อของขวัญ...
ซื้อของขวัญ...
ซื้อของขวัญ...

4 ซื้อของขวัญ

ซื้อของขวัญ...
ซื้อของขวัญ...
ซื้อของขวัญ...

5 ซื้อของขวัญ

ซื้อของขวัญ...
ซื้อของขวัญ...
ซื้อของขวัญ...

ภาพที่ 6.6 บทที่ 2 กินเที่ยวเที่ยวอย่างโก้ หน้า 15 - 28

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้มยำ
"ต้มยำ-ต้มหนาม" เป็นรสชาติที่คนไทยทุกคนชื่นชอบและคุ้นเคยกันดี เพราะมีรสชาติที่กลมกล่อมและอร่อย โดยเฉพาะต้มยำกุ้งและต้มยำไก่ ซึ่งได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย

ต้มก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋น
ต้มก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋น เป็นอาหารที่คนไทยทุกคนชื่นชอบและคุ้นเคยกันดี เพราะมีรสชาติที่กลมกล่อมและอร่อย โดยเฉพาะต้มก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋นและต้มก๋วยเตี๋ยวไก่ตุ๋น ซึ่งได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย

ต้มก๋วยเตี๋ยวไก่ตุ๋น
ต้มก๋วยเตี๋ยวไก่ตุ๋น เป็นอาหารที่คนไทยทุกคนชื่นชอบและคุ้นเคยกันดี เพราะมีรสชาติที่กลมกล่อมและอร่อย โดยเฉพาะต้มก๋วยเตี๋ยวไก่ตุ๋นและต้มก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋น ซึ่งได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย

ต้มก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋น
ต้มก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋น เป็นอาหารที่คนไทยทุกคนชื่นชอบและคุ้นเคยกันดี เพราะมีรสชาติที่กลมกล่อมและอร่อย โดยเฉพาะต้มก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋นและต้มก๋วยเตี๋ยวไก่ตุ๋น ซึ่งได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย

ต้มก๋วยเตี๋ยวไก่ตุ๋น
ต้มก๋วยเตี๋ยวไก่ตุ๋น เป็นอาหารที่คนไทยทุกคนชื่นชอบและคุ้นเคยกันดี เพราะมีรสชาติที่กลมกล่อมและอร่อย โดยเฉพาะต้มก๋วยเตี๋ยวไก่ตุ๋นและต้มก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋น ซึ่งได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย

ต้มก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋น
ต้มก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋น เป็นอาหารที่คนไทยทุกคนชื่นชอบและคุ้นเคยกันดี เพราะมีรสชาติที่กลมกล่อมและอร่อย โดยเฉพาะต้มก๋วยเตี๋ยวหมูตุ๋นและต้มก๋วยเตี๋ยวไก่ตุ๋น ซึ่งได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย

ภาพที่ 6.7 บทที่ 2 กินเที่ยว เพียวอย่างโก้ หน้า 29 - 36

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.8 บทที่ 3 ดินพลาณ์ อย่างโก้ หน้า 37 - 48

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.9 บทที่ 4 มิตรภาพ และจรรยาบรรณชาวโก๋ หน้า 49 - 58

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

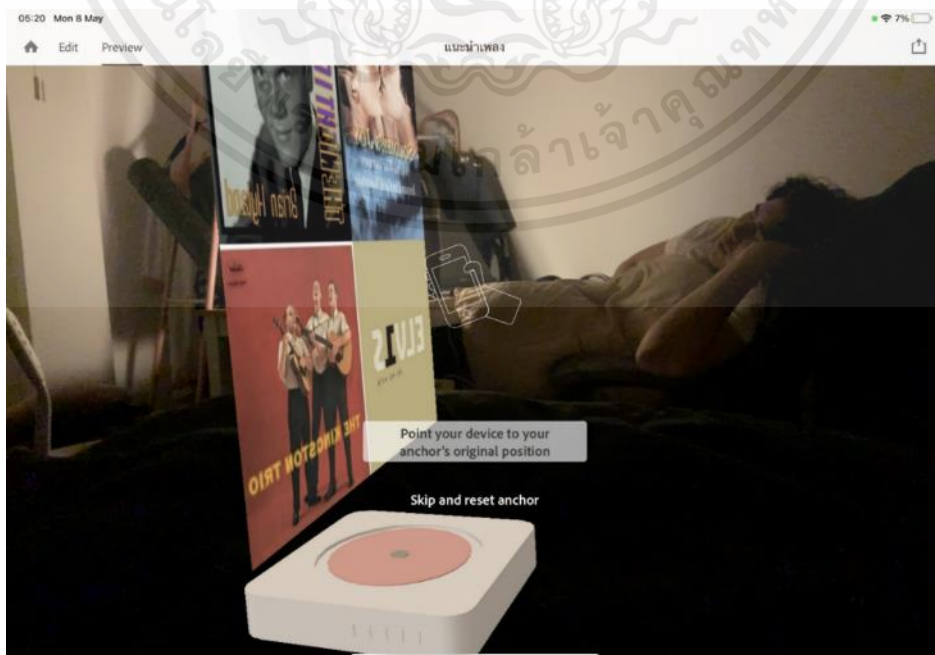
6.4 AR Interactive

1. สิงโตหน้าวังบูรพา

ภาพที่ 6.10 AR Interactive สิงโตหน้าวังบูรพา

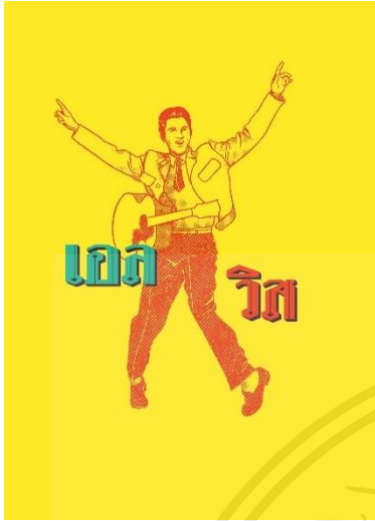
2. เพลงฮิตในอดีต

ภาพที่ 6.11 AR Interactive เพลงฮิตในอดีต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ภายในห้องเรียนเท่านั้น อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.5 สื่อสิ่งพิมพ์อื่น ๆ

ภาพที่ 6.12 โปสเตอร์ “เอลวิส”

ภาพที่ 6.13 โปสเตอร์ “นักเลงสุนทรีย์”

ภาพที่ 6.14 โปสเตอร์ “แผนที่วังบูรพา”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.15 ตึกตากระดาช แสดงการแต่งตัวของจิกโก่ และจิกกี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 7

บทสรุป และข้อเสนอแนะ

7.1 บทสรุป

เพ็ญอย่างโก๋ หนังสือภาพประกอบเชิงสารคดี พาท่องเที่ยวย้อนรอยอดีตไปยังย่านวังบูรพาภิรมณ์ ย่านศูนย์การค้าที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดในประเทศไทยสมัยปี พ.ศ.2500 ที่เต็มไปด้วยสถานที่ที่น่าสนใจ ทั้งโรงภาพยนตร์เกิดใหม่สามโรงที่ชื่อว่า โรงภาพยนตร์คิงส์ โรงภาพยนตร์ควีนส์ และโรงภาพยนตร์แกรนด์ รวมถึงศาลาเฉลิมกรุง ตัดเสื้อผ้าควนพันใจได้ที่ตลาดมิ่งเมือง หรือดีโอล์ดสยามพลาซ่า และร้านอาหารเก่าแก่มากมายในย่าน ที่ยังคงรักษารสชาติแห่งอดีตมาให้เราได้ลิ้มลองกันในปัจจุบัน เช่น ออน ล็อค หยุน จีจังหว่อ ข้าวแกงผู้ใหญ่ลี หรือก้วยเตี่ยวเนื้อเจ็พอม พร้อมซุกซอนเรื่องราวมากมายของเลือดเนื้อเชื้อไข “หลังวัง” ทั้งมิตรภาพ ความรัก คราบน้ำตา และเสียงดนตรี มาให้เราเดินพลาถันกันตามการใช้ชีวิตแบบฉบับ “โก๋หลังวัง” ที่เชื่อว่ากันว่านักเลงกลุ่มนี้ เกือน.. แต่สุนทรีย์ไม่เบา

7.2 ปัญหาที่พบในการทำงาน

7.2.1 ข้อจำกัดของเวลา กับเรื่องราวเนื้อหาที่เยอะทำให้ไม่สอดคล้องกัน ทำให้เนื้อหาที่น่าสนใจบางอย่าง ผู้เขียนต้องตัดลีนใจตัดทิ้งไป เพราะอาจจะทำให้งานเสร็จไม่ทันกำหนดการ

7.2.2 ข้อจำกัดของอุปกรณ์ ทำให้การใช้ AR Interactive มีปัญหาในขั้นตอนการทำ และมีปัญหาในขั้นตอนการดูสื่อAR เพราะแอปพลิเคชันที่ใช้มีการจำกัดการดู AR ได้เฉพาะเครื่องที่อัปเดต ios16 ขึ้นไปเท่านั้น

7.2.3 ปัญหานิสัยไม่ดีส่วนตัวในการทำงาน มีการผัดวันประกันพรุ่ง ไม่เผื่อเวลา และวางแผนการทำงานไม่ดี ทำให้ต้องเร่งในช่วงท้ายของการส่งงานตลอด ทำให้งานบางอย่างออกมาคุณภาพไม่ดีเท่าที่คาดหวังเอาไว้

7.2.4 ปัญหาในการสั่งพิมพ์หน้าที่มีการพับเปิดออกมาจากตัวเล่ม เพราะมีการเตรียมไฟล์ที่ผิดพลาดและคิดไม่รอบคอบว่า ด้านหลังของหน้าแยกก็ต้องมีเนื้อหา หรือภาพประกอบอยู่ แต่ด้วยการคิดไม่รอบคอบจึงทำให้น้ำหนักกลายเป็นหน้าโล่ง และทำให้งานดูมีจุดผิดพลาดใหญ่

7.2.5 ด้วยความไม่มั่นใจในงานส่วนตัว จึงทำให้งานที่กำลังพัฒนาไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาน้อยครั้งมาก ทำให้ผู้จัดทำอาจมองไม่เห็นข้อผิดพลาดบางจุดในงานของตัวเอง

7.3 ข้อเสนอแนะ

ยังมีบางจุดในงานที่ยังเป็นจุดผิดพลาดในงานสำเร็จ หากผู้ใดอยากจะนำไปต่อยอด ควรรวบรวมข้อมูลขึ้นใหม่ และเพิ่มเติมข้อมูลให้เนื้อหาภายในหนังสือมีความครบถ้วนสมบูรณ์มากกว่าเดิม และควรใช้ภาพประกอบแบบหน้าคู่ เสริมด้วยอินโฟกราฟิกบ้างจะทำให้น่าสนใจมากยิ่งขึ้น และอาจจัดทำเป็นเซตท่องเที่ยวเพื่อให้มีสื่อสิ่งพิมพ์อื่นมาส่งเสริมงานให้ดูมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

สีหวัชร. (2559). นึกเรื่องเก่า เล่าความหลัง กินของชม ชมเด็กสาว แปลว่า แก่แล้ว ๑๒ โกะหลังวัง.
เข้าถึงได้จาก http://sihawatchara.blogspot.com/2016/09/blog-post_22.html

Mambymam. (2557). เพลงฮิตยุคโก๋หลังวัง. เข้าถึงได้จาก
<https://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=mambyrose&month=09-2014&date=05&group=41&gblog=36>

Tomas Pinheiro. (2022). The History of Thai Comics. From
<https://neocha.com/magazine/the-history-of-thai-comics/>

ศรัณยู นกแก้ว. (2560). ดิ โอลด์ สยาม แหล่งแฮงค์เอาท์ผู้สูงวัย. เข้าถึงได้จาก
<http://www.olunla.net/lunla-home/index.php/o-lifestyle/chill-out/item/60-theoldsiam>

Thamonwan Kuaha. (2019). โลกของคนสูงวัย. เข้าถึงได้จาก
<https://adaybulletin.com/life-feature-aging-society-01-the-old-siam/35502>

สุกฤตา ณ เชียงใหม่. (2558). Happy Grandma : ระบาย ชราโอเคะ ความสุขวัย สว. เข้าถึงได้จาก
<https://www.sarakadee.com/2018/08/02/คาราโอเกะ/>

สุรพล ไตรเวทย์. (2553). เรื่องเล่าชาวหลังวัง (พิมพ์ครั้งที่1). โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

บรรเจิด กฤษณायุธ. (2559). ย้อนตำนานโก๋หลังวัง เดินอย่างปู่. โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด:
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น.

วาทีณี ธีรภาวะ. (2557). นักร้องเพลง โก๋หลังวัง. บริษัท วงศ์สว่างพับลิชชิ่ง แอนด์ พรีนติ้ง จำกัด:
บริษัท โอ.เอส. พับลิชชิ่ง จำกัด

โดม สุขวงศ์ และ สวัสดิ์ สุวรรณปักษ์. (2545). ร้อยปีหนังไทย (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์ ริเวอร์บุ๊คส์.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล   ธนภรณ์ รังษีธรรมปัญญา
 วัน เดือน ปีเกิด   25 กันยายน 2543 จังหวัดกรุงเทพมหานคร
 ที่อยู่   2/87 หมู่บ้านพนาสนธิ์การ์เด็นวิลล์ ซ.ไมตรีจิต 9 ถ.ไมตรีจิต
     แขวงสามวาตะวันออก เขตคลองสามวา กรุงเทพฯ 10510
 Email   chwepeach@gmail.com
 Tel.   083-6133526

ประวัติการศึกษา

- 2550 ประถมศึกษาต้น และตอนปลาย โรงเรียนมีนบุรี
- 2556 มัธยมศึกษา โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า
- 2562 ปริญญาตรีสถาปัตยกรรมบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะศิลป์
 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้